

GROOVE

Nummer 3 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Bob Hund

Ash

Pelle Ossler

Ugly Duckling

Cathedral

BIOHAZARD

**Grabbarna från Brooklyn
slår knockout på ett
civiliserat sätt**

Labradford • Low • Concretes • Tanya Stephens • Silverbullit

Är jag för gammal för min uppgift?

Inte utan stolthet välkomnar jag en av Sveriges mest uppskattade fotografer till Groove: Jens Assur. Jens medverkar i vår reportagesvit om det som sker bakom scenen, han är med och skildrar den anspänning (och lycka) som artister utsätter sig för nästan dagligen. Först ut är passande nog Sveriges kanske bästa liveakt Bob Hund.

När jag lyssnar på Bob Hunds alldeles pinfärska platta *Stenåldern kan börja* blir jag lycklig. Och jag inser att det kan vara fantastiskt spännande att göra en musiktidning, jag har ingenting av värde men min längtan är äkta.../Jag går med dig genom glassplitter, jag går med dig mot fågelkvitter.

Thomas Öberg klär mina känslor i ord; det sista som ska tystna, är musiken i mitt huvud, jag känner ett behov av att gå fram och göra bort mig, jag brinner i realtid, ett världsrekord, sen tar jag i. Men nu för tiden är det här min enda chans att säga ifrån. Här är en som stretar emot!

chefred@groove.st

Tanya Stephens	sid. 5
Tre frågor till Silverbullit	sid. 5
"Meja ner henne!"	sid. 5
Labradford	sid. 6
"Total koll ett minne blott"	sid. 6
Concretes	sid. 7
Cathedral	sid. 8
Ugly Duckling	sid. 11
Biohazard	sid. 12
Low	sid. 14
Bob Hund	sid. 16
Ash	sid. 20
Pelle Ossler	sid. 21
Bokrecensioner	sid. 22
All your base are belong to us	sid. 24
Albumrecensioner	sid. 25
Vinylrecensioner	sid. 26

Ansvarig utgivare & skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola,
distribution@groove.st

Web Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion

Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Jens Assur	Martin Mansfeld
Josefin Claesson	Thomas Millroth
Niclas Ekström	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Thomas Olsson
Mattias Elgemark	Tove Pålsson
Fredrik Eriksson	Max Sarrazin
Moa Eriksson	Daniel Severinsson
Johannes Giotas	Magnus Sjöberg
Torbjörn Granrot	Peter Sjöblom
Chalotta Holm	Mathias Skeppstedt
Johnny Jantunen	Karin Stenmar
Robert Lagerström	Henrik Strömberg
Karin Lindkvist	Ebba von Sydow

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

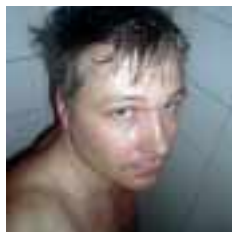
<http://www.groove.st>

Omslag: Evan Seinfeld i Biohazard,
fotograferad av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

Pelle Ossler

sid. 21

Biohazard

sid. 12

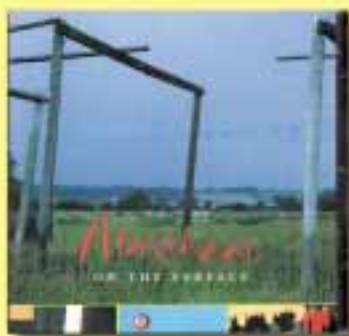
Ugly Duckling

sid. 11

Bob Hund

sid. 16

Abraham, a k a Rachel Cuming, hämtar influenser från Kurt Vonnegut, Citizen Kane och Eric B and Rakim. Resultatet har blivit skön down-beat-soul-jazz-hip-hop-electro-folk-blues.

"On The Surface" når skivdiskarna 17 april.

Brittiska Elbow levererar spröd, vacker popmusik som inte lämnar någon oberörd. Albumet "Asleep In The Back" släpps 7 maj och innehåller pärlor som t ex singeln "Red" och nästan outhärdligt vackra "Powder Blue". Håll tummarna att Elbow förärar den huvudstaden med ett konsertbesök i maj och att vi ser dem på någon stor, svensk festivalecen i sommar...

Kommentarer är egentligen överflödiga när det gäller Black Crowes. Det räcker att med stora bokstäver förmedla budskapet:

DOM ÄR TILLBAKA!

7 maj släpps "Lions" och singeln "Lickin'" är bara en försmak.

Smaka på den!

Ett av Englands absolut största band, Stereophonics - är tillbaka! Första singeln "Mr. Writer" snurrar redan flitigt på MTV.

Se Stereophonics live som förband till U2
9 - 10 juli i Globen, Stockholm
6 - 7 juli i Forum, Köpenhamn

Album "Just Enough Education to Perform" släpps 9 april.

www.stereophonics.com

www.v2music.com

eskobar

'til were dead

Albumet nu med bonustrack:

* Tumbling down * Dead - Mono Version

www.eskobar.com

TEMPOVISION

Den franska housemästerns Etienne De Crecy's album -
bör finnas i varje club/house samling

www.temposition.com

...border dance division

Klubbjazz 2

Blandade artister

Mezzaforte, Charles Dockins, Blaze, Alex Gopher, & Groove Armada finner ni på denna utsökta samling. Jazziga klubb spår med storstads groove.

Go! Clubbing vol.1

Blandade artister

Här hittar du ATB, Darude, Mauro Picotto, Gigi D'Agostino, Isaac Haze, Dj Pippi, Floorfilla mm En "Best of" Trance/house 2001!

100 % 2 Step vol. 2

Blandade artister

Dee Jay Punk Roc, Romina Johnson, Rosie Gaines, Wookie, Shanks & Bigfoot finns alla med på volym 2 av denna populära 2-step serie...Party on....

Atmos

Overlap

Svenska trance akten "Atmos" andra album släpps på anrika U.K. bolaget Flying Rhino.... Atmosfärisk drömande trance.

Goa - Head vol. 13

Blandade artister

Volym 13 av den mest säljande psy/goa-trance samlingen i Sverige. Som vanligt är alla de stora med: The Delta, M.O.S, S-Range, Ouija mm...

Kamaflage

Blandade artister

Dragonfly Records senaste samling är hur bra som helst. Du hittar sådana akter som svenska: 12 Moons, Purple, Bill & Seb, Green Oms...

...alltid steget före

Hemma bra, borta bäst

text: Josefin Claesson
• bild: Johannes Giotas

Hon är en av de största kvinnliga artisterna på Jamaica men förmodligen den enda som älskar semlor.

Tanya Stephens stegar fram till disken på ett kafé i Göteborg och beställer halvt på svenska, halvt på patois, en semla.

– Jag älskar semlor, det var en kompis i Stockholm som först bjöd mig på en.

Hon är dancehalldrottningen som spelat in sin senaste skiva *Sintoxicated* i Sverige. Det var på en fransk musikfestival som folk från ett svenskt skivbolag fick upp ögonen för henne. Under ett års tid spelade hon in låtförslag a capella på sin bandspelare i vardagsrummet. Dessa skickade hon till Sverige där producenterna Emil Gotthard och Peter Carriers gjorde musiken. Från början var det tänkt att skivan skulle spelas in på Jamaica, man hade till och med skickat ner studioutrustning till Kingston där alltihop fastnade i tullen. Två av högtalarna har man än idag inte lyckats få hem till Sverige.

– Kanske har någon glad tullman ett riktigt högljutt party just nu, skrattar Tanya.

Den nya skivan låter mer pop än dancehall och naturligtvis undrar man om detta nya sound är anpassat för den västerländska marknaden. Tanya tycker dock inte att hon blivit styrd, tvärtom har hennes riktiga, politiska jag kunnat komma fram i och med detta samarbete.

Tanya Stephens

– Det finns egentligen bara några ämnen som kan behandlas textmässigt på Jamaica; sex, Haile Selassie och hur man ska slå ned bögar, säger hon med ett skevt leende.

Egentligen tycker Tanya att det är sorgligt att hon behövde bege sig ända till Sverige för att kunna göra en skiva som är samhällskritisk och inte tvunget behöver anspela på sex. Hon säger att hon lämnat sin feminina (läs porriga) sida och blivit mer medveten.

Om de svenska musikerna har hon bara gott att säga. När vi pratar om producenten Emil blir hon lyrisk.

– Jag har blivit en groupie sedan jag kom hit, kanske inte så extrem att jag skulle campa ute...

Hon berättar vidare att svenska "stjärnor" är mindre uppblåsta än de jamaicanska. För tillfället är Andreas Johnson och Daniel Lemma hennes största favoriter.

– I går när jag hade mitt showcase i Stockholm kom Andreas och tittade, nåt sånt hade aldrig hänt hemma på Jamaica.

I Göteborg infann sig Daniel Lemma. För vår skull får vi hoppas att Tanya fortsätter att beundra Sverige och dess talanger.

Tre frågor till...

Simon Ohlsson,
sångare i
Silverbullit

Hur känns det att släppa årets svenska skiva redan i mars?

– Det är förstås fantastiskt kul. Vad ska man säga? Jättebra. Vi har inte hunnit ta del av alla reaktioner än. Nästan så fort som vi hade haft release på skivan åkte vi ut på den här turnén med Euroboys och Soundtrack. Men vi är såklart väldigt nöjda med allting. **Vad är en "citizen bird"?**

– Det är egentligen en fråga till Andreas. Det har med hans konst att göra. Men det handlar om urbana grejer, onda tomtar till exempel. Man ska nog se hans bilder eller videor för att det ska vara någon mening med att förklara.

Kommer det att ta fyra år att göra nästa skiva också?

– Nej, men den här gången tycker jag att det var helt befogat. Vi har verkligen jobbat med varenda låt väldigt mycket och det tar sin tid att få det som man vill ha det, men jag har redan klart för mig att hur nästa ska vara. Då ska det bara handla om bandet. Enkelt. Utan en massa referenser. Något nytt och eget. Som om man till exempel uteslöt hela England.

Fredrik Eriksson

Meja ner henne

Varför blir man så beklämd och illa till mods när man hör Mejas hit *Hippies in the Sixties*? Är det en dålig låt? Ja. Är det en dålig artist? Ja. Men varför beklämd? Jo, det är något pinsamt svengelskt över det hela, ungefär som när Stellan Skarsgård ska spela amerikan.

Inte så att texten är rent grammatiskt grotesk, det är bara något med anslaget som får mina kräreflexer att aktiveras. Det hela låter som om hon har inspirerats av någon damtidningsartikel om sextiotalsmode. Ni vet ett sånt där skitreportage där nån transjournalisthagga skriver om politiska eller historiska skeenden och bara hänger upp sig på utanpåverket – som kläder, utseende eller stil – och ger blanka fan i vad som egentligen hände. Till exempel beskriva Kennedy-eran genom Jackie Kennedys Chanel-dräkt: "och här på Jackies rosa dräkt kan man

se resterna av presidentens hjärna. Mrs Kennedy led av en svår depression efter mordet på sin make – hur skulle hon få bort fläckarna?"

"Hippies in the sixties wore flowers in their hair..." Vad fan vet du om det? tänker jag.

Det är naturligtvis inte ovanligt att svenska artister bygger sina texter kring engelska klyschor. Roxette har spelat ihop hela sin förmögenhet på billig skolengelska och uttryck de plockade upp mellan ciderfyllorna på språkresan till Brighton 1975.

Självfallet är det orättvist att peka ut Meja som Hin Håles svengelska representant nummer ett. En snabb genomlysning av P3:s Popstadplatta visar att svenska textförfattarens engelska alster ofta är rent ut sagt för jävla kassa – även om själva musiken genomgående håller internationell klass.

Men det spelar ju inte så stor roll, för i Japan och Tyskland där Meja och Roxette säljer huvuddelen av sin pappskallemusik fattar de inte bättre. Klyschor är gut, klyschor säljer i de forna

axelmakterna. Domo Arrigato, idioter!

Och hur intressant är det att hippisarna på sextioalet hade blommor i håret egentligen? Vore det inte mer relevant att skriva om var the flower people är idag, Meja? Feta, medelålders pundare med grava minnesluckor, ständigt babblande sentimentala goja om sitt jävla revolutionsdecennium. Men deras musik var bra. Det är inte din, Meja.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com

Perfekt geometri

text: Fredrik Eriksson

• bild: Max Sarrazin & Henrik Strömberg

För mycket lyssnande på Labradfords musik kan vara skadligt. Trots varningssignaler är det lätt att trilla dit.

Jag tillbringade en eftermiddag med Labradfords *Fixed::Context*. Efter ett par timmar har jag en liten obehaglig klump i magen som, med hårfina tentakler, vibrerar ut i mina lemmar. Kallsvettig, yr och illamående, kastar jag mig upp ur sängen och stänger av.

– Ha, ha, det är inte meningen att du ska lyssna på den på repeat, förklarar keyboardisten Carter Brown lättamt. Vi kanske ska sätta en varningstext på omslaget: "För mycket lyssnade kan leda till illamående", haha. Vi har ändå försökt att bryta av lite genom att stoppa in underliga ljud och oväsen mellan låtarna för att man ska återfokuseras, nyktra till då och då.

– Eftersom vi alla numera bor i olika städer och därför inte har möjlighet att repetera regelbundet, tenderar vår musik att bli mer koncentrerad. Vi träffas ett par gånger om året och då försöker vi göra allting på en gång. Skriva nya låtar, repetera dem och spela in inom loppet av ett par dar. Det brukar bli ganska tungt. Men kanske också mer fokuserat än tidigare.

Labradfords musik är vid en första lyssning lugn, harmonisk och ödsligt vacker. Låtar som glider ut och igenom varandra i ett sävligt tempo. Varje ton omsorgsfullt placerad, perfekt geometri. Carter Brown berättar om det viktiga att fånga varje låts sinnesstämning, den rätta känslan, och att de alltid spelar in live i studio för att just fånga de tre medlemmarnas kollektiva koncentration. Antagligen är det denna som är så påtaglig att det efter för mycket lyssnade blir ansträngande att ta till sig. Liksom sina två föregångare är *Fixed::Context* instrumental, men det har inte alltid varit så. – Jag vet aldrig om det kommer att finnas sång eller inte, förklarar Carter Brown, det är helt upp till Mark att bestämma.

Mark Nelson utgör tillsammans med Robert Donne resterande två tredjedelar av Labradford.

– Vi har aldrig gjort eller repat låtar med sång utan det kom alltid Mark på i studio när allt annat var färdigt. De senaste albumen har det tydligen inte passat, de är fullständiga ändå. Förresten tror jag

inte han tycker att han sjunger särskilt bra. Men när vår musik är i behov av en text då kommer det säkert en.

Vi pratar minimalism och krautrock.

Två genrer som på senare år tyckts vara ofrånkolmliga refrenser i nutida nord-amerikansk instrumentalkrock.

– Jag kan egentligen inte se likheterna mellan Philip Glass och oss, inte heller skulle jag påstå att vi lyssnar mycket på Can eller Faust. Det enda tyska jag kan komma på att vi nämnt som någon slags influens är Cluster. Hela den där postrock-diskussionen känns väldigt

avlägset från det vi håller på med. Fast nu talar jag bara för mig själv, det är möjligt att Mark och Robert inte skulle hålla med mig.

– Vi är kanske mindre pompösa nu än vad vi var på skivan *Labradford*. Hela tiden sedan dess har vi försökt att banta ner instrumenteringen, mer än låtarna, till ett enklare men klarare uttryck. Jag vet egentligen inte vad som brukar definieras som minimalism för att kunna säga om det är det vi gör eller inte. Vi vet oftast mer om vad vi inte gör än om det vi gör.

Total koll ett minne blott

En gång i tiden visste jag allt om musik. Jag hade total kontroll. Varje singel som spelades på Tracks kunde jag namnge inom ett par sekunder, samma sak med videor på MTV. Jag visste allt om alla band och alla skivor som gavs ut eller som just då spelades in eller skulle spelas in någon gång i framtiden. Det var min stora passion. Jag la alla pengar på skivor, jag köpte de flesta musiktidningar som gavs ut och jag var en fanatisk lyssnare av Bommen. Bommen, den främsta källa till ny musik som någonsin funnits. Det är svårt att reda ut precis hur många band jag upptäckt genom Bommen. Men det är i alla fall fler band som jag fortfarande köper allt med än band som jag glömt bort. Jag menar, vem kommer ihåg Dambuilders, Soup Dragons, An Emotional Fish eller Camper Van Beethoven? Medan Foetus, The Young Gods och Nick Cave fortsätter att sätta ny standard för hur intressant musik ska låta. Eller alla band som lagt av. Skulle jag ha upptäckt Pixies, My Bloody Valentine, Soul Patrol, Pop Will Eat Itself eller Ride utan Bommen? Troligtvis ganska sent.

Men idag då? Näh, jag hänger med hyfsat. När senaste Sonic Youth-plattan kom, kom den som en total överraskning, samma sak med Amen. Visste knappt vilka de var förrän ett par veckor sedan. Sen dess har jag sett ljuset, jag har båda plattorna, jag har sett dem göra en oförglömlig spelning på en vind inför 35 betalande, en så underbart destruktiv uttömning av alla dess känslor och jag har pratat Tad med Casey Chaos. Det är stort.

Men det är också allt, jag har tappat stinget och jag vet inte varför. Det skulle kunna vara att jag är äldre och inte lika intresserad, men jag är lika intresserad, om inte mer. Näh, jag tror det finns en annan förklaring. För mycket information och för specialicerad. Vi är så bombarderade av information att vi inte orkar ta tag i det. Jag menar, titta på mig just nu: jag har 200 TV-kanaler, minst lika många radiokanaler, MTV har inget med musik att göra längre men istället finns det 13 andra musikkanaler. Det finns massor med musiktidningar, en för varje musikstil, men ingen som täcker lite av varje, skivaffärerna är stora jävla trevåningsprojekt där man måste veta exakt vad man vill ha annars hittar man aldrig ut. Och det är här jag tror problemet finns, det var så mycket enklare att hänga med och veta

allt förr, man behövde bara "gamla" Slitz och Bommen, de täckte allt. Nu är det omöjligt. Plus att nästan alla band blir signerade av ett multi-bolag och all kommunikation med allt utom de allra största klipps av. Du kan aldrig köpa ett fanzine idag och få en intervju med din idol. Du kan knappt få en intervju med din idol alls. När Neubauten spelade i Arvika tillät de bara Sveriges television att prata med dem och vad gjorde SVT? Jo, de visade sju och en halv minut. I Groove hade det blivit två uppslag. Eller så får bara Aftonbladet en pratstund och ger de inte den till Bjurman så är det kört, då får vi läsa om första kysen istället för om vinylsamlingen.

Mathias Skeppstedt, april 2001
petshopboy666@hotmail.com

The
Concretes

Nostalgiska betongbarn

text: Moa Eriksson

– Jag har själv aldrig upplevt någon sån där fantastisk ungdomskärlek. Det är väl därför jag skriver som jag gör. Jag hade väl önskat att det varit sådär vackert...

När The Concretes spelade på Emmaboda i somras kom jag för en stund till pophimlen. Victoria Bergsman kan konsten att sätta fingret på allt det där vackra, bitterljuva som gör att man blir lycklig och ledsen på samma gång. Nostalg, naiv tonårskärlek och svek som bränt sig fast i hjärtat.

– Jag skriver mina texter både utifrån självupplevda händelser och drömmar. Att jag skriver så mycket om orättvisor och svek beror på att mitt liv handlat så mycket om rättvisor och orättvisor. Jag blir förkrossad när folk inte blir behandlade rättvist.

Victoria flyttade hemifrån som fjortonåring och redan då skrev hon mycket. På gymnasiet hamnade hon i samma klass som Lisa Millberg och Maria Eriksson. De levde ett hårt liv – var ”betongbarn”. Så när de bildade band ihop blev The Concretes det perfekta namnet (sedan dess har det till-

kommit en hel del grabbar i bandet också; Martin Hansson, Marcus Hulthén, Per Nyström, Malte Holmberg och Ulrik Karlsson).

Ett utmärkande drag är att vare sig det gäller kläder, musik eller skivomslag känns allt de gör stilmässigt rätt. Inte i den negativt krystade bemärkelsen utan med ett personligt uttryck – Man vill ge en helhet. Bilder, ord, musik. Vi tänkte att man skulle kunna ha skivomslagen som tavlor och sätta upp på väggen.

Varför är nostalgi så intressant?

– Det är väl enklare med nostalgi på något sätt. Fascinerande hur stor del det är av folks liv. Sen är det ju så med vår musik att vi är inspirerade av gammal musik med hjärta och smärta!

Vilken tid hade du velat leva på om du fått bestämma?

– Som kvinna känns det svårt att tänka sig någon annan tid än nu – rent feministiskt. Vi har det ju ändå

mer jämlikt nu än någonsin. Men när det gäller musiken hade jag velat uppleva alla epoker! Soulens genombrott eller 50-talet. Glida runt i stora bilar och så där... Men som sagt är jag glad att jag lever nu, även om det ju inte är lika jämlikt överallt som här. I amerikanska intervjuer får vi till exempel alltid en massa frågor om hur det är att vara ett tjejband. Vilket vi inte ens är eftersom vi har flera killar med! De förstår inte att vi spelar ihop som individer och inte som tjejer/killar.

Är texten till *Tjyven* (*The Thief*) en sann historia?

– Ja, det är den faktiskt. Den handlar om en barndomsväninna. Det var hon som lärde mig att snatta. Hon tog alltid en massa grejer från mig. Hela mitt bestånd av saker blev mindre, som suddgummin och sånt där man samlade på... Vi sjöng också alltid små melodier åt allt vi gjorde precis som i sången.

Någon gång i april kommer en ny tiotummare och till sommaren kommer ännu en. The Concretes är även igång med att få klart en ny fullängdare.

- Bästa demon igen. **Autobelle** från Stockholm spelar övertygande rockmusik. Bra låtar och bra sång. Sveriges nästa stora band männen?
- En annan bra demo som nått redaktionen är **Apes in Quicksand** från Skärholmen. Punkig rock med bra driv.
- Woody West i Göteborg fortsätter att boka fina countryakter i vår. **Ryan Adams** kommer till Trädgår'n den 23:e april och den 6:e maj är det **Stacey Earles** tur att besöka Pusterviks-teatern. Glöm heller inte bort Woody South i Malmö.
- Säg på Jeopardy i veckan och till min glada förvåning hette stormästaren Fredrik "Fritte" Enqvist. Vem är det? Sångaren i norrländska **Wade** såklart. Grattis!

- Alla såpors ärkebitch, Joan Collins, medger att hon älskar **Badly Drawn Boy**. Vem vet, kanske Damon Gough dyker upp i Dynastin III snart...
- Någon som kommer ihåg **The Neon Judgement**? Åk till Borås den 27:e maj om du vill uppleva gamla syntminnen.
- Föreningen The Nursery jobbar vidare med att främja alternativ elektronisk musik. De anordnar bland annat konserter på Fylkingen i Stockholm med tyska **Pole** (6 april) och amerikanska **Safety Scissors** (14 april).

- Är du intresserad av det amerikanska indie-bandet **The Lapse** och är i New York kan du se dem på klubben Brownies den 19:e april.
- **Kelis** är nu klar som uppvärmare åt **U2** på delar av deras Europa-turné. Om hon kommer till Sverige är ännu oklart.
- **ORDKRIG!** är namnet på en kommande hiphopsamling med svenska artister. Mats Nileskär är en av hjärnorna bakom. Medverkar gör bland annat **Fattaru** och **Timbuktu**. Skivan släpps i maj.
- Nu finns det ett namn på **Tools** kommande skiva. *Lateralus* heter den och släpps den 15:e maj.

- Indie/triphop-projektet **Ruby** är tillbaka. Singeln Grace innehåller mixar av bland andra Mekon och Mira Calix. Det går också att ladda ner flera alternativa mixar från www.rubymusic.co.uk. Albumet *Short-staffed at the Gene Pool* släpps i slutet av april.
- Årets mest spännande festival med elektronisk musik heter Sonar och går av stapeln i Barcelona, Spanien, givetvis exakt samtidigt som Hulsfredsfestivalen. Artister på Sonar inkluderar **Aphex Twin**, **Sonic Youth**, **Leila**, **Jeff Mills**, **Richie Hawtin**, **Amon Tobin**, **Vladislav Delay** och **Squarepusher**. www.sonar.es och sonar.ya.com för mer info.

Cirkeln är slut

text: Thomas Olsson

• bild: Mattias Elgemark

Profetian om världens undergång var falsk, det är nu dags att på allvar frälsa världen genom doom metal.

Under alla människors barndom finns det stunder som biter sig fast. Lee Dorrian minns när han var nio år. – Jag hörde Black Sabbath på radion. De spelade en låt från *Master of Reality*-plattan och jag bara frös till. Vilket sound!

Trots att han var så ung har denna händelse präglat hans liv, och gör det ännu idag. Från den stunden blev alla band som påminde om Sabbath hyperintressanta för en skivsamlare som Lee.

I slutet på 70-talet kom Lee in på punken och blev helt såld. Sporrad av hardcorepunk som Crass och Discharge drevs han i början av 80-talet till att göra något överilat, han började sjunga – eller rättare sagt vråla – i grindcorebandet Napalm Death.

– Jag strävade efter det extrema. Napalms Deaths motto var snabbhet, brutalitet och att vägra kompromissa. Att någon skulle ta oss på allvar trodde vi aldrig.

Napalm Death blev kultförklarade och till och med accepterade av den engelska pressen. Men i takt med populariteten rämnade bandets ideologier. Lee kände att idéerna var tagna till sin spets och hoppade av 1989.

Trött på hela cirkusen tänkte han helhjärtat ägna sig åt att ge ut hardcoreplattor genom sitt skivbolag Rise Above. Men ödet ville annorlunda, samma år bildades Cathedral. Driven av uppgiften att återuppväcka intresset för doom metal släpptes debuten *Forest of Equilibrium* 1991. Musiken segade sig fram som en blytung ångvält med fastlåst handbroms.

Cathedral

Namn: Lee Dorrian

Född: Woodend i Coventry, England 1968.

Gick på katolsk skola.

Musikalisk kontakt: Gjorde fanzinet *Committed Suicide* och hjälpte till med att anordna punkspelningar.

Band: Medverkade på Napalm Deaths två första plattor. Första plattan *Scum* anses vara världens snabbaste. Cathedral har släppt sex fullängdare och ett antal EP.

Namnet Cathedral: Lyssnaren ska få samma känsla av musiken som av att se på en mäktig katedral.

Skivbolag: Startade RiseAbove under 80-talet, har givit ut cirka 30 plattor med bland annat *Orange Goblin*, *Electric Wizard* och *Sheavy*.

NASA: Tillbringade en vecka på rymdläger i Alabama och testade moonwalk.

– På den tiden måste jag alltid vara stensad när jag skrev texter. Jag försökte föreställa mig att jag var döende och skrev bara om deprimerande saker.

Genom åren har bandets sound blivit alltmer uppluckrat och texterna lite mer positiva. Medlemmar har bytts ut och plattorna varit ojämna och spretiga. Men nu, tio år senare, verkar det alltså som cirkeln är slut.

På bandets senaste platta *Endtyme* har Cathedral sökt sig tillbaka till sina rötter. Soundet är långsamt och kraftfullt. Dynamiskt nedstämda riff viner genom luften och anslaget är mörkt.

Inför nya plattan *Endtyme* gick Cathedral tillbaka till sitt ursprung och försökte göra låtar av liknande slag. Men resultatet blev för spartanskt. Låtarna kändes som skal utan innehåll och groovet saknades. Därför kom kombinationen, många års samlade erfarenheter och idéerna från första plattan som en lyckad lösning. Låtarna tog nu en helt annan vändning. Det brutala ställdes mot det mjuka, det stämningsfyllda kombinerades med det råa och det fula kontrasterade det vackra. Linjen var tunn att vandra och avvägningen svår eftersom de samtidigt inte fick tappa kon-

centrationen och dynamiken.

Gitaristen Gaz Jennings riff är den här gången mer distinkta, rakare och känns ärligare. Solona är färre, det progressiva mer kärnfullt och leadgitarren spelar mindre slinger. Kort och gott, kompromisslös doom! – Jag hade länge känt att vi var tvungna att göra något drastiskt och när folk började klassa oss som disco-doom var måttet rågat! *Endtyme* är det ärligaste vi gjort, både mot oss själva och mot bandet på väldigt länge. Produktionen, attacken i låtarna, glöden – ja allt finns där.

BRA PLAGG '01

GROUND CONTROL SPEEDWAY SERIES

Tryckta och otryckta plagg i god kvalitet. Nya tryck varannan månad. Heja! För närmaste återförsäljare, ring: 031-12 29 93. www.kartex.se

stoner-rock på border...

Nebula
Charged

Amerikanska "stoner" kungarna är tillbaka med nytt album!
Missa inte Sverige turnén nu i april!

Inte bara ett av de största banden inom stoner-rocken, de är svenska också!
Dom har spelat inför 100 000-tals åskådare under sina turnéer med bl.a. Hellakopters, Nebula, Unida och Spiritual Beggars.

Dozer
Madre De Dios

...alltid steget före

www.border.se 031-190800

BORDER MUSIC

**Groove lottar
i april ut
följande skivor
på hemsidan**

www.groove.st

Silverbullit – Citizen Bird

**Clemens –
Professional Bla Bla**

**Rubber Tribe – Wound on
my Neck for You**

Lycka till!

digfi™

- Nyheter och sensationer i musikvärlden.
- Artiklar, krönikor, skivrecensioner, en såpa, en amerikansk punkfotograf, en rockklubb samt 300 demoband.
- Det handlar om musik: digfi.com

MUSIKNYHETER DEMOBANK WEBSTORE

NYHETER

STANDFAST "STANDFAST"

Popduo som gjort ett av de mest helgjutna svenska debut-albumen någonsin. Geniala melodier i en fantastiskt välljudande produktion.

www.standfast.nu

CHARLIE'S MAGAZINE "SWEET ALIBI"

Svenskt rockband, gör en lysande debut med Sweet Alibi. Du kommer att förälska dig i Charlottes briljanta röst, de fantastiska melodierna och bandets unika sound.

www.charliesmagazine.com

NISSE HELLBERG "XTREM"

Med sitt andra soloalbum Xtrem tar Nisse Hellberg med oss till en rå, mustig värld av frustande blues. Nisse spelar själv alla instrument förutom trummor som spelas av Stoffe Sundlöf, enkelt, naket och effektivt. Ett oemotståndligt album som hyllats av landets recensenter.

GORILLAZ "GORILLAZ"

Detta grymma, tecknade band beskriver sin musik som en blandning av jamaicansk dub, stateside hip hop och kubansk kärleksprosa. Medlemmarna heter Murdoc, 2D, Noodle och Russel. Gästar på albumet gör bl.a. Jamie Hewlett, Del Tha Funky Homosapien, Damon Albarn och Ibrahim Ferrer.

Kolla in hemsidan www.gorillaz.com

MATTHEW JAY "DRAW"

Nya engelska pophoppet Matthew Jays musik beskrivs bäst som traditionell engelsk pop i Elliot Smith och Belle & Sebastian anda. Sverigeturné i maj: Stockholm 8/5, Uppsala 9/5, Örebro 9/5, Norrköping 10/5, Linköping 10/5, Lund 11/5, Malmö 12/5, Göteborg 12/5.

Mer info: www.emi.se/www.groove.st

OSSLER "DESORIENTERAD"

Pelle Ossler, mer känd som gitarrist i Wilmer X, har gjort ett fantastiskt spännande och mångsidigt dubbelalbum. En skiva larmig högelektrisk rock och den andra lugnare, mjukare, mer eftertänksam.

Ett av årets mest personliga och intressanta album.

I BUTIK NU!

Rappare vet ingenting

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Bakom det fåniga bandnamnet döljer sig tre snälla vita killar som gör glad och livsbejakande hiphop enligt klassiskt recept. De har kallats Jurassic 5-light men med albumet *Journey to Anywhere* visar de att de står på egna ben.

Ugly Duckling bildades i början på 90-talet när rapparna Andy Cooper och Dizzy Dustin slog sig ihop med DJ:n Young Einstein. Då var västkusthiphop synonymt med trist G-funk, men gruppen har alltid haft den funkiga och jazziga New York-hiphopen som ledstjärna. Dessutom är de rörande överens om att ingen ändå skulle ha tagit dem på allvar om de försökt sig på gangstarap. Andy berättar att de delvis valde sitt namn för att markera sin distans från den scenen, men också för att hiphopgrupper ofta heter pretentiösa saker som Architects of Science.

– Vi ville ha ett "fat, stupid cartoonish name".

Liksom många andra producenter av den gamla skolan pratar Einstein gärna om hur mycket bättre det var förr när hiphopen var originell och kreativ. Givetvis finner han det också upprörande att hiphop skapas med hjälp av keyboards och datorer. När jag frågar hur hiphopen ska kunna utvecklas om musiken måste göras på exakt samma sätt som på 80-talet, och om inte skivorna med användbara beats kommer att ta slut någon gång håller han förstås inte med. Han förklarar att trummorna lät bra på skivorna mellan

1967 och 1976 och att han minsann skulle kunna göra minst 100 Ugly Duckling-plattor bara med sin skivsamling. Andy och Dustin börjar försöka räkna ut hur många skivor som egentligen släpptes under dessa år och jag känner att det är dags att gå vidare.

Var det jobbigt att vara vit och växa upp i Long Beach?

– Ibland. Man får lära sig var man inte kan gå, berättar Andy. Ett tag var jag faktiskt med i ett Crips-gäng, fortsätter han till allas förvåning. Det var helt nystartat och hade bara tre medlemmar så därför var "jump-in"-ritualen inte så farlig. Istället för att bli misshandlad fick man några smällar på armen. De var inga jättesmarta killar för de kallade sig *Bloodstones* fast vi var Crips...

De ser alla en fördel med att ha vuxit upp i multikulturella LBC eftersom de fått ta del av hiphopkulturen inifrån. Däremot var det inte så lätt att rappa själv.

– Man fick hela tiden höra att man var "good for a white boy", berättar Dustin.

– Fast egentligen är det konstigt att man inte påver-

kats mer av uppväxten, fortsätter Andy. En del gamla polare är döda eller sitter i fängelse.

– Jag blev nerslagen och rånad en gång. Jag pissade ner mig, skrattar Einstein.

– Och när den där tjejen slog dig i huvudet med ett paket juice så du ramlade och blev medvetlös, påminner Andy skadeglatt. Tuff skit.

Det hörs inga spår av deras stundtals hårda ungdom i musiken. Möjligen skulle det vara någon sorts revanschlust som får dem att så gärna driva med den stereotypa farliga rapparen i sina texter. Ugly Ducklings enda uttalade mål är annars att återinföra humorn i hiphopen, och Andy blir jätteglad när jag är snäll och jämför plattan med *Bizarre Ride II the Pharcyde*. De har aldrig övervägt att ta upp allvarliga ämnen på skivorna.

– Vi vet ju ingenting om politik och sänt, menar Einstein. Vill du lära dig något om samhället så kolla på CNN.

– Rappare överhuvudtaget vet ingenting, de spelar bara smarta. Ingen lyssnar på dem för det är lätt att genomskåda, fyller Andy i.

Vad är förhoppningarna inför framtiden? Vart är hiphopen på väg?

– Kommer du ihåg heavy metal i slutet på 80-talet? Folk förlorade kontrollen helt och började använda spandex-brallor och hårspray. Sen släppte Nirvana *Nevermind* och krossade allt det i ett slag. Jag hoppas att någon ska släppa en sån skiva och krossa den dåliga hiphopen som Mase och Nelly. Jurassic 5 gjorde ett bra försök med sin debut men det räckte inte. Kanske är det omöjligt inom hiphopen. Folk verkar vilja höra ignoranta svarta killar som rappar om vapen och bilar.

Packar fortfarande stark högerslägga

text: Per Lundberg G.B. • bild: Johannes Giotas

I över tio år har de stampat allt hårdare på distpedalerna. Numera har de sin studio i en lugnare del av Brooklyn. Grooves reporter och fotograf åkte till New York för att äta sallad med hårdslående Biohazard.

Vi sitter i bilen som tar oss över Brooklyn Bridge. En imponerande kaxig stenkoloss. Billy berättar att i huset bredvid deras studio tränar Evander Holyfield, Lennox Lewis och Mike Tyson. Billy undrar om vi ska se matchen i kväll. Mike Tyson ska möta någon i mina öron helt okänd. Danny säger att han ska spela in matchen.

Billy och Danny utgör ena halvan av Biohazard. Billy har en svensk flickvän och drar några svengelska one-liners som suga, knulla och supa. – Min tjej har försökt lära mig dom viktigaste orden.

Vi skrattar hjärtligt allihop, det är konstigt att de första orden man lär sig i ett nytt språk alltid är kängslosor.

Innan vi satte oss i Dannys bil var vi nere i Biohazards studio och lyssnade på bandets kommande skiva.

Studio är en kombinerad replokal och ett ställe att hänga ut i. Väggarna är fyllda med turnéaffischer, foton och klotter. Det är kallt och mögelstanken slår emot mig när vi kliver ur den gamla hissen.

– Akta er för rättorna, flinar Billy. Det ska visst vara äkta Brooklyn-rättor stora som småbarn.

Jag är inte road. Bandets manager skrattar så att man kan se tandköttet. Tycker att det är lite underligt att ett tufft band som Biohazard har en manager som ser ut som ett 60-årigt apoteksbiträde, men det här är ju USA

så varför inte.

Billy, Danny och Evan berättar hur de började spela in skivan för sex veckor sedan och att det mesta är gjort på dator.

– Det är för det första mycket billigare. Ingen budget man måste hålla och man kan hålla på nästan hur länge som helst, menar Billy.

Alla tre börjar tala om hur fantastiskt det är med hårddisk-inspelning. Medan jag mer intresserar mig för vad som finns i rummet. Räkner till fyra jungfruljus, en R2D2, en boxboll, en 1200 med mixer plus att det nu inte luktar mögel längre utan rökelse.

– Det är klart att lika organiskt sound blir det ju inte. Men huvudsaken är att vi ursprungligen kommer från det organiska, mässar Danny.

Vi lyssnar på låtarna. Och de poängterar att det bara är en råmix. Det låter bra. Biohazard har inte förändrat sitt sound ett dugg. Tyngden och aggressiviteten är kvar. Och de är stolta över att ha producerat själva.

Första låten *Sellout* dundrar ur högtalarna, en snabb och tung låt. Det fortsätter med *Gone* som är aningen lugnare. Det som slår mig mest är att refrängen är rätt jazz-influerad. *Unified* är en typisk Biohazard-låt, den skulle kunna vara Biohazards första demo. Rå och väldigt basic. På *Last Man Standing* blandas gitarmattorna med DJ Riccs sköna scratch. I låten *Trap* handlar texten om hur en ung mans

ideal går i bitar när hungriga skivbolagsbossar slår klorna i honom. Bästa spåret är helt klart *Get Away*, den kommer att bli en klar live-favorit. Här märks det att de fortfarande vill vara med i leken. I refrängen, som faktiskt låter *At the Drive-in*, kan man känna hur det är att stå längst fram vid kravallstaketet.

– Det är väl som textskrivare man mönat. Speciellt nu när man har barn och så, säger Evan.

Killarna berättar att låtarna handlar

om att gå vidare i livet, kompisar, relationer och om att hamna i giriga skivbolagsgubbars händer. Jag försöker se nån reaktion från apotekarmanagern men den uteblir.

– Om det här skulle floppa så kan vi inte anklaga några andra än oss själva. Vi har gjort allt själva. Vi har tagit kontroll över allt från första början till det bittra slutet, ler Evan. Om vi inte kan ”röra” folk då är det inte värt det. Vi gör den här skivan för kidsen som står längst fram på våra konserter. Dom

som trängs, dom som har Biohazard tatuerat på armen. Det är för dom vi gör det.

– Vi skriver låtar hela tiden. Det går inte stänga av och på. Vi skriver till och med låtar när vi är ute på turné. Det är synd att man ger ut skivor så sällan. Dom här låtarna känns nästan gamla nu, säger Billy.

Hur många chanser får en ny låt?

– Det är därför vi har boxbollen. Om två tycker en ny låt är bra och de andra två tycker tvärtom då är bara att gå en

rond på boxbollen, skrattar Danny. Efter tolv år så vet vi vad som är en Biohazardlåt.

Under åren som gått har Biohazard varit intakt. Det var efter den senaste plattan som Rob hoppade av och Leo kom in.

– Leo är perfekt. Han är en sån kille som brukade stå längst fram på våra konserter. Rob var mätt. Leo är hungrig, nästan utsvulten. Så han vet vad det handlar om, personkemin funkade direkt. Det enda vi behöver göra med

honom är att täcka honom med tatueringar, skrattar Billy.

När vi står utanför studion ser man hur mäktig Brooklyn-bron egentligen är. Studion ligger på Brooklyn-sidan alldeles under fästet. Under fotograferingen lägger jag märke till en annan konstig sak, nämligen att den person som har hand om bandets fanclub är en dam i fyrtioårsåldern som lystrar till namnet Mamahazard. En tystlåten dam som verkar lite egen.

På väg i Dannys skrotiga japanska bil berättar de hur skönt det är att ha lämnat hooden i Brooklyn.

– Har man en gång lämnat det så hatar man det. Det är ju för fan en krigszon. En del tycker att det är coolt att ha växt upp i the hood. Det finns inget som är coolt med att ha bott där, säger Billy och vänder sig om. Jag är orolig för min mamma som fortfarande bor kvar. Det känns lite kusligt. Tänk att behöva vara på sin vakt hela tiden, till och med på dagtid. Vad är det för coolt med det, säger Billy och tittar mig stint i ögonen.

Vi fastnar i en bilkö. Danny berättar att han snart ska bli pappa och Billy undrar om han ska videofilma födseln. – Det klarar jag inte. Blod får mig att svimma, skrattar Danny.

Billy vill veta mer om Sverige och undrar om jag kan rekommendera några bra filmer som inte har en erotisk underton.

– Förresten, har du sett Fucking Umeå? Den ska visst vara jättebra har min tjej sagt.

Jag flinar brett och tänker först rätta honom men tänker ”varför inte, svensk stad som svensk stad, det spelar väl ingen roll?”

Vi har förflyttat oss genom lördags-trafiken från Brooklyn till ett fashionabelt hotell på Manhattan. Evan sitter framför mig och tuggar i sig en Ceasar-sallad.

– Jag har slutat dricka alkohol. Klarar inte av det. Han tittar på mitt halvtomma whiskeyglas och ler.

På ena handen har Evan tatuerat in ordet Fate, en bokstav på varje knoge. Hans blick är hård men ärlig.

Vi pratar om en låt från skivan som heter *Hate, Fuck, Fight, Kill*.

– Jag fortfarande lika arg som jag var

för tio år sedan. Dagens samhälle är så oansvarigt. Det är bara att gå ut på gatan och se vad folk gör mot varandra. Nuförtiden är det tv:n som utbildar barnen. Det är ingen som läser böcker längre. Vår platta ska heta *Uncivilization*.

– Tänk vad mycket grejer det finns. Vi köper mer och mer. Vi har slutat prata med varandra. Allt är så tekniskt. Det finns inget som är organiskt längre, säger Evan och ser missnöjd ut. Som ensamstående pappa till en sexårig son är sånt oroväckande.

– Jag försöker verkligen lära honom det rätta, om jag nu är rätt person att göra det. Turnélivet höll verkligen på att ta död på mig. Jag söp och knarkade, tog inte ett dugg ansvar. Nu när jag har honom är jag en annan människa.

Folk runt omkring vårt bord stirrar på oss. Evan verkar tycka att det är kul. Han är tatuerad och piercad överallt. Trots det gör han ett fötroendeintryck. Kanske är det för att han hela tiden rör på sig när han pratar, rör vid mig. Kanske är det för hans rutiga bomullskjorta. Han beställer in en andra portion Ceasar-sallad.

– Det kan vara för att dom känner igen mig från TV. Jag är med i en stor show som heter Oz. Det är en fängelseserie där jag spelar en väldigt seriös karaktär. Jag tror att den går i Norge och Tyskland för jag brukar få mail därifrån. Så kanske kommer dom fram och vill ha en autograf. Eller så tror dom att jag är en knarklangare.

Ingen kommer fram och ber om Evans autograf. Vi sitter ett tag och tittar ut på trafiken som börjar avta. Klockan börjar bli framåt åtta och restaurangen fylls på med hungriga hotellgäster.

På www.hbo.com/oz kan man titta på Evans karaktär Jaz Hoyt. Evans efternamn är Seinfeld. Evan spelar bas.

Danny tränar och tävlar i ultimate fighting och spelar trummor.

Nye gitarristen Leo har tidigare spelat förband till Biohazard.

Billy har bott i Sverige under några veckor och spelade då, som nu, gitarr.

Viskningar och rop

text & bild: Dan Andersson

– Hur folk reagerar första gången de hör oss?

Alan Sparhawk, gitarrist och sångare i Low, gör en kort paus för att tänka efter.

– Typ, wow, det här är långsamt. Alla som hör oss förstår nog att de måste lyssna ganska noga för att klura ut om de gillar det eller inte. De som inte gillar det brukar tycka att det är för långsamt och tråkigt. Men det är okej.

Det regnar över Bloomington Fest 2000.

Det är den 14 september och klockan är halv åtta på kvällen den första dagen av en liten lokal musikfestival i studentstaden Bloomington, Indiana. Kvällens första band är redo att gå på scenen och huvudattraktionen, Low, har inte dykt upp än.

Arrangörerna trampar fram och tillbaka i vattenpöslarna utanför Rhinos All Ages.

Slutligen kommer bandet. De spelade i Milwaukee kvällen innan, kom iväg därifrån lite för sent och fastnade i trafiken kring Chicago.

Alan Sparhawk går obemärkt in på Rhinos och ser sig omkring. Han har rött hår, fräknar ända ut på armarna och bär en bebis i en sele på magen. Det är första gången som Low är ute på turné sedan Hollis Mae föddes, Alans och sångerskan tillika trummisen Mimi Parkers dotter.

Strax före elva intar Low scenen med en viskning.

– Ni måste dämpa här, säger Alan från scenen. Ni måste släcka alla lampor.

– Det här måste vara det bästa som finns, säger Alan!

Klockan är närmare två på natten och medlemmarna i Low sitter samlade runt köksbordet hemma hos Chris Swanson, en av festivalens arrangörer. Alan och resten av bandet tar igen sig efter spelningen med mjölk och chokladmunkar.

– Ät inte mer nu, säger Mimi. Då kan du inte sova i natt.

Alan och Mimi har varit ett par sen high school. De växte upp tillsammans i

Clearbrook, ett litet farmarsamhälle i nordvästra Minnesota.

– Mim och jag har känt varandra sedan vi var nio år gamla, berättar Alan. Vi började dejta när vi var tonåringar.

– Al och jag har varit gifta i snart tio eller tolv år, skjuter Mimi in.

– Jag spelade lite gitarr och var alltid med i nåt band, fortsätter Alan. Sen var jag tvungen att sluta i ett band som jag hade spelat med en lång tid. Då bestämde jag mig för att om jag skulle fortsätta göra musik, så skulle jag göra det tillsammans med Mim. Det var så det började.

Alla bitar föll på plats så gott som omgående. Mimis Moe Tucker-naiva trumspel och de minimalistiska låtarna som berövats allt överflödigt, i såväl arrangemang som melodier, fanns redan där.

– Jag vet inte var det kommer ifrån, säger Alan. Det är bara så vi gör det. Det är inte så mycket att allt ska vara perfekt. Det är mer att NU ska jag spela det här och sen slutar jag.

– Vi pratar inte så mycket om det, säger basisten Zak Sally med dovt skorrande röst. Men det kommer alltid ett tillfälle när vi skalar bort det ena och det andra tills alla känner sig bekväma med vad som finns kvar. Och sen har vi en låt.

Det kanske allra viktigaste för Low, det närmast gudomligt fulländade harmoniska samspelet mellan Mimis och Alans röster, fanns också med redan från första början. Tillsammans har de sjungit, ibland viskat, sig igenom hittills fyra studioskivor, ett livealbum och en julskena.

Bandets femte studioskiva, *Things*

Low

We Lost in the Fire, kom i februari i år.

– Det är något som bara tilltagit i och med att vi blivit mer bekväma med det och experimenterat och lärt oss vad man kan åstadkomma med harmonier, förklarar Alan och tar den sista munken.

– Vi insåg att våra röster var ett mer unikt instrument än en gitarr, säger Mimi. Jag vet inte om vi ens tänker på det när vi skriver låtar. Det har bara blivit normalt för oss med harmonier. De kommer bara. Det vore underligare om vi inte hade dom.

– Det är nog bäst att jag tar av mig den här fascismössan, skorrar Zak och tar av sig en gammal militärmössa han hittat i bandets minibuss.

– Ja, säger Alan med ett leende. Den kan nog misstolkas.

Zak mumlar något medan alla ställer upp sig för att fotograferas. Det är

lunchtid följande dag, solen skiner och alla är utvilade och på gott humör.

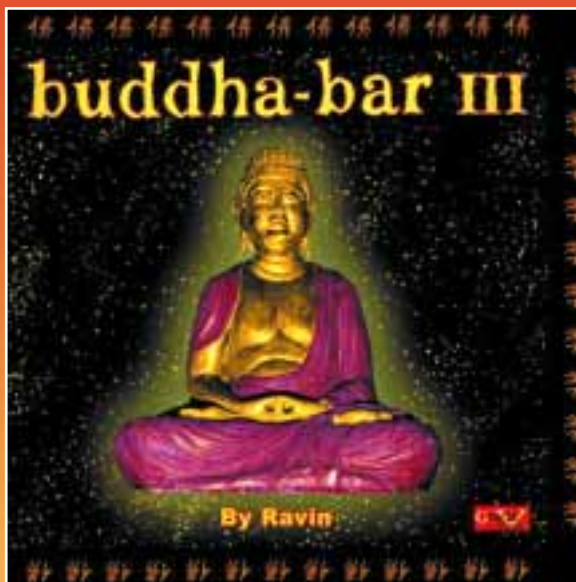
Medan de andra försöker bestämma vart de vill åka för att äta, börjar Alan och Zak prata om en låt från bandets julskena. Låten, *Just Like Christmas*, är enligt Alan baserad på verkliga händelser från när Low turnerade i Skandinavien första gången.

– Vi hade spelat i Stockholm och var på väg till nästa spelning i Norge, berättar Alan. Det snöade, så Mim sa att det var precis som på julafton. Det är inte alls som julafton, sa jag. Men när vi kom till Oslo hade det slutat snöa och vi körde vilse.

– Sluta inte nu, säger Zak. Lägg alla korten på bordet.

– Vi körde vilse och sångarna var så små, fortsätter Alan. Det var precis som julafton, du vet. Vi kände oss så unga.

MNW DANCE DIVISION PRESENTERAR

Buddha Bar 3

Dags för volym 3 i serien som startade hela Franska lounge house vågen. Gillade du Buddah Bar 2 & Nirvana Lounge blir du inte besviken.

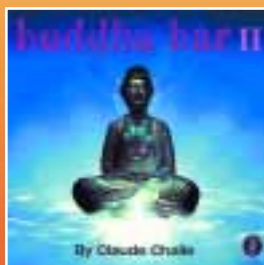

Le Mezzanine De L' Alcazar

Råfräsch ny dubbelcd från bolaget bakom Hôtel Costes serien.

CD 1 är som gjord för softa intima middagar & CD 2 som heter "seduction time" är fylld av lite tyngre house. Från deep house till hängelhouse m.a.o.

DU HAR VÄL INTE MISSAT?

Buddah Bar 2

Hôtel Costes 3

Nirvana Lounge

thomas öberg, backstage, kätgelbanan.
14/3 21:46 (efter spelningen)

Mer levande än så kan ingen bli

text: Gary Andersson • bild: Jens Assur

14 mars 2001. Bob Hund ska visa upp sig på scen inför inbjudna vänner och journalister. Stämningen är gemytlig och de flesta är nyfikna. Groove var med både innan och efter spelningen.

– Fan vad kul det var!

Logen vibrerar av förlöst energi en halv minut efter konsertens slut. Bandmedlemmarna rör sig med större auktoritet. Stegen är inte längre trevande, ögonen är sökande istället för undfallande.

– Tack för idag gubbar!

– Slut för idag!

Svetten torkas, törsten i struparna släcks.

Konserten är över. Om en stund är det midnatt. Då fyller Thomas Öberg år.

Bob Hund räknas alltså som ett av landets mest sevärd rockband. Och år 2001 verkar inte innebära någon avmattning. "Att bli klassad som ett av Sveriges bästa liveband är ju inget man kan vara ledsen över", menar basisten Mats Hellquist.

Bob Hund spelar denna dag bara fem låtar. Alla är från nya plattan *Stenåldern kan börja*. Man blandar hårt och mjukt. Under spelningen faller en synt i golvet samtidigt som Thomas Öberg liggande försöker vrida sig ur sin skjorta. Sista låten *Och där står du* blir en punkdänga, en urladdning. De är spelsugna. De har inte spelat live sedan förra sommaren.

daniel zquaty. 14/3 20:27

daniel, johnny, jonas. 14/3 20:30

Innan en spelning flyter bandmedlemmarna omkring som bubblor i logen.

– Man märker inte riktigt vad de andra gör innan man går på, men några minuter innan när vi står bredvid varandra, brukar vi ta varandras händer och, inte be, men titta på varandra och... frusta lite, förklarar Mats Hellquist.

Ni gör det alltså?

– Ja, vi brukar göra det. För att svetsa ihop oss.

Det är då det gäller.

– Jo, det är då man ska visa hur tapper man är med sina ackord och sina noter.

Var och en har egna rutiner också.

– Jag blir väldigt fokuserad och precis, säger trummisen Mats Andersson.

– Jag blir stressad, fortsätter Mats Hellquist. Tjugo minuter innan spelning måste jag alltid gå och göra det stora på toaletten. Det slår aldrig fel.

Redan 1994 vann bandet en Grammis. Samma sommar spelade de för första gången på Roskildefestivalen. Organisten Jonas Jonasson minns tydligt.

– Det var helt otroligt, jag hade ju varit i Roskilde ofta så det var en stor dag. Jag minns hur nervösa vi var innan, hur bra det kändes när vi hade spelat och hur mycket fest det blev efteråt.

Thomas Öbergs hänsynslösa attityd på scen hade strax innan resulterat i ett gipsat ben, men med kryckorna i högsta hugg hoppade han på sedvanligt vis omkring på scenkanten.

– Vi gjorde låten *Fem meter upp i luften* live i Skellefteå. Thomas skulle göra slag i saken och hoppade allt vad han kunde från en stol uppe på scenen och skrek "fem meter upp i luften" utan att någon i publiken tog emot honom. Där slutade låten. Sen tittade hans ben ut genom foten och han blev hämtad av ambulans. Vi visste att vi skulle spela på Roskilde veckan efter, men det var inte så att vi sparade på kruset direkt...

Sån är Bob Hunds inställning till musik. Man söker nya vägar. Man vill utmana sig själva, "man måste jävlas med sig själv lite" som Thomas uttrycker det.

– Första gången jag såg en stor konsert då var jag tolv år och var på Hovet och såg Queen, säger basisten Mats Hellquist. Jag ryser fortfarande när jag tänker på det. Dom hade en scenshow så att jag inte vågade gå in i hallen, jag stod och darrade. Då tänkte jag "Så här häftig kommer du aldrig att bli".

– När det händer, då ska det vara action, då ska det sprängas saker, saker ska gå sönder och folk ska ramla ner och bryta armarna om det är möjligt, menar Thomas Öberg. Allt för att betala tillbaka den entrébiljett folk löst.

Och med Bob Hund vet man aldrig riktigt vad som är planerat eller spontant. Bandet utstrålar en blandning av förvirring och medvetenhet. Men visst funderar man på hur en show ska genomföras.

– Det är ens skyldighet att presentera det så bra som möjligt, förklarar Mats. Om vi nu har hittat ett sätt där vi balanserar vemod och eufori –

det är väl inget fel att regissera en rock-konsert? Det tycker jag alla band borde göra. Det är ju inte svårare att göra det bra än att göra det dåligt. Det tar ju bara tio minuter extra...

– Vad vi strävar efter är ett möte, direktkontakt, menar Jonas Jonasson. Det är svårt att tolka en hitlista, men att kolla en trettonårig kille i ögonen som tycker att det är hans största dag, det är helt otroligt. Jag kan själv känna igen den känslan från när jag var yngre.

Inne i logen går bandmedlemmarna om varandra. Det är 40 minuter kvar till konsert.

Gitarristen Johnny Essing letar efter sin bruna T-shirt. Frenetiskt. Mats Hellquist kommer ut från toaletten.

– Det blev lite tidigare än vanligt idag...

Bandets hjälpredda hittar Johnnys favorit-T-shirt på en undanställd roddarvagn. Trummisen Mats Andersson ser sammanbiten ut. Vänner besöker bandet backstage, det kramas och hälsas. Thomas Öberg vandrar runt, runt och sjunger upp. Han skriker och tjuter. Producenten, och sjunde medlemmen, Daniel Zquaty bestämmer sig för att borsta tänderna. Han har inte spelat live på scen på 15 år. Efter det söker han en ledig plats för en hög fint ihopvikta kläder.

En låtlista måste skrivas. Gitarristen Conny Nimmersjö står och stretchar i en dörrpost. Både ben och armar. Några gör narr av ansiktena på bandets nya planscher. "Jaså fick jag noll rätt.", "Jaså, flyttas jag inte upp till nästa klass.

bob hund. 14/3 20:37

daniel zquaty. 14/3 20:41

Äh, det fixar jag nästa år." Det börjar närma sig utsatt tid. Managern Marcus Törnkrantz kommer in.

– Samling, allihop. Samling.

Alla samlas i en liten korridor. Thomas hoppar upp och ner. Conny är ett energiknippe. Ingen verkar kunna stå stilla.

– Vi är femton minuter sena. Och efter spelningen måste vi packa ner alla instrument och...

Besvikelsen är stor, förseningen är inte välkomnad direkt. "Varför måste vi vänta, jag vill spela nu, NU". Tillbaka in i logen.

En bricka med kaffe och kakor står orörd. De putsar på sitt utseende. Thomas går iväg för sig själv. "Jag är Joe Labero!!! Jag är Joe Labero!", ekar det från duschrummet.

Tillbaka i korridoren igen. Bandet står uppradat på led. Redo. Någon knackar ett avsked på logedörren.

– Ja, då går vi väl ut då, säger Thomas.

Sen släpps fyrverkeriet på.

conny nimmersjö. 14/3 21:04

mats hellquist. 14/3 21:12

SRS T20

STUDENTRADION SVERIGES
ALTERNATIVA TOPP 20

Studentradion Sveriges Alternativa Topp 20

MARS 2001

1. Gorillaz - Clint Eastwood [Parlophone/EMI]
2. Coldplay - Don't panic [Parlophone/EMI]
3. Placebo - Special K [Hut/Virgin]
4. Dandy Warhols - Godless [Capitol/EMI]
5. Hell On Wheels - The soda [Nons]
6. The Hellacopters - No song unheard [Led/Universal]
7. My Vitriol - Always your way [Infectious/Playground]
8. Muse - Plug in baby [Mushroom/Playground]
9. Granada - Sister [Sprinkler/Universal]
10. Bad Cash Quartet - Outcast [Big Day records/Border]
11. Snoopdogg - Lay low [Priority/Virgin]
12. Kings Of Convenience - Toxic girl [Source/Virgin]
13. The Mopeds - Steppin' on fire [Crunchy frog]
14. Stephen Malkmus - Discretion grove [Domino/MNW]
15. Dj Sleepy feat. Petter & Eye-N-I - Vår stil [Led/Universal]
16. Badly drawn boy - Once around the block [XL/Playground]
17. Backyard Babies - Brand new hate [BMG]
18. Elwood - Sundown [Palm pictures/MNW]
19. Yvonne - Bad dream [Led/Universal]
20. Costueau-The last good day of the year [Palm pictures/MNW]

SRS topp 20 baseras på de mest spelade låtarna i SRS just nu.
Kolla listan varannan vecka på

WWW.SRST20.JUST.NU

Nätverket Studentradion Sverige (SRS) är ett samarbete mellan:

Göteborg - K103, 103,1 MHz
Linköping - Radio Stil, 95,5 MHz
Lund - Radio AF, 99,1 MHz
Stockholm - 95,3 MHz
Umeå - Mick 102, 102,3 MHz
Uppsala - 98,9 MHz
Växjö - Växjö studentradio, 102,4 MHz

www.gfs.gu.se/k103
www.radiostil.nu
www.radioaf.com
www.studentradion.net
www.mick102.nu
www.studentradion.com

Tim toppar

Fem år har försvunnit sedan Ash släppte briljanta debutalbumet 1977. Det lät ju som Jesus And the Mary Chain. Sångaren Tim Wheeler var nittion och bandet skyndade från Nordirland till London för att bada i uppmärksamhet och gratisöl. "Grejen är att man ska toppa vid 24 och tappa greppet vid 28, och vi är bara 19"... Nu är Tim 24 och klokare. Eller?

– På många sätt, ja. Vi var naiva och visste inte alltid vårt eget bästa. Det var ett party men vi satt där och blev intervjuade av 40-åriga gubbar. De var dubbelt så gamla som vi. Det blir inte så balanserat liksom, förstår du? Hur gammal är du?
Jag är gammal.

Men samtidigt som Ash växt upp har intresset för dem krympt. 1998 släppte de skräniga, trista *Nu-Clear Sounds* och det lät som Ash fastnat i en mörk brunn. Så i somras åkte de till soliga Malaga, Spanien, och spelade in sin tredje fulländare i lugn och ro. Ash

drack drinkar i solen, hittade tillbaka till rötterna och spelade in en rad stensäkra, rusiga pophits. Sent i januari kom singeln *Shining Light* som sopar banan med resten av den brittiska popsvängen. I april är hela albumet här och frågan är om det inte är dags för Tim att toppa nu. Tim är entusiastisk men pratar tyst, snabbt och låter nästan nervös när han ringer upp från ett marsgrått London.

Girl From Mars är fortfarande en maximumlåt. Vem var tjejen från mars?

– Det var min flickvän då. Jag var bara sexton när jag skrev den låten. Hon var speciell. Jag tror hon var född i april så hon var oxe. Jag tänkte stjärntecken och rymden och så. Hon var science fiction, hon var min tjej från mars.

Nya skivan heter Free All Angels.

– Jag är jättenöjd med hela skivan. *Free All Angels* är ingen låt från skivan eller så, det är bara ett tilltalande tema; befria alla änglar. Du får tolka det som du vill. Det betyder olika saker för olika typer. Men det passar eftersom vi är fria och samtidigt hittat hem.

Fria och pankar?

– Ja, haha... Det passar onekligen ganska bra att släppa något nu. *Nu-clear Sounds* blev aldrig bra. Det var ett helvete att spela in och allt var stressigt, jobbigt och fel men nu är det tvärtom.

Men du, jag vill inte tolka, jag vill veta varför skivan heter Free All Angels.

– Okej, alltså vi gjorde en miniturné i höstas på små klubbar som fans röstat fram på vår hemsida. Vi hade med oss några från Hells Angels på turnén som säkerhetskillar och en av dem hade en fin tröja som det stod Free All Angels på.

Det blir fina band-t-shirts. Berätta varför Hells Angels är bra att ha med på turné?

– De här änglarna är superschyssta, de är våra kompisar. Verkligt bra killar och vi behövde stora, starka grabbar med på turnén förstärka. De fångar fansen mjukt som en baby.

Ebba von Sydow

Dålig mage, öronsus och törst

text: Jonas Elgemark

Det är när vi börjar prata om vetenskapsteori det hettar till. Ossler går nästan upp i falsett när han berättar om den stora blåvalen och myggans hjärtslag. En trevlig påg!

En gitarrist från Wilmer X som gör en soloplatå. Det låter inte så kul i mina om möjligt inskränkta öron. Till slut sa jag: Okej, jag tar den. Det skulle jag aldrig ha gjort. Jag sätter i CD:n och... jag gillar den. Våldigt mycket, dessutom. Jag sitter nersjunken i fåtöljen och försöker komma på varför den är så inbjudande. Jag vet inte om det är Osslers inträngande texter tillsammans med den grova skånskan, vars diftonger stark påminner om det amerikanska språket, som gör det, eller om det är för att gitarrerna skaver och tjuter. Bra är det i alla fall. Will Oldham skulle någon säkert säga, men Pelle Ossler nämner lika gärna Television och Velvet Underground. Plattan är dubbel och heter *Desorienterad*.

Efter förra plattan *Hotell Neandertal* var han näst intill knäckt eftersom han hade lämnat ut sig för mycket. Han tyckte att hela hans liv och person låg utspritt framför folk.

– Jag blev lite tagen på sängen, eftersom jag fick en del stryk för det utlämnande på förra skivan, jag vet inte om jag lämnade ut mig för mycket men det kändes så. Jag sjunger som en kratta men jag sjunger ändå.

Känner du ett behov av att berätta om dig själv?

– Jag känner ett behov av att göra musik och att framföra musik, och ska jag sjunga texter så måste de betyda någonting, annars är det meningslöst. Det är ju mitt namn på skivan.

Medelålderskris?

– Jag tycker jag har levt i kris hela mitt liv och det är det jag sjunger om, ha ha ha! Men det är mycket med förgänglighetstemat och att man ruttnar och det kanske man tänker lite mer på när man

blir äldre, det finns ju faktiskt folk i ens egen ålder som tynar bort och dör.

Men man anar även ett visst sökande i texterna, ett intresse för skapelsen och vetenskap. Titlar som *Atlantis*, *Förklaringen* och *Timmar, dagar, månader och år* talar sitt eget språk.

– Jag tycker det är oerhört fascinerande med vetenskap! När man går djupare in i det så tror jag det mesta handlar om matematik. Tabeller och saker man inte begriper. Bara en sån grej att alla däggdjur, vare sig det är en liten mus eller en elefant, så slår deras hjärtan ungefär lika många slag. Det kan vara en mygga eller en stor jävla blåval! Sen när hjärtat slått ett visst antal slag så dör djuret, och det är jätligt fascinerande! Jag måste genast skriva en låt när jag hör sånt.

Tror du mer på det vetenskapliga än det religiösa?

– Alla behöver sin dos av andlighet annars förtvinar man och mina texter blir min dos. Det är en slags religion eftersom det finns ett vetenskapstroende nu. De har punkterat kristendomen och den bibliska tron, det går inte att tro på det annat än som en bra saga, men allt förändras ju. Om femhundra år kanske det skrattas åt vår bild av universum, ungefär som när vi trodde att jorden var platt.

Men Ossler menar att det är samma sak med musik, och minns själv när han var yngre och trodde på rocken, på punken och på vissa artister.

– Det var viktigt och större än allt annat. Men så efter ett tag märker man att det där är ju lika jävla platt överallt.

En låttitel som *Dålig mage, öronsus och törst* borde ha något med det här att göra.

– När jag upptäckte punken så la jag ner allt annat: skolgång, allting. Det blev verkligen en religion. Jag såg en frihet i det, jag gör vad jag vill, det fanns profeter som Johnny Rotten och Joe Strummer, de var de enda som förstod en. Samhället är en bluff! Sedan lever man länge på det och det blir ens karriär, men plötsligt går all luft ur och Joe Strummer är en tråkig gammal gubbe och Pistols återförenas och gör dåligt ifrån sig, och så tänker man: Varför håller jag på? Nu har jag lagt 20 år på det här och vad fick jag? Jo, jag fick hål i magen och tinnitus och i mina mest självömkande stunder kan man känna sig som en martyr, man offrar sin kropp och sin hälsa

för rocken. Och trösten är förstås alkoholen.

Är det inte värt det då?

– Nej eftersom det är så tomt och innehållslöst, det handlar egentligen bara om att folk vill bli popstjärnor för att de ska få pengar och brudar. Inte bara, men det är rätt mycket det som driver dom.

Är det inte det som driver dig också?

– Inte nu längre, ha ha ha! Jo, det är säkert! Eftersom det inte kommer in några pengar, eller rättare sagt ska det komma in några pengar så måste man göra något som man tycker är kass och det är slut med det. Jag vägrar! Gör man bra musik så betalar det sig inte, så är det bara...

Pelle
Ossler

Groove har blivit bokmalar. Vi kände oss inte riktigt nöjda med att bara lyssna på musiken. I vårt första nummer med bokrecensioner har vi läst om svensk hiphop som muterar med vansinnig fart. Fredrik Strage har skrivit boken. Bert Jansch har inspirerat många ledsna män med akustiska gitarrer. Colin Harpers bok är lång och har en lång titel. Modulations är en helguten bok om elektronisk musik. Ambient, disco, hiphop, techno, krautrock och hela skiten. Björn Magnusson/bokredaktör

"Dazzling Stranger – Bert Jansch And The British Folk And Blues Revival"
COLIN HARPER
Bloomsbury Publishing

Som den akustiska gitarrens Jimi Hendrix, portalfigur i den engelska folkmusiken, och inspirationskälla åt åtskilliga som stått och står i starkare rampljus än han själv, förtjänar skotten Bert Jansch en biografi.

Men inte den här.

Musikjournalisten Colin Harper har visserligen gjort ett omfattande research-arbete, men står handfallen inför hur han ska ordna sitt material. De första 150 sidorna behandlar den brittiska folk- och bluesscenen under sent 50-tal fram till mitten av 60-talet, med allehanda betydelsefulla och/eller färgstarka individer. Bert Jansch själv får dock nöja sig med en bakgrundsposition. Det är inte förrän efter ungefär halva huvudtexten som han verkligen träder fram i och med sin uppseendeväckande debut-LP 1965. Därefter rusar författaren genom Janschs snart 40-åriga karriär, och svarar över den ena skivan efter den andra. Är inte musiken och skivorna tillräckligt intressanta för att gå in på närmare? Eller inser författaren själv sin slående otillräcklighet som analytiker? Särskilt iögonfallande blir detta när Harper istället väljer att under bokens första illavarslande halva påpeka vem i kretsarna som hade ihop det med vem. Eller att den-och-den var homosexuell – helt ovidkommande upplysningar som stör läsandet och får Harper själv att framstå som en smyghomofob.

Den bristande berättardramaturgin är inte allt. Välkända namn stavas fel ("Procul Harem"?!), vilket bara det räcker för att skjuta trovärdigheten i sank. Stilistiken är aningen ojämn och ospänstig med onödiga upprepningar. Vissa citat är irrelevanta, medan andra intuitivt känns som att de saknas. Mängden gatunamn i texten är irriterande. Och måste verkligen varje liten klubbspelling nämnas? Många otypliga skivfakta hade dessutom kunnat placeras i diskografin som inte finns och därmed bli mer användbara.

När jag tagit mig igenom Dazzling Stranger, mer av disciplin än nöje, har inte tillräckligt mycket väsentligt sagts. Det substansiella som finns där – spridda citat av Martin Carthy, en hyfsad bakgrundshistoria till L.A. Turnaround, några underhållande anekdoter – får man tålmodigt gräva efter bland rikliga longörer.

Peter Sjöblom

"Modulations – A History Of Electronic Music: Throbbing Words On Sound"
red. PETER SHAPIRO
Caipirinha Productions

Att berätta den elektroniska musikens historia skulle kunna bli hur tråkigt som helst. Men människorna på produktionsbolaget Caipirinha vet bättre än så. Sälunda har man låtit musikjournalisten Peter Shapiro knyta till sig ett antal kunniga skribenter och gjort en initierad, underhållande och högst läsvärd utgåva. En bok som dessutom är smart och fräckt formgiven och snarast påminner om en lyxig tidskrift, där varje genre belönas med ett eget kapitel som förstärks av personintervjuer, vettiga skivtips och belysande citat.

Självfallet får Thomas Alva Edison en eloge för sin fonograf samtidigt som pionjärer som Pierre Henry, Karlheinz Stockhausen och Pierre Schaeffer ges hyggligt med utrymme.

Därefter rullar det på och musikaliska avdelningar som ambient, disco, hiphop och techno beskrivs entusiastiskt med kärleksfullt glödande pennor. Till och med krautrock har fått ett eget kapitel liksom maskinerna och tekniken bakom musiken. Inte heller saknas ordlista och artistlexikon där begrepp som intonarumori, 909 och beatbox förklaras och artister som Autechre, Edgard Varèse och Photek beskrivs.

Med andra ord känns Modulations riktigt helguten. Dessutom utgör den bara en del av en helhet som består av en film med samma titel liksom ett par samlingsalbum med elektronisk musik. Minst sagt ett samlat grepp!

I grund och botten handlar boken om kärleken till musiken. Om den sistnämnda råkar vara analog eller digital, framställt på dator eller skapad på elplanka, spelar ingen roll. Bra musik är alltid bra musik.

Och det är ju det som räknas.

Robert Lagerström

"Mikrofonkåt"
FREDRIK STRAGE
Atlas

Fredrik Strage har tidigare verkat som redaktör och skribent för de avsmnade tidningarna Pop och Bibel. Strages recension av Petters debut *Mitt sjätte sinne* där han sågade svensk hiphop är klassisk inhemsk hiphop-beef. När Fredrik Strage nu bokdebuterar är gammalt groll glömt. *Mikrofonkåt* har uppkallats efter Petters debutsingel och har även ett förord av densamme där han förklarar att Strage numera insett sina miss-

tolkningar av den svenska rapscenen. Målsättningen från Strages sida är inte att ge någon heltäckande bild av den svenska hiphop-scenen. Strage förklarar själv i inledningen "Min bok handlar om hur svenskar använder hiphop, om vår fascination för sådant som är amerikanskt".

Strage mixar långa närgångna reportage med analyser av hiphop-kulturens avtryck i det svenska samhället. *Mikrofonkåt* utgör ändå ett bra tvärsnitt av den svenska hiphop-scenen i dag. Intervjuer med storheter som Petter, ADL, The Latin Kings, Ken och Feven blandas med akter som är på randen till att bli riksangelägenheter.

Mikrofonkåt är ett unikum i svensk musiklitteratur av den enkla anledningen att inget liknade någonsin gjorts. Samtliga medverkande tas på samma allvar och Fredrik Strage har tagit en position som betraktare med block och penna istället för att göra regelrätta intervjuer. Leila K som också är med visar sig dessutom omöjlig att intervjuas. Hennes livsöde framstår alltmer som tragiskt men avsnittet där hon får kommentera svensk hiphop är roligt och uppriktigt. Bland annat vill hon kasta ägg och tomater på MBMA, hon hatar Kens dialekt och tycker att Blues är ful. Och Remedeeh tycker hon ser ut som en skoghuggarflata.

Fredrik Strage har också lagt stor möda på att hitta gamla hiphop-katter. Alltifrån breakare till MC Tim som 1988 som tolvåring gjorde den första svenska hiphop-låten *Jag är def*. Senare turnerade MC Tim med Fläskkvartetten och senast han gjorde väsen av sig var med rapgruppen Cuzinz som 1996 utmanade Petter på en battle vilket en kvällstidning fick till att de hotade Petter till livet.

I ett långt avsnitt penetrerar Strage fenomenet wiggers, vilket förenklat är vita som vill vara svarta. Och visst, Strage erkänner motvilligt att han också är en wigger. Petter och hans gäng Natural Bond tillhör den av de sex uppdelade wiggers-typerna som Strage kallar naturliga wiggers. De beskrivs som äldre och mer mogna och de som starkast

förnekar att de vill vara svarta. Strage drar wiggers-fenomenet till sin spets i ett samhälle som sedan länge omslutit den svarta musiken. Och självklart är svensk hiphop till stora delar en vit angelägenhet med rådande population. Men att vita omfamnar svart kultur är inget nytt.

Historisk går det att dra en rasöverskridande parallell där Elvis kan ses som den första wiggern genom att inspireras av svarta bluesångare för att senare bli världens störste. Även en bespottad rappare som Vanilla Ice slipade sina första rim på svarta hiphop-klubbar utan att bli utskrädd. Eminem är idag världens största rappare och hade knappast blivit vad han är idag utan Dr Dres beskydd. I sin linda var hiphopen inte uppdelad i svart eller vitt. I boken *The hiphop years – A history of rap* förklarar Afrika Bambaataa: "Music didn't have no colour. Didn't matter, if it was funky, I played it". Vilket innebar att han mixade Rolling Stones med James Brown under sina DJ-set. Men Strages analys är en träffsäker etnologisk studie och *Mikrofonkåt* är välskriven, rolig, personlig och initierad. Jag måste erkänna att jag slukade *Mikrofonkåt*, en bok som bör tilltala fler än inbitna hiphopare.

Björn Magnusson

HULTSFRED2001

festival 14-16 juni

ABRO

LIMP BIZKIT [US] | OUTKAST [US]
 MANIC STREET PREACHERS [UK]
 ULF LUNDELL | BACKYARD BABIES
 THE ARK | SAHARA HOTNIGHTS
 THE HELLACOPTERS | THE LATIN KINGS
 HÅKAN HELLSTRÖM | WEEZER [US]
 ASH [UK] | J. MASCIS & THE FOG [US]
 TOOL [US] | LOOPTROOP | TIMBUKTU
 THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES
 THE HIVES | FEVEN | GODSMACK [US]
 DROPKICK MURPHYS [US] | PHOENIX [F]
 HASIL ADKINS [US] | NASHVILLE PUSSY [US]
 BIGELF [US] | THE HAUNTED | RANDY
 THE BEAR QUARTET | FIRESIDE
 ARTFUL DODGER [UK] | X-PRESS 2 [UK]
 STANTON WARRIORS [UK] | ZED BIAS [UK]
 RECLOOSE [US] | DJ VADIM & SARAH
 JONES [UK/US] | SLIPPERY PEOPLE &
 LEROY BURGESS [S/US] | DJ SPEN &
 BIBLICAL JONES [US] | KINGS OF
 TOMORROW [US] | NAKED MUSIC NYC
 presents MIGUEL MIGS, DJ RASOUL &
 LISA SHAW [US] | ZERO 7 [UK]
 SOUL TOGETHERNESS presented by
 RALPH TEE & RICHARD SEARLING [UK]
 ERIC S feat. ANGIE BROWN & ADL [S/US]
 MELINDA WREDE | CHIP TAYLOR with
 JOHN PLATANIA [US] | LOTTA W
 DIAMOND DOGS | HELL ON WHEELS
 TOMAS ANDERSSON WJ | GREAT
 DECEIVER | DAVID & THE CITIZENS
 ...totalt ca 140 artister

Är du smart? Köp biljetter på nätet:
www.wannago.se | Alla ATG-ombud
 BiljettDirekt 077-170 70 70
 Julius Biljettservice 046-280 45 45

ALL RIGHTS RESERVED. THE PARKING AND CAMPING IS FREE. ALL ARTISTS HAVE TO PAY FOR THEIR TRAVEL AND LODGING. THE FESTIVAL IS FREE.

THE DONNAS
 TURN 21
 ON TOUR
 14 May Stockholm Kungälv
 15 May Gothenburg Pustevnik
 OUT NOW: THE NEW SINGLE "40 BOYS IN 40 NIGHTS" FROM THE ALBUM "TURN 21"

LARS FREDRIKSEN
 AND THE BASTARDS
 RANCID Side Project
 Produced By Tim Armstrong
 OUT NOW!

GUTTERMOUTH
 "COVERED WITH ANTS"
 OUT NOW!

U.S. BOMBS
 BACK AT THE LAUNDROMAT
 OUT NOW!

DEVIATIS
 "TIME IS THE DISTANCE"
 OUT APRIL 9

THE BOONING GOES
 "HOW I SPENT MY SUMMER VACATION"
 COMING MAY 10

hot water music
 "a flight and a crash"
 coming may 7

COMING SOON...
PENNYWISE - "LAND OF THE FREE"
 LEFT OVER CRACK • UNDECLINABLE • OSKER • HEIDROOSJES • PUNKORAMA G
 P.O. BOX 10574 • 1001EN AMSTERDAM • THE NETHERLANDS
WWW.EPITAPH.COM • WWW.HELL-CAT.COM

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Barbarella 4:e Långgatan
Barbarella Kungsgatan
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Bommens Salonger
Bönor och bagels
Café 3
Café Hängmattan
Café Kosmos
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Tintin
Café Vasa
Caféstugan
Caféva
CD-specialisten
CD-specialisten Secondhand
Chalmers Kårhus
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Espresso
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
HDK
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset Viktoriagatan
Jacob's Café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Marmelad
Kafé Publik
Kartlex Clothes
Kartlex Shoes
Klara Kök och Bar
Klåfinger
Krasnapolsky
Le Petit Café
Madhouse

Marilyn video Karl Johansgatan
Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video
Vågmästarplatsen
Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Mynt & Musik Friggagatan
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Fredsgatan
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Olskrokstorget
Skivhugget
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Solsidan
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Engelbrektskatan
Ted Bernhardt
Tre små rum
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

halmstad

Action Street Wear
Back List Company
Black Magic Records
Café Nygatan
Pallone
Repeat Records
Rockstugan
Skivhuset
Skivlagret
Static Age
The Bulls Pub
Wayne's coffee

linköping

Café People
Café Safari
Café Target
Chicolata
Crazy Records

Carlings
Espressohouse
Get Back Records
Harrys
JC
Herrgårn
Myrorna
Nationernas hus
Petit Sportif
Platå
Plaza
Rocks
Skivlagret
Solo
Storan
Skylten
Steves Coffee
UFF
Yngves livs

lund

Akademiska föreningen
Ariman Café
Blekingska Nationen
Bönan
Café Brunius
Café Mondo
Doolittle
Folk & Rock
Graffiti Café
Gräddhyllan
Göteborgs Nation
Livin' in the past
Love Your Records
Malmö Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Stadsbiblioteket
Teatercaféet
UFF

malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk och Rock
Fredmans
Gecko Wear
Graffiti Café
Huvudbiblioteket
Inkonst
Interpool
Impala Streetwear

Jeriko
Jukebox
Kajplats 305
KB
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och Konst
Möllan
Nyhavn
One Off
Paddys
Panora
Pelles Café
Red Dog
Retro
Rocks Triangeln
Skivhuset Triangeln
SMF
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Andreas skivor
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif
Butik Blå
Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
Carlings
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Core
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Flavor streetwear
Flipperkonditoriet
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gulan
Gul & Blå
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmär

Hysj Hysj
Illegal – Stockholm
Jam
Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Medborgarskolan, T-Odenplan
Mega skivakademien
Mellotronen
Mickes serier CD&Vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Nalen
Nitty Gritty
NollÅtta
Norrandskantin
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Net
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögräs Restaurang
Skivbörsen
Skivhuset Drottninggatan
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
Trosättagården
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben
Waynes
We

sverige

Banana Moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg

Ej's, Lidköping
Folk & Rock, Helsingborg
Folk & Rock, Karlshamn
Garageland, Umeå
Hotstuff, Älmhult
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnas, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder CD, Helsingborg
Tower Music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnköldsvik

Till varje nytt nummer av Groove kommer det mycket skivor. Cirka 40% hamnar i tidningen, resten lägger vi ut på vår hemsida. Vill ni veta vad vi tycker om Rammstein eller Nisse Hellbergs nya, gå då till www.groove.st

Per Lundberg G.B./skivredaktör

ORB

"Cydonia"

Island/Universal

Det var länge sedan technoexperimentalisterna Orb gjorde någonting riktigt bra. Här fortsätter utflykterna i olika ljudlandskap men idéerna räcker dessvärre inte till för att göra ett bra album. På sin höjd vaskas det fram några skapliga grooves och sjsyssta stämningar men som helhet känns plattan ganska släp och småsömnig. Och ofta alltför pompös. Bra är i alla fall den drömska electronican *Hamlet of Kings* och dub-breakbeat-technokollaget *Thursday's Keeper*.

Robert Lagerström

FLYTE REACTION

"Sensilla"

Woronzow/import

Det börjar bli med Woronzow som med sextio- och sjuttioalsskivbolag som Elektra, man vet att allt som släpps håller hög kvalitet. Flyte Reaction är det engelska låtskrivar-geniet Mick Crossley med band. Detta är fjärde plattan och den andra på Woronzow. Här finns en självsäkerhet i låtskrivande och framförande som man bara anat tidigare, det låter som de trivs och är trygga i studion.

Arrangemangen sitter klockrent och låtarna har det där engelskt anspråkslösa över sig. Det är ganska arrangerad musik men med skönt lösa strukturer. Pop blandas med psykodelia, med snabbare och mer monotona utflykter. Hendrix lurar i kulisserna, så gör även Monkees och Beach Boys men Flyte Reaction är ändå till största delen befriat från influenser. Crossleys gitarrspel har det där naturligt svängiga med en touch av teknisk fitness, inte långt från Nick Saloman.

Det här är en av de skivor jag kommer att lyssna mest på i år och nästa och nästa... Så kravla dig iväg till närmaste importaffär och beställ, det är mödan värt.

Jonas Elgemark

SINNER DC

"Ursa Major"

Wagram

Jag vet redan efter en minut att det här kommer att bli en favorit i mitt skivställ. Lugna, delvis elektroniska, låtar som känns Portishead och Belle and Sebastian, men ändå inte. Det är som allergitestat balsam för själen och mjuka kuddar på ett kallt stengolv. Men det är inte bara glatt som solsken, emellanåt dras kuddarna hänsynslöst bort och då, då kan man vara svår. Det är underbart att bara lyssna, låta musiken ta över och upptäcka låtarnas egna små speciella sound som gör skivan till något som inte är av denna värld. Ett liv utan *Ursa Major* är ett, om inte svårt, så i alla fall mindre trevligt liv.

Tove Pålsson

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS

"No More Shall We Part"

Mute/Playground

Det är som att Nick Cave hela tiden kommer närmare sig själv. Han rör sig med allt mindre och färre gester. Gester som för all del varit effektiva, men förra plattan, *The Boatman's Call*, kändes som en mer oförställd Nick Cave. Och *No More Shall We Part* följer i dess spår, men går ännu längre. Detta är troligen Caves bästa skiva hittills.

Låtskrivandet känns mer avspänt än någonsin, som om han hittat sitt hantverksröst. Och han sjunger bättre, som om han hittat tyngdpunkten i sin själ och vågar förlita sig på den. Att det visserligen låter lite ansträngt (eller i alla fall ovan) när han sjunger i ett högre register, och att det i sveråna *And I Sat Sadly by Her Side* får honom att låta som Bryan Ferry, är lätt att överse med. För vokalt levererar han sångerna med större precision än tidigare. Kanske för att texterna numer söker viskningar snarare än rop.

Det är också som att han står tätare intill sina Bad Seeds än på *The Boatman's Call*. Som om de, här förstärkta av systrarna McGarrigle, hittat närmare honom igen. Allting går ihop till en mer förhårdad enhet. Särskilt när det övriga materialet vuxit ikapp de omedelbara favoritterna *Fifteen Feet of Pure White Snow*, *Hallelujah* och redan nämnda singellåten.

Nick Cave har blivit känslö-, uttrycks- och hantverksmässig vuxen. Och detta menar jag i ordets allra mest positiva betydelse.

Peter Sjöblom

DIMMU BORGIR

"Puritanical Euphoric Misanthopia"

Nuclear Blast/MNW

Det har gått två år sedan norska black metal-bandet Dimmu Borgir släppte framgångsrika *Spiritual Black Dimensions*. Deras nya platta skiljer sig inte mycket från den. Det låter pompöst, svulstigt och aggressivt även denna gång. Möjligen ännu mer genomarbetat. Soundet är massivt och bryts ofta av med piano, syntar eller vackra körpartier. Det verkar som om Dimmu har hittat sitt koncept som de försöker renodla till fulländning.

I små portioner funkar plattan som den ska, man får en kick och det känns som att livet sprakar av energi. Men Dimmus styrka är samtidigt deras svaghet. Det storslagna som imponerar tenderar också att trötta ut lyssnaren. Det blir för mycket av allting och aggressiviteten transformeras istället till något monotont och energikrävande. Dimmu får akta sig så att de inte förlorar sig i en ljudmatta och tappar bort innehållet. Om de har insikt kan de säkert fortsätta att utvecklas, och då kan det bli riktigt spännande.

Johnny Jantunen

FEAR FACTORY

"Digimortal"

Roadrunner/Arcade

Fear Factory verkar vara fast i en nedåtgående spiral. Efter magiska debuten *Soul of a New Machine* har varje skiva varit lite sämre än den föregående. Fjärde "riktiga" fullängdaren *Digimortal* är tyvärr inget undantag. Positivt är att låtarna håller måttet även om en del riff känns igen från tidigare. Dessutom är det intressant att lyssna på försöket till rapmetal i *Back the Fuck Up* där B-Real från Cypress Hill gästas. Så kommer det förmodligen att låta när han, Raymond Herrera, Dino Cazares och Stephen Carpenter från Deftones släpper sin platta under namnet Kush.

Det stora felet med *Digimortal* är att Rhys Fulber (tidigare i Front Line Assembly) än en gång producerar. Uppenbarligen vill FF ha med hans värdelösa keyboards och programmeringar, men måste det låta så här mesigt? Där det kunde blivit argt och intensivt har denne klåpare undantagslöst varit framme och slipat bort de vassa kanterna. Fast för alla som gillade *Obsolete* är även *Digimortal* ett givet köp.

Daniel Severinsson

TANYA STEPHENS

"Syntoxicated"

Warner

Tanya Stephens är Jamaicas näst största dancehalldrotnings efter Lady Saw. Hon har spelat in nya plattan *Syntoxicated* i Sverige där singeln *No More* går på radion och är plattans bästa spår. Andra bra spår är *In the Beginning* och *Lying Lips*. Tyvärr är plattan väldigt poppig. Det är inga tunga jamaicanska rytmer. Men Tanya Stephens har något att säga. Det finns inte många kvinnor inom dancehallvärlden och hon sjunger om att hon som kvinna måste kämpa mycket mer än män. Annars handlar det mest om kärlek. Musiken påminner lite om Tracy Chapman. Detta är alltså ingen ragga.

Torbjörn Granrot

LOUD SILENCE

"Hope, Dreams & Grieves"

Loud Silence Productions

Att vara nyskapande är svårt nu för tiden. Då är det bättre att som Loud Silence gräva där man står. Melankolisk rock med influenser från åttiotalet imponerar på mig. Soundet är storslaget. Gitarrerna blir höga som skyskrapor. Trummorna breda som autostrador. Små detaljer som sticker ut ur det bitterljuva. Syntmattor vävda av spunnet socker. Vacker och bra sång.

Detta är Malmö-bandets andra platta. Med sex låtar som blir bättre för varje lyssning. Vill du ha tag på skivan skickar du ett elbrev till loudsilence@moonman.com.

Per Lundberg G.B.

TWIN EARTH

"Black Stars in a Silver Sky"

Beard of Stars/Border

Kan bandnamnet komma från Monster Magnet tro? Hur som helst, bandet kan sin stonerrock-läxa, får de bara till några bra låtar i framtiden kan det bli riktigt intressant. Att sångaren och gitarristen Oscar Björklund garanterat har alla Fu Manchu-, Kyuss- och Queens of the Stoneage-plattorna hemma är ingen vild gissning. Men därifrån till att spela själv är steget långt.

Många av Twin Earths låtar verkar halvfärdiga med tveksamma breaks och stapplande melodier, även om idéerna troligtvis finns. Oscars sånginsats är heller inte mycket att hurra för, ta in en riktig sångare. Istället borde han fördjupa sig i sitt flummigt coola gitarrspel och jobba hårdare på groovet. Får de bara rätsida på det får band som Lowrider och Dozer se upp.

Thomas Olsson

CHRIS CLARK

"Clarence Park"

Warp/Border

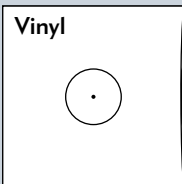
Omslaget på Chris Clarks platta gjorde mig misstänksam. Låttitlarna är skrivna med en handstil liknande den på Aphex Twins plattor. Lägger vi sedan CD:n i spelaren upptäcker vi att albumet består av 14 spår på sammanlagt knappt 32 minuter, också det snarlikt flera av RDJ:s senare släpp. Men det är ju givetvis bara musiken på skivan som egentligen är intressant. Och jo, flera passager låter som Aphex Twin. Men det finns likheter med andra artister också, och en del partier som är helt egna. Dessutom har Chris Clark setts spela live på olika ställen, så jag får nog erkänna att han inte är Aphex Twin. Men likt är det. Spår som *Proper Lofi* och *Brick* låter som Afx tidiga produktion blandat med RDJ:s senare lekfullheter, medan flera kortare mellanspår kunde varit en *Selected Ambient Works II*-låt komprimerad till en minut.

Chris Clark lutar lite mer åt raka techno-beats än vi är vana att höra hos dagens Warp-artister, samtidigt som han inte undviker de DSP-trick som är så populära nu (DSP-plugins till ljudprogram är lika populära som extrema bildbehandlingsplugins till Photoshop var för några år sedan). Lägg där till till några söta men uppenbara synt-melodier och lite distat oljud.

Men nu märker jag att jag analyserar sönder skivan. Faktum är att *Clarence Park* är en underhållande och medryckande dryg halvtimme musik. En halvtimme kan verka lite kort, men det räcker fullt väl eftersom det inte finns någon utfyllnad på skivan. Bara bra musik.

Henrik Strömberg

Album

Jäklar, vad kul det är med helt oväntade skivor. Man blir ju förvånad när gamle hjälten Tim Simenon plötsligt dyker upp på ett rätt så obskyrt tyskt skivbolag, i samarbete med den definitivt obskyra duon Lali Puna. Under det självklara namnet **Bomb the Bass** - Lali Puna släpper de singeln *Clear Cut* (Morr Music). Simenons känsla för feta basgångar och Lali Punas elektroniska puttringar ackompanjerar perfekt Valerie Trebeljahrs prat/sång. Riktigt ordentligt bra blir det när sedan **Herrmann & Kleine** fått sätta tänderna i låten.

Carius - **Bactus** stavar också med bindestreck. Deras vita tiotummare *Innehåller bokmärke* kommer ut på stockholmska Gud Recordings. I likhet med amerikanska Matmos som gjort musik på ljud från plastikoperationer baserar Carius - Bactus sin EP på ljud relaterade till tänder och tandvård. Vilket överraskande nog resulterat i två trevliga electro-spår och två suggestivt ambienta bagateller. Skönt laidback, på 33 rpm blir skivan bäst.

Henrik Strömberg

Sådär, här kommer äntligen nytt material från Alec, Hanin, Carl och Nic i tyska **Atari Teenage Riot**. De släpper nya hårda *Rage E.P.* (Digital Hardcore/MNW) där de låtit Rage Against the Machine-gitaristen Tom Morello medverka. Versionen tillsammans med MC D-Stroy är mer skruvad men ändå inte i närheten av *Too Dead for Me* som är en klassisk ATR-blåstring. Galet bra! Trummorna smattrar, industririffen maler och Hanin skriker rakt genom ben och märg. Lysande på snorhög volym!

Gary Andersson

Härligt att grabba tag i ett gäng svenska vinylsingelsläpp! **Crypt Kicker Five** menar att det är i källaren man ska rocka. Och varför inte, när det svänger så otroligt som på Boogaloosas första skivsläpp. Bådar gott för framtida eskapader i voodoo-rock grundad med folköl. Pubrock är å andra sidan något som kan vara olidligt jobbigt men **Peter Maniette Group** (Low Impact) har på EP:n *Robber* fattat att det är längden det hänger på. Fyra korta ölstänkarsare är absolut rätt. Inte mer.

Fredrik Eriksson

Göteborgs-hiphoparna **Mics of Fury** levererar på *Backtrack EP* (Blenda) en skön allsångs-refräng där Rahsheed gästar. Bäst är *Teamworks* där MOF delar micken med Gubb. Nasalt och ettrigt med en mantra-liktande pianoslinga.

Björn Magnusson

ME FIRST AND THE GIMME GIMMES "Blow in the Wind"

Fat Wreck Chords/Border

Vad är det som är så himla kul med covers? Att höra gamla låtar i ny tappning? Skitkul om det görs på det här viset av det kaliforniska superbandet med folk från Lagwagon, Foo Fighters och NoFX. Bandet gör odödliga låtar av Bob Dylan, Beatles, Beach Boys och Del Shannon. *All My Lovin'*, *Runaway* och *Will You Still Love Me Tomorrow*. Alla låtar går i gladpunkens tecken. Hade det inte varit för att dessa låtar är så otroligt starka och bra som original så hade det inte funkat. Tammy Wynettes *Stand by Your Man* blir här en mycket vacker punkdänga och Cat Stevens *Wild World* blir en tårddrypare i 120 bpm. Kanske kommer det på nästa platta bara sjuttiofem-låtar. Har alltid undrat hur Pink Floyd eller Bowie skulle låta i punktappning.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Buddha Bar III"

George V/MNW

Den tredje samlingsplattan från den franska innekubben Buddha Bar bjuder knappast på någonting nytt. Men det gör ingenting. Här får tongångar från platser som Tibet, Indien, Grekland och Turkiet förstärkning av svängigare rytmer och skönt slövsängande grooves. Känslan är softat avspänd och förutom ett par ruskigt smöriga spår håller de två skivorna hög klass. Bland artisterna hittas Talvin Singh, Badmarsh & Shri och Gotan Project och det hela är förstas sammanställt av diskjockeyn Ravin. Mannen som nu tar över det musikaliska rodret på klubben efter att ha samarbetat med Jetset-DJ:n Claude Challe.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"alaska.de"

Kitty-Yo/Border

Detta soundtrack är minst lika bra som filmen *alaska.de* som visades på årets Göteborg Film Festival. Musikaliskt spänner plattan över orientaliskt sitarmys (Marsmobil, *Palak Paneer*), rättfram, sprallig och flytande hip-hop (Chilly Gonzales två bidrag), skön electronica med groove (Peaches, *Lovertits*), glad ska (Duck Soup, *Mad Duck Bullit*), indierock (Maximilian Hecker, *Cold Wind Blowing*) och instrumental surfrock (Surrogat, *Karaoke*). Plattan avslutas sedan med känsliga *Watching the Daybreak* där Jovanka von Willsdorf sjunger över moser-meyerdörings filmiskt ödsliga landskap. De skapar stor popmusik.

En fantastisk resa, sannerligen. Kitty-Yo är ett ytterst spännande skivbolag, vilket de med all önskvärd tydlighet visar med *alaska.de*.

Gary Andersson

BOB HUND "Stenåldern kan börja"

Silence

Inget är så spännande som att lyssna på en ny Bob Hund-platta. Förväntningarna är orimligt höga och trots att man redan låtit sig förtrollas av flera låtar live undrar man om de kommer att hålla på skiva. Hjärtat hoppas som popcorn poppas. Därför är det med stor glädje jag kan meddela att *Stenåldern kan börja* är det bästa Bob Hund gjort sedan *Omslag: Martin Kann*. Man har sökt sig tillbaka till rötterna från första EP:n med korta och enkelt uppbyggda låtar, ofta i ett högt tempo. Soundet är däremot delvis nytt. Johnnys och Connys gitarrer får stå tillbaka för Jonas synthslingor, och i rytmsektionen får trummis-Mats och basist-Mats samsas med pådrivande bongotrummor. Albumet är varierat, med dur och moll omvärtannat. I *Sista beställningen* doftar det 80-tals-listpop, på *Och där står du* förvandlas de till Stooges för 2000-talet. Givetvis lämnas utrymme för lugna låtar som *Glöm allt du lärt dig* med gitarrplock å la *Nöden kräver handling*.

Trots en medelålder på över 30 år låter bandet både hungrigare och aggressivare än på länge, och Thomas Öberg har aldrig sjungit så här bra. Han låter ömsom frustrerad och desperat, ömsom engagerad och hoppfull. I *En som stretar emot* reflekterar han över åldrandet med rader som "om jag var yngre/om jag hade läppstift/tänk om jag är/för gammal för min uppgift?", och i kanske allra bästa låten *Papperstrumpeten* slås det fast att "du ej är fånge men fri". Strax därefter ger Thomas prov på sin förmåga att beskriva den moderna människans innersta väsen med några få ord: "oj vad vi kan hålla färgen/fast vi darrar in i mörger". Det är fantastiskt att han aldrig snubblar på sin balansgång mellan det banala och det pretentiösa. Förmodligen är det inte tänkt som ett omdöme om egna plattan, men det är bara att hålla med Thomas när han i *Dansa efter min pipa* sjunger "Det här är inte nästan/detta är precis".

Daniel Severinsson

ANJA GARBAREK "Smiling and Waving"

Virgin

Ett första intryck man får när man lyssnar till Anja Garbarek är hennes likhet med svenska jazz-folkartister som Rebecka Thörnkvist och Stina Nordenstam, så norska hon är. Men här finns ytterligare kvaliteter som lyfter Garbareks alter till höjder ovan dessas ofta sömniga lunk. *Smiling and Waving* är fylld med mystiska stämningar och drömlika sekvenser som förhöjs av den avskalade produktionen och de subtila nyanserna som avslöjar en nordisk härkomst; manifesterat ibland genom en basgång, en pianofras eller

sångmelodin. För trots att många av sångerna upplevs som långsamma och händelselösa, växer de och avslöjar sina inneboende hemligheter steg för steg. Texterna förstärker det drömlika intrycket, ofta uppbyggda genom upprepade fraser och ord – prosaiska och starkt knutna till musiken, även om de skulle kunna fungera på egen hand.

Magnus Sjöberg

JAHEIM "Ghetto Love" Warner

21-årige Jaheim Hoagland har alla själsliga attribut för att bli en stor soulsångare. Med en hård uppväxt på gatan stod han som 17-åring utan föräldrar. När Jaheim ville varva ner från gatans självförbrännande liv tryckte han öronen fulla med Luther V, Marvin G och Stevie W. Av en händelse hamnade en av hans demotejp i händerna på Kay Gee från Naughty By Nature som finns med som producent när Jaheim nu debuterar. *Ghetto Love* är redan en bomb i soulkretsar och Jaheim nämns i samma andetag som D'Angelo. Men *Ghetto Love* kommer inte upp i samma nivå som *Voodoo*. Ändå är den fylld av högpotent modern soul. Den medelmåttiga *Forever* avslutar ett sjuk med urstarka ballader. *Heaven in Your Eyes* och *Waitin' on You* kan få vilken gangsta som helst att köpa blommor till flickvännen. Extraspåret *Could it be* i remixad version är rumpskakarfunk gjord för att framkalla bålrollningar på dansgolven. Jaheim har med *Ghetto Love* satt ribban högt om någon vill konkurrera om årets platta.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

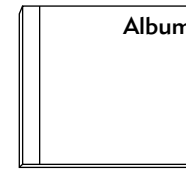
"Bip-hop Generation v.2"

Bip-hop/www.nursery.a.se

Bip-hop Generation är en okonventionell serie samlingar. Varje artist får presentera sig med en eller flera nya låtar. Samlingarna vill introducera lyssnarna till artisterna, snarare än att vara en bunt låtar som låter bra ihop. Även då alla artisterna gör elektronisk musik kan samlingarna bli rätt splittrade, v.2 mer så än v.1.

V.2 börjar med bra låtar från Bernard Fleischmann och Arovane, vackra och intressanta skapelser i den melodlösa skolan. Warmdesk och Köhn bidrar med mer krävande verk som lutar åt musique-concrete-hållet, vilket blir jobbigt att lyssna på. Verken av Wang inc. har också en grund i musique concrete, men hans *3 Note Melody* och *Sadness for the Numbers* (om NATO-bombningarna i Kosovo) är både vackra och tankeväckande. Laurent Pernice bidrar med tre väldigt olika spår, den drömligt suggestiva *Soft and Round*, den poänglösa *Kling-klang*, och *Le bon vieux temps* som låter som om en electro-akustisk konstmusiker skulle göra techno.

Henrik Strömberg

PENUMBRA "Skandinavien"

Iris Light
Det finns band som man mest hör talas om när andra band snackar influenser. Obskyra electronica/ambient-pionjärerna :zoviet*france: räknar jag dit – det är knappt jag hört något av dem, men desto mer jag hört om dem. Så det var rätt spännande att få den nya CD:n av Penumbra, ena halvan av :zoviet*france:, i handen. *Skandinavien* är lite av ett koncept-album, där många av ljuden är tagna från resor Penumbra gjort till denna halvö. Det är semi-ambient musik av den gamla skolan, med många analog-syntiga ljud. Det är givetvis meningslöst att jämföra efterföljaren med originalet, men mycket av det Pete Namlook gav ut på FAX under tidigt 90-tal har samma fokus på repetitiva, nästan dub-rika analoga synt-ljud och svepande bakgrunder. Men *Skandinavien* känns mer genomarbetad och gedigen än det mesta av FAX hela katalog. Stundtals helt ambient, stundtals så repetitiv att det kan kallas techno, men hela tiden i en ljudbild som är en total motsats till allt annat inom elektronisk musik idag. Det är imponerande med artister som kan fortsätta göra bra musik i sin egen stil utan att det känns retro.

Henrik Strömberg

LUNA "Live"

Beggars Banquet/Playground
Liveskivan har förverkat sin roll. Den fyller inte längre något syfte. Under 50-, 60- och 70-talet förväntades popmusiker turnera så gott som konstant och ändå leverera två skivor om året. Av förklarlig anledning blev inspelningarna väldigt hektiska och sällan hade bandet tid att repetera det nya materialet innan de gick in i studion. Resultatet låt ofta stelt och oinspirerat. Däremot briljerade banden ofta på scen. Det var ju där de spenderade större delen av sin tid. En liveskiva kändes meningsfull.

Idag är emellertid situationen en annan. Tempot är lugnare och en skivinspelning är ofta väl förberedd. Under konserter försöker banden efterlikna vad de åstadkommit på skivan, inte minst för att det är vad konsertbesökarna helst av allt vill höra.

Luna är ett fantastiskt popband. Under de senaste tio åren har de givit ut fem briljanta fullängdsskivor, och *Live* samlar fjorton av bandets bästa låtar i alldeles utmärکتa versioner. Men precis som alla band spelar Luna bara upp sina inspelningar snällt och duktigt.

Skivan är, som man brukar skriva i sådana här recensioner, en angelägenhet endast för fansen.

Den är fantastisk och jag älskar den.

Dan Andersson

LADYTRON "604"

Invicta Hi-Fi/Virgin

Elektronik, pop och 80-tals-futurism kan till sammans få jorden att röra sig! Liverpool-baserade kvartetten Ladytron har på detta debutalbum använt inspelningar från en treårsperiod, men det märks inte. *604* är homogen, hipp på gränsen till löjlig och absolut härlig.

Ena sångerskan, Mira Aroyo, är från Bulgarien och kanske är detta en anledning till att det ligger en slags DDR-hinna över musiken. Som ett nostalgiskt, övervakande och skyddande plastlager. Låtarna känns trygga. Jag blir trygg av att lyssna på Ladytron. Men jag blir även uppspelt. Under kontrollerade former, självklart.

Uppiggande spår som *Commodore Rock*, våta-electronica-drömmen *Disco Traxx* och drömska singeln *He Took Her to a Movie* är tidlösa. Men allra bäst är svängiga *Play Girl*, fritt svävande *Jet Age*, eteriska *Lady Bird* och mässande mästerverket *Schools Out*. Detta är pop som går till historien. Skicka ut dessa toner i rymden så får vi garanterat kontakt med vänligt sinnade livsformer.

Gary Andersson

SOUTH

"From Here On In" Mo'wax/Playground

Att göra musik som får tiden att stå stilla, musik som gör att man är tvungen att bara sätta sig ner och lyssna det är svårt. South kan. Det är mycket möjligt att när 2001 börjar lida mot sitt slut och man ska summera ihop alla skivsläpp då kan det vara så att Souths *From Here On In* hamnar på den listan. Det kan vara så att nittiotalsindie är på väg tillbaka. Och det är möjligt att det är South som sparkar igång den. På samma gång som man kan höra Ride spöka i ljudbilden så står Ian Brown i bakgrunden och ler. Att detta är ett debutalbum gör känslan ännu mer behaglig.

Per Lundberg G.B.

MADRUGADA

"The Nightly Disease" Virgin

The Nightly Disease låter mer avklädd än *Industrial Silence*. Mer australiensisk om jag får uttrycka mig så, mer öppen och ödslig. Det är ett klädsamt sound som ger låtarna större livsrum och laddning. Särskilt mot slutet av plattan, när normmännen överger de mest uppenbara Nick Cave-referenserna för något som antyder psykedelia (ungefär som Mazzy Star). Jämfört med förra plattan är *The Nightly Disease* mörkare, som om ett okänt hot krupit närmare inpå. Och dessutom ännu bättre.

Peter Sjöblom

MOTORPSYCHO

Barracuda Stickman/MNW

Jag var väl en av de få som gillade den både poppiga och jazzrockiga *Let Them Eat Cake*. Att de vågade slita sig från den tunga rocken för ett tag visar bara på vilket unikt band Motorpsycho är. På denna sju-spårs mini-LP är de tillbaka med sin kick-ass rock'n'roll. Låtarna har alla en speciell Motorpsycho-touch. Rockkänslan trycks sitta i ryggmärgen. Men de kan fortfarande unna sig att flirta med andra stilar och plocka in tromboner och trumpet. Och vilken sångare Bent Saethe är! Lyssna på *Star Star Star* där han har det där oansträngda och okontrollerade sättet att sjunga, men ändå kaotiskt rätt och bara helt rätt. Ljudbilden stavas distorsion. *Barracuda* är alltså Motorpsycho på hemmaplan igen och även om inte allt är lysande så finns det mycket som förlåter det.

Jonas Elgemark

LIFE WHITOUT BUILDINGS

"Any Other City" Tugboat/Border

För typ en tio år sedan fanns det ett energiskt gitarrband som hette Bleach. Numera sorgligt bortglömda. Bleach var mästare på att med minsta möjliga harmonier göra helvetisk bra pop. Dessutom hade de en sångerska som i uttrycket närmast var jämförbar med Mark E Smith från The Fall. Efter ett antal EP:s och någon LP försvann de. Sorgligt tyckte jag då, men nu finns det bot för även denna abstinens.

Life Whitout Buildings sångerska Sue Tomkings är verkligen en reinkarnation av Salli Carson i Bleach. Resten av bandet har var postpunk i tidig New Order-anda utan att egentligen verka ha så mycket med henne att göra. Ur detta smått märkliga tillstånd uppstår något så ovanligt som urbra brittisk pop-musik. Trots dessa till synes mossiga referenser låter det väldigt fräscht. Kanske beror det på det klockrena utförandet eller så var det bara magi de dagarna skivan spelades in. "Spännade är det i alla fall" som Lars Aldman sa.

Fredrik Eriksson

KINOBE

"Soundphiles" Zomba

Julius Waters och Mark Blackburn klipper och klistrar. Stöder sig på ett lätt rockorienterat groove men blandar gärna in element från till exempel hiphop och jazz. Resultatet blir ganska egensinnigt men också något kyligt, distanserat och småtråkigt. Bäst är dock glädjepillret *Hombré* och den släpiga soulpop-dängan *Slip into Something...*

Robert Lagerström

MUDWAYNE

"L.d 50" No Name/Sony

– Faan också, vad ska vi hitta på för att utmärka oss?

– Jag vet, vi sminkar oss.

Sagt och gjort, låt mig presentera Mudwayne; en djävul med horn (buu), en med mässlingen, en zebra och en skrattande clown.

Musiken lägger sig närmast kollegorna i Slipknot. Annars är det GGGarth (Kittie, Rage Against the Machine) som sköter produktionen, vilken knappast är variationsrik. De melodier som finns i bandets neometalliska explosioner är lika många som fungerande funktioner på rymdfarkosten MIR! Trots allt plockar ibland sångaren Kud upp en harmonisk och ren röst som i *Severed* och *Prod* och lockar fram en viss jämnvikt i kontrast till den totala urladdningen. Förutom Mudwaynes totala avsaknad av låtar ställer jag mig skeptisk till funkbasen. Image är cool men lyfter man på skalet vill jag hitta något under!

Thomas Olsson

GORILLAZ

"Same"

EMI

För att kunna leka mellan Blur-skivorna startade Damon Albarn det fiktiva serietidningsbandet Gorillaz. Ända sedan det strandade samarbetet med Tricky har många undrat hur Damon skulle låta i en mer lössläppt kostym. Ett smakprov gick att få när Damon gästade hiphop-kollektivet Deltron 3030 förra året. Två av medlemmarna i Deltron 3030 finns också med här. Dan The Automator är producent och Del The Funky Homosapien rappar. Gorillaz är, trots det fria forumet, pop – om än lätt uppdaterad med hiphop och dub – och Damons ande svävar över det mesta. Tyvärr mycket av Damons falsettröst som inte är hans starkaste sida. Tyvärr också en del fragmentariska stycken som inte funkar så bra. Men Damon är Damon och kan givetvis inte låta bli att göra en handfull lysande hit-låtar.

Björn Magnusson

BEE GEES

"This Is Where I Came In" Polydor/Universal

Ungefär vart fjärde år överger bröderna Gibb (Barry, 78 och Maurice och Robin, 74) golfbanorna för att spela in en skiva. Fråga mig inte hur skivorna brukar låta – jag kan knappt påminna mig om något de gjort sedan de producerade Carola och hade sin hit med *You Win Again* i mitten av 80-talet. Hur jag än förväntat mig att de skulle låta var det dock inte så här. Gubbarna har börjat göra gubbrock och det låter obehagligt. Inte förrän på tionde spåret försöker de göra något som liknar dansmusik. Då låter de som Barbados.

Thomas Nilson

GIANT SAND "Selections Circa 1990-2000" V2

Det är ganska typiskt. Eftersom få känner till amerikanska Giant Sand har skivbolaget valt att klistra en gigantisk etikett över omslaget där det berättas att här medverkar minsann kändisar som Lucinda Williams, Juliana Hatfield och Lisa Germano. Men självklart klarar trion av att stå på egna ben (även om allt kretsar kring sångaren och låtskrivaren Howe Gelb). För den som inte hört bandet kan musiken beskrivas som ödslig och sparsmakad amerikansk ökenrock med film-musikkänsla, fullproppad med mystiska stämningar och starka melodier. Samlingen täcker in Giant Sand tillfredsställande och är värd att lägga en slant på. Men ännu bättre är Howe Gelbs soloplatå *Hisser* och *Slush* från gruppens sidoprojekt OP8. Joe Burns och John Convertino medverkar även där.

Robert Lagerström

SCORCHED EARTH "Fed To Your Head" Woronow/import

Det som mest var tänkt som en kul grej blev i stället en stor rockplatta som slår ut det mesta i genren. Scorched Earth är Nick Saloman, Bari Watts och medlemmar från Alchemysts, alla med pseudonymer som The Snake, The Horse och The Prophet. Vad är det då som gör att detta sticker ut från dagens stoner- och hårdrock? Det är inte bara faktumet att de alla är enastående musiker, glimten i ögat finns där och humorn. Man slipper även tillkämpade gester och ansträngande försök att vara farliga och tunga, här kommer det naturligt. *Fed to Your Head* bräcker allt som exempelvis Monster Magnet har gjort och där tror jag mest det beror på att vi slipper en tråkig produktion med syntar och slipade gitarrer. Den här plattan skulle kunna vara gjord 1973. De skitiga bluesriffen, de vilda och galna gitarrsolona åter sig in i ditt huvud och hjärnan ska precis börja skrynklas ihop när allt plötsligt lugnar ner sig och en hammond kommer smygande in. Underbart! Det finns ingen bättre gitarrist än Nick Saloman just nu, så enkelt är det, och Paul Simmons kommer inte långt efter. Scorched Earth har en befriande lust att lossa på tyglarna och slita sig loss från genren, våga blanda in andra stilar. *I ain't Superstitious* har skön beatkänsla och *Long Black Gown* och *Blues for the Universe* är psykodeliska mästerverk. På en dryg timme besvärjar Scorched Earth demoner som Blue Cheer, SRC, Mount Rushmore. De gör det på ett så övertygande sätt att de trots musikstilen hamnar i en klass för sig.

Jonas Elgemark

SONA FARIQ "Sona Fariq" Warner

Ramlar omkull. Är tvungen att stanna upp. Stanna upp och bara lyssna. Det var länge sedan jag kände så här. Överrumplad. Som ett bakhåll från en gerillatrupp. Sona Fariq från England kör över mig med sin sköna rock med både punk-, dub- och etnoinslag. Med samma positiva ös som At the Drive-in kommer Sona Fariq som en frisk vårvind. Hoppas att nordiska festivalbokare har öronen öppna så att vi får se detta kraftpaket live.

Per Lundberg G.B.

THE DIVINE COMEDY "Regeneration" EMI

Så här snygg och smart popmusik appellerar i första hand till hjärnan istället för hjärtat, vilket innebär att *Regeneration* som helhet blir lite väl kall. Men låtar som nakna *Note to Self*, *Dumb it Down* och *Eye of the Needle* berör ändå och jag gillar Neil Hannons sätt att bygga ljudlandskap runt små berättelser. Försiktigt, försiktigt letar och hittar han klanger och harmonier som passar till den egna lite bombastiska rösten. Plattan håller dessutom för flera lyssningar. Vacker och storslagen pop för stjärnklara kvällar.

Gary Andersson

MELINDA WREDE "Femme Fatale" Sony

När Melinda Wrede obehindrat sätter sig tillrätta i studiosofforna i TV är hon mystjejen. Men när hon konfronteras med en mick blir den genast en förlängning av hennes vassa tunga. Det är också blandningen av mjukt och hårt som är *Femme Fatales* stora tillgång. När *Knäckt av en brud*, där Melinda excellerar som Sveriges hårdaste rappare utan bal-lar, ställs mot *Han* som är så uppriktigt och kärlekstörstande att det nästan gör ont blir kontrasterna stora.

Melindas texter är raka, berättande dag-bokanteckningar som känns ärliga och an-gelägna. Men *Femme Fatale* är inte på något sätt ett fulländat album trots variationsri-ke-domen. En del spår känns alltför standard och har inte Eye'n Eye som gästar på *Ska det vara...* gjort sina kulspruterim förut? De spår som imponerar mest på mig är de utan direkt singelkaraktär, som titellåten *Femme Fatale* med ett skönt monotont old school-beat och *Den jag é* som är käftsmälls-hiphop av bästa märke. Nästa singel är dessutom given och lär bli den Collén & Webb-produce-rade *Bortom allt förnuft* som är så nära en svensk *I Need Love* det går att komma.

Björn Magnusson

DANKO JONES "I'm Alive and on Fire" Bad Taste Records

Jag kan se det framför mig, en gammal man i myggjagare som håller ett krampaktigt tag om sin utslitna gitarr och åker fram och till-baka över scenen i sin nyinköpta permobil. Det här blir i och för sig om sisådär 50 år men ändå, Danko Jones är framtidens rock-farfar. Äkta rock'n'roll med mer stake än du och jag tillsammans.

Det finns en sån energi att det bara spru-tar ur högtalarna. Han skriker, gapar och får oss att bli frenetiska rockmonster på heldid. Det är ingen idé att försöka streta emot, till slut blir också du beroende. Också du kommer att ligga som en mask i din sovsäck fem dagar innan konsertbiljetterna släpps. Face it, Danko Jones är och förblir hårdaste rockern denna värld har klämt fram.

Tove Pålsson

OSSLER "Desorienterad" EMI

Pelle Ossler tar en solofärd i den svenska musikfloden. Jag vet inte om det är för att han när en musikalisk ådra som inte får utlopp i Wilmer X eller inte, men det som kan höras på albumet innehåller en annan, och större, nerv än Wilmer visat upp de senaste femton åren. Framför allt så är Ossler frä-schare och stoltare. Redan öppningsspåret *Jag är med* visar en spelglädje som sedan håller i albumet ut. Här finns elektrifierad avslappnad rock, som i sina bästa stunder sammansmälter det bästa hos Wilmer X och Bob Hund (även om parallellerna kanske i mångt och mycket beror på den skånska dialekten). Här finns också skira visor, som den kärleksfullt barncenterade *Monsterman* och den höstlikt längtande *Ta mig*. Albumets enda skavank är av mindre sort och finns i covern *Jag ger dig min morgon*, som känns lite väl tafatt och konturlös. Annars är detta svensk alert, tillbakalutad vardagsrock av mycket gott märke, framförd på det naturligt självsäkra och viljestarka sätt rockmusik ska framföras på.

Magnus Sjöberg

SOILWORK "A Predator's Portrait" Nuclear Blast/MNW

Efter ett tiotal genomlyssningar kan jag bara konstatera, det här är strålande! Utgå från uppspeadad heavy metal, putsa The Gothen-burg sound, lägg till mer trash och en stark sångare i Björn Strid plus ett imponerande sinne för melodier. Resultat – Soilwork.

Tredje gången giltigt brukar man säga, och med två halvdana plattor bakom sig är det nu dags för jackpot. Bandets melodiska döds-metall ångar av blodtörst. Tempot är högt och

gitarrerna vilda samt bångstyriga. Att de trampar In Flames och The Haunted i hälar-na samt kikar fram bakom Dark Tranquillity känns närapå omöjligt att undvika. Men trots det lyckas Soilwork ändå finna utrymme i sin musik. Björns varierade sångsätt anpassas efter låtstrukturen, individuella gitarrpresta-tioner tillåts och bandets utpräglade sinne för catchiga refränger är slående. Att bandets samtliga plattor är inspelade i Studio Fredman i Göteborg är knappast någon över-raskning, Mr Nordström vet vad det handlar om. Håll utkik efter bandet i sommar. Kommer chansen, missa dem inte!

Thomas Olsson

MOGWAI "Rock Action" Southpaw/Playground

Mogwai är väl tillsammans med Tortoise ett av de riktigt tunga namnen inom den alterna-tiva instrumentalrocken. Eller postrock, eller vad fan man nu vill kalla det. I Mogwais fall har det aldrig varit fråga om särskilt nyda-nande grejer. Snarare har de ganska hämmat experimenterat med Slintarvet och mera lättat på trycket än tvärt om. Mysrock helt enkelt. Nåväl, man ska inte låta sig luras av titeln på skottarnas senaste alster. Mycket action är det inte. Nej, mera smakfullt, smart och snyggt. Enkla melodier, enkelt instrumen-terat men något mer episkt än förra *Come on Die Young*. Ibland tenderar det till och med att närma sig Goodspeed You Black Emperor i svulstighet men bara för ett kort, kort ögonblick. Det nya är egentligen bara att det faktiskt förekommer lite sång. Någon halv-viskar i alla fall en vers eller två med ansats till melodi. Fulkomligt onödigt. Mogwai gör sig fortfarande bäst som instrumentalband med fötterna nerkörda i melankoli.

Fredrik Eriksson

TALVIN SINGH "Ha" Island/Universal

Han har verkligen kommit långt. Från ljud-experiment och Asian Underground på den egna Londonklubben Anokha till Mercurypris för den hyfsade solodebuten *OK*. När musi-kern, producenten och diskjockeyn Talvin Singh nu släpper ifrån sig platta nummer två faller alla bitar på plats. Han stannar upp och gör ett album som är sammanhållet, rakt och koncentrerat. Förenar klassiska indiska instrument och röster med breakbeats och andra moderna rytmer. Och han gör det både övertygande och finessrikt vilket utmynnar i en skiva som lyser och blixtrar av suggestiv elegans. Med andra ord har den indiske engelsmannen verkligen fått till det.

Robert Lagerström

BREACH "Godbox"

Chrome Saint Magnus

Det är underligt. Det är imponerande. Det är framför allt bra. Breach fortsätter i samma skoningslösa stil på skiva efter skiva. Denna femspårsplatta är ett kärnkraftverk. Från instrumentala inledningen *Kill the Sun* till avslutande *Arranged Heart* går Luleås bästa band på knock. Inspelat i replokalen får Breach fram exakt det sound man är ute efter. Hårdare, naknare och ärligare. När Thomas sjunger öppnas både dörren till himlen och den som leder rakt ner i helvetet. Det är äkta. Varje ord blir på blodigt allvar. Inte många band i denna genre klarar av det, möjligtvis Neurosis eller Unsane. Musik ska göra ont. Musik ska beröra. Breach gör bägge.

Per Lundberg G.B.

MANIC STREET PREACHERS "Know Your Enemy"

Epic/Sony

Resultatet efter bandets resa till Kuba: ett album med rakare, mer rättfram rockmusik, och framförallt ett textmaterial som delvis kretsar kring deras nyvunna (?) politiska erfarenheter. Castro skildras beundrande, i låten om Baby Elian konstateras att "Blockades won't win you more votes" med adress till USA. Har walesarna gjort ett proggalbum? Det är jag mer kluven till. En del material är predikande med sin litet högtidliga ton. Men proggens aggressivitet viker undan för en romantisk känsla. Trots att gruppen velat återvända till den vassa punk som gjorde den kontroversiell i början av 90-talet. Många av de nya låtarna är punkfråna, men ändå mjuka i konturerna. Bandet har förkärlek för skönsplade, välklingande gitarrslingor. Det är mycket rymd i produktionen. Det understryker den sköna stämsången och gitarrklangen. Därför är det en skön motvikt att några låtar innehåller dissonanta klanger. Det är ett album där musiken är lika spretig som fylld av energi. Ibland påminner den om amerikansk västkust från sent 60-tal, särskilt när orgeln sprider ut sitt drömmande sound. Det ekar lika mycket av psykodeliska som punkestetik. Singellåten *So Why So Sad* är en modern parafra på surfmusik som Phil Spector kunde ha producerat. Snyggt och det fastnar genast. Men jag är minst road av den sidan hos Manic Street Preachers. Det är litet kul, men också som att gömma sig i musiken. Men de kanske skojar med oss? Andra stillån som *Miss Europa Disco Dancer* är effektivare, för texten skär så det gnisslar mot den dansanta musiken.

Detta är inte någon vanlig proggskiva. Det är en skiva där det personliga är förankrat i politiken. Manics skildrar sig vid skiljevägen. Här möts tvekan och en helvetes energi.

Thomas Millroth

AFU-RA "Body of the Life Force" Koch/Edel

Body of the Life Force har legat och mognat ett bra tag men till slut fått europeisk distribution. Afu-Ra är Jeru the Damajas före detta sidekick och likt sin gamle läromästare rappar han på sin solodebut om mer relevanta ämnen än pengar, sex och knark, vilket är trevligt. Efter att ha hört *Defeat* och *Whirlwind Thru Cities* förra sommaren började jag få riktigt höga förväntningar inför albumet. När jag sedan såg att världens bästa gästrappare M.O.P. var med och att DJ Premier producerat halva plattan trodde jag säklart att saken var biff. Därför är det med besvikelse jag konstaterar att plattan bara kan få godkänt. Hög lägstaniå är väl bra, men det här är med några få undantag alldeles för jämntjockt. Och ännu värre, när gjorde egentligen hjälten Premo en riktigt bra låt senast?

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Chiney Gal and Blazing" VP/MNW

Jamaica formligen spottar ur sig singlar. Produceras en bra rytm så slåss artisterna om att få göra röstpålägg. Chiney Gal och Blazing är sådana rytmer. Xclamation! och King of Kings är produktionsbolagen bakom dem, nu samlade på den första skivan i Riddim Driven-serien. De är extremt välproducerade och så bra att alla borde köpa skivan! Med finns även den omtalade låten *Give it to Dem* med Sizzla. Det var den som fick kriget mellan honom och Bounty Killer att åter blossa upp.

Sizzla har gjort sig känd som righteous-raggans frontman och är omätligt populär utanför Jamaica. Men för att bli (mer) framgångsrik även hemma har han nu spelat in denna låt som är en ren (snuskig) slackness-låt. Inkonsekvent och kommersiellt tycker Bounty. Kanske borde Sizzla hålla sig till sin sak, men en bra låt är det i alla fall.

På den här skivan finns inga dåliga låtar och den souliga *Where I Wanna Be* med Major Christie har dock något extra. Minus för att vissa låtar censurerats och för den fäliga omslagsbilden.

Josefin Claesson

ROACHPOWDER "Atomic Church" TMC/MNW

Ja, vad ska man säga, är du såld på Monster Magnet psykedeliska spacerock från tidigt 90-tal är det klart humoristiskt att plocka ut från vilka låtar Roachpowder hämtat sina idéer. Francisco Rencoret tangerar bitvis Dave Wyndorfs röst och ljudbilden, från framförallt *Spine of God*, är på gränsen till karbonkopierad, vilket även gäller gitarrljudet. Tyvärr saknar Roachpowder låtkänslan och Daves

sinne för geniala melodier för att göra något eget av det. Dessutom ställer jag mig klart frågande till Roachpowders egen idérikedom eller snarare brist på den! Även om bandets debut från 1997 bjöd på ostrukturerad nedstämd hårdrocksblues fanns där något som kittlade, men att helt tappa bort sig själva trodde jag inte de skulle göra.

Thomas Olsson

SPORTO KANTES "Act. 1"

Catalogue/MNW

Frankrike är inte bara house. Efter två EP-skivor slår Nicolas Kantorowicz och Benjamin Sportes till med fullängdsdebuten – ett väljudande och egensinnigt album som är fyllt av abstrakt downtemposoul. Tankarna går till Hefner (nix, inte poptrion) som på *Residue* använde en liknande luftig ljudbild, var en hejare på rytmsprogrammering och arbetade på ett fantasifullt sätt. Fransmännen blandar dock vildare, är mer genreöverskridande, och lägger till element från hiphop, reggae, blues och rock. Samtidigt besitter de en större portion fingertoppskänsla och lyckas göra en överraskande bra platta.

Robert Lagerström

BOB DYLAN "Live 1961-2000"

Sony

Sony har med undantag för den så kallade Royal Albert Hall-konserten aldrig lyckats särskilt bra med att hantera tidigare utgivet Dylan-material och gör det inte nu heller.

Först och främst blandas det utgivna och sällsynta med låtar från de vanliga liveplattorna. Mer seriösa Dylan-fans har ytterligare ett antal av låtarna på samlingsplattor och singlar. Att sedan klämma ihop visserligen bra musik men med skiftande ljudkvalitet från en så omfattande tidsrymd är direkt korkat om man vill ge en konsistent lyssnarupplevelse och ett trovärdigt intryck. Vill man bekämpa illegala utgåvor så är det fel att gå tillbaka till 70-talsbootlegens slumpmässiga hackmatsetetik. Och eftersom flera av dagens Dylan-bootlegs är sammanställda både med eftertanke och urskilning, spelar *Live 1961-2000* bootleggar-na rakt i händerna.

Kanske skulle de låta exempelvis Dylans levnadsskildrare Clinton Heylin (som alltid varit starkt kritisk till Sonys oseriösa hållning) sköta urvalet. Eller varför inte släppa någon av de eld-och-svavel-stormande konserterna från den religiösa perioden i sin helhet? Eller en knäckande mixerbordsinspelning från Rolling Thunder-turnén 1975. Eller om man nu är så pilsk på kompiat, samla alla udda, officiella låtar överskådligt på ett och samma ställe. Det är det vi vill ha. Inte flera hjärndöda hopkok som detta.

Peter Sjöblom

digFi™ Ebm

- Nyheter och sensationer i musikvärlden.
- Artiklar, krönikor, skivrecensioner, en såpa, en amerikansk punkfotograf, en rockklubb samt 300 demoband.
- Det handlar om musik: digfi.com

MUSIKNYHETER DEMOBANK WEBSTORE

28 DAYS

"Upstyledown"

Mushroom/Playground

Detta hårt rockande band från Melbourne, Australien levererar sina stora gitarriff och maniska sång på alla skateuppvisningar världen över. Kryddat med scratch och grungegroove är punk-partykonceptet fullbordat, men på skiva smakar anrättningen fadd och fantasilös. Live är bandet nog en knytnäve i solar plexus, men på skiva är de en smekning på kinden.

Gary Andersson

ORLANDO "CACHAÍTO" LÓPEZ

"Cachaíto"

World Circuit/MNW

Orlando "Cachaíto" López, den trogne basen i Buena Vista Social Club, släpper sitt första soloalbum. Med en lång musiktradition och flera kända basister i släkten, räknas han i dag som en av Kubas främsta. Detta avspeglas i påkostad promotion och val av medmusiker. Det är därför bra att Cachaíto gör något nytt som skiljer sig avsevärt från Buena Vistas härligt vemodiga men ibland ganska tråkigt rutinmässiga rytmer. Det här blir aldrig tråkigt då han hittar andra inspirationer och experimenterar med hjälp av etablerade solister fram nya spännande tongångar. Tillsammans skapas en funkig frifriarsjazz med panflöjtssolon, scratch, elgitarr och hammondorgel. Blandningen blir skön men ganska osammanhängande när musikerna spelar var och en för sig och mindre som grupp. Det blir till största delen instrumentala fragment som bygger på bas, kongas och bongotrummor som Cachaíto därefter låter utvecklas i vitt skilda uttryck, med allt från Manuel Galváns elgitarrsolon till DJ DeeNastys franska mixar.

Karin Stenmar

NEIL HAGERTY

"Neil Michael Hagerty"

Domino/MNW

Neil Hagertys soloalbum är något av det märkligaste jag hört på länge. Och förmodligen är det precis den reaktionen han vill ha. Att blanda klassiska 60-tals och 70-tals rock/pop-melodier med långa, hysteriska musikaliska partier. Att ha elektroniska trummor som påminner om dataspels-soundtrack och titlar med namn som *Chicken*, *You Can Roost on the Moon...* Det gör man för att provocera. Om han lyckas? Lite grann faktiskt. Som konstnärlig skiva (jämför med konstfilm) är det ganska intressant, men som musik känns det mest enerverande att höra de snygga melodierna bli förstörda av dataspelselektronik och jazz på gränsen till nervsammanbrott.

Moa Eriksson

THE MAGGOTS

"Get Hooked!"

Low Impact

Helskönt gruppnamn från det helsköna bolaget Low Impact från den inte lika helsköna staden Örebro (förlåt! men jag har bott där i två år!). Allt från omslaget till texter och låttitlar som *Born Without a Brain* och *Cannibal Woman* utstrålar punk och rock'n'roll-attityd. Utstuderat om ni vill, men jag älskar det från början till slut. Män med cowboyskjortor och myggjagare som får rockmusiken att explodera och bli spännande och farlig är aldrig fel. De har säkert sina skivsamlingar på hederspals i lägenheten och Nuggetsboxen får säkert

gärna synas lite extra. Alla tolv låtar är sånt som vuxit ur en besatthet till rock'n'roll. Sida två är lite vassare, jo de har även delat in CD:n i två sidor (bara en sån sak) och det är här hela bandet lyfter sig ännu ett snäpp och vrider upp fuzzen lite till. En klar favorit även om ställkamraterna Strollers fortfarande är några snäpp vassare.

Jonas Elgemark

TUPAC SHAKUR

"The Lost Tapes"

Remixed Records

"Until the End of Time"

Amaru Entertainment/Universal

Tidigt material från gruppen Strictly Dope där Tupac var en av medlemmarna har "hitats" i en källare och släpps nu för att fansen "ska få ta del av det". Soundet är burrigt, gammalskligt och nybörjarmässigt men de flesta låtar känns ändå riktigt spännande. Tuffa *Minnie the Mocher*, klassiska *Panther Power* och *Never Be Beat* är grymma – hela plattan är som en tidsmaskin. Så alla svenska rappare: lyssna på *The Lost Tapes* och inse hur enkelt det kan vara att göra tuff hiphop. Dubbel-CD:n *Until the End of Time* innehåller låtar som Tupac spelade in under sista levnadsåret, 1996, i samma veva som Makaveli-plattan kom. Tupacs morsa och tuffa Death Row-bossen Suge Knight kommer senare i år att släppa ännu en dubbel-CD från samma period. Tupac står som vanligt stark mitt i en väl koordinerad produktion. Många spår är kontemplativa, vilket gör *Until the End of Time* till en tung upplevelse. Fantastiskt hur mycket kvalitetsmaterial mannen hunnit spela in.

Gary Andersson

MOBILE HOMES

"The World Will Listen"

Subspace Communications

När jag såg Mobile Homes för många år sen på det klassiska indiepocket, Pet Sounds Bar i Stockholm, så tänkte jag "Oj, dessa killar vill låta som Depeche Mode". Under årens lopp har känslan inte avtagit, först spelade mjukissyntarna ren och rak syntpop. Och likt giganterna har de senare också fört in mer gitarrer och lite bröt i musiken.

På senaste plattan har de visat att de kan mixa synt och gitarr riktigt bra. Tyvärr blir det lite menöst. Sångarens sorgsna röst tar tag, men bleknar bort med syntarna och de lite rockiga tongångarna. Det känns lite kient. Förvisso är några av låtarna som *Nostalgia* och *Losing my Mind* väl genomtänkta och tårdröpande. Fast varför de inte riktigt slagit igenom får man lite av bekräftelse här. Det är lång väg till mastodontisk arenasynt eller tysk klingklang. Jag tror de behöver våga mer, höja rösten eller synas mer, jag vet inte. Mobile Homes har potential, låter som en

klyscha kanske, men det har de.

Jag väntar på en låt som jag kan strutta runt på dansgolvet eller bara nynna på väg till bussen. Jag bara undrar, associerar man inte namnet på det senaste albumet till en optimistisk version av The Smiths, *The World Won't Listen*. Läser man texterna, så är de fyllda med Morrisseyesque kontemplation och självavandring, vilket lyfter skivan. Fast det där studset som jag saknar skulle inte sitta fel.

Martin Mansfeld

THE BEATNUTS

"Take it or Squeeze it"

Loud/Sony

Beatnuts är uppe i en handfull plattor sedan 1993 och har pissat in ett eget territorium med en minst sagt säregen stil. *Take it or Squeeze it* är helt logiskt fylld av skruvad hiphop med latin-känsla. Psycho Les and Jujus smutsiga tungor slungar ut barnförbudna ramsor till omtumlande svängiga beats. *Take it or Squeeze it* kan vara vårens party-platta.

Björn Magnusson

GORAN KAJFES

"Home"

Kaza/EMI

Kajfes spelar trumpet med en ekonomisk elegans som för tankarna till Miles Davis. Faktum är att *Home* låter som något som Miles skulle kunna ha gjort om han fortfarande hade levt – här finns både renheten och samtidskänslan. Men det strikta och stilmedvetna ger heller sällan utrymme åt några känslorvall. De exakta beatsen och raffinementet får musiken att kännas geometrisk.

Förtjänsterna ligger i att Kajfes låter sin jazz vara just aktuell, samtida, här och nu. Det är, oavsett om man uppskattar estetiken eller inte, en styrka.

Peter Sjöblom

MANUAL

"Until Tomorrow"

Morr Music

Dansen Jonas Munk Jenssen, alias Manual, har en bakgrund inom post-rock, vilket funkar väldigt bra när han nu gör elektronisk musik. De varma och vänliga melodierna från hans elgitarr kontrasterar ypperligt mot den genomtänkta och sparsamma rytmprogrameringen. En låt kan börja med bara några enstaka elektroniska knäppanden och fyllas ut och på med härliga harmonier tills den svävar bland de högsta molnen. Andra låtar är mer lågmälda. Och i mästerverket *Inn* är det istället gitarmelodin som spelar en repetitiv roll, medan det drivande trum-spåret för låten framåt. Var för sig skulle de olika elementen låta antingen alltför torftiga eller alltför sentimentala, men tillsammans utgör de en perfekt kombination.

Henrik Strömberg

ULVER

"Music to an Interior Film"

Jester/Border

"This is music for the stations before and after sleep. Headphones and darkness recommended." Så står det på omslaget till norska Ulvers nya platta som är långt från den trollskogspekoral jag befarade när jag såg bilder från bandets tidiga karriär (norska fjordar, berg och dystra män i svarta kläder). Att Ulver en gång i tiden var ett renodlat black metalband är omöjligt att gissa när man hör *Music to an Interior Film*. Även om det vilar en kyrkogårdsromantisk stämning över den. Detta är konstmusik med influenser från jazz, techno, industri och musikal. Det är experimentellt, atmosfäriskt och stundtals vackert, men ofta hotfullt som soundtracket till en febrig mardröm. Att Ulver läser William Blake och Artur Rimbaud hörs. Jag önskar bara att Ulver låtit skivan vara instrumental. Den sporadiska sången spräcker magin i musiken och gör den övertydlig. Men ändå, jag ser fram emot att åka bil på en skogsväg mitt i natten till tonerna av *We are the Dead*.

Karin Lindkvist

LOST HORIZON

"Awakening the World"

Music For Nation/MNW

Ur askan av göteborgska heavy metal-bandet Highlander har, förutom Hammerfall, även nu Lost Horizon uppstått. Gitarristen och krigaren Wojtek Liscski är som sina kollegor övertygad – heavy metal ska segra!

Att 80-talet är heligt känns överflödigt att nämna, men även om bandet har god intuition balanserar de farligt nära kanten för det patetiska. Vid inspelningen användes sex olika ställen, nästan en studio till varje instrument.

Daniel Heiman är en bra sångare som visar styrka och mångsidighet men som behöver bättre låtar för att blomma ut. Det dubbeltrampas, öses på i galopptempo, twin-gitarras, falssett-sjungs på bästa heavy metal-manér, men var är låtarna? Egentligen finns allt redan, allt utom kraften och de bärande melodierna. Låtarna vacklar mest omkring utan självförtoende och mål, hur högt tempot än är uppskruvat.

Thomas Olsson

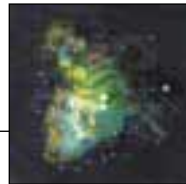
PALLIN

"A One Bedroom Apartment"

Uru

Pallin är Andreas Söderström och Christian Hörgren. Tillsammans gör de trygg och lugn instrumentalmusik som vilar på en välklingande akustisk gitarr och försiktiga stråckdrag från en cello. Det är skirt och vackert men samtidigt också händelsefattigt och väl trevligt. Duon plockar dock extrapoäng på ambition och egensinne.

Robert Lagerström

STEREOPHONICS "Just Enough Education to Perform" V2

I sommar ska Stereophonics öppna för U2. Det är stort. Då hoppas jag att de bestämt sig för vilket ben de ska stå på. Dessa walesiska popgossars nya skiva gör mig inte riktigt klok. Ena stunden låter de amerikansk roctrock å la Black Crowes för att i nästa låta engelsk gitarrpop av god kvalitet. Personligen tycker jag att bandet bör hålla sig till den sistnämnda genren. Där är Stereophonics ett bra band, med bra låtar och skön sång av Kelly Jones. I den förstnämnda genren luktar det pretentiöst. Ungefär som om de känner sig tvingade att komma på något nytt och fräscht. Med en bra röst och ett sinne för att skriva låtar kommer man långt. Det kan Stereophonics. De vet hur man skriver en bra låt. Ta bara sista spåret *Rooftop*, en sex minuter lång pärla med skimrande gitarrspel och bra refräng. Släng cowboyhattarna och bourbonflaskan och ta fram en pint och fotbolls- snack på puben i stället.

Per Lundberg G.B.

NICOLAI DUNGER "Soul Rush" Virgin

Bland det som ofta utmärker en stor artist finns förändringen. Det handlar kanske inte så mycket om mod som en inre drift som inte kan tvingas undan av vulgärbehaviouristiska försäljningsplaner. Det är idag, som många vet, ovanligt att artister får tid att värda sin kreativa vision. De flesta av det sinnelaget är hänvisade till en underjord av småbolag och privatutgivningar.

Med Nicolai Dunger är det annorlunda, han får synligen och lyckligtvis spira och blomma artistiskt utan att estetiken stryps av penningpungen. Tidigare i år släppte han den underbart vildvuxna vinylplattan *Blind Blemished Blues*. *Soul Rush* är mer koncis, uttrycket mer tuktat, men lika slående. Det är det jag menar. Han får utrymme att vara den han är, och därmed tar han det för att han måste. Att lyssna till det som är gjort för att det måste göras är att höra det meningsfulla.

Går man ner på en mer jordnära nivå, så är *Soul Rush* en samling ypperliga låtar som värsprickligt sträcker sig mot himlen. Utan att gå i någon av många countryfällor har skivan en lantlig stämning. Lungorna är fulla av vårluft. Blicken erfaren men busig. Håret rufsigt. Med ett lyckligt, nästan upphöjt livsbejakande leende i munpipan. Man kan med en grov men talande förenkling säga att där *Blind Blemished Blues* var själen, är *Soul Rush* kroppen. Det ena kan inte fungera utan det andra. *Soul Rush* behövs. Nicolai Dunger behövs. Jag är tacksam att han tillåts göra det.

Peter Sjöblom

STEVE FISK "999 Levels of Undo" Sub Pop/MNW

Kan ett kollage av rytmer, ljud och röster vara värt att lyssna på? Självklart! Det blir till och med riktigt underhållande när Steve Fisk får leka, klippa och klistra. I vanliga fall är amerikanen mest känd som producent och har jobbat med Nirvana, Soundgarden och Screaming Trees men har länge experimenterat på egen hand. Här gör han opretentiös musik med hjälp av baklängesljud, skruvade rytmer och technosyntar, fuzzade gitarrer, pianotoner och beatpoeten Richard Denners stämma. Tankarna går inte helt osökt till kollegan Hal Willners *Whoops, I'm An Indian* som nästan är ännu bättre.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "Jakten på under orden" Gallery Music

Eldsjälen Broadcaster D har sammanställt denna dubbel-CD fullmatad med svensk underground-hiphop. För den som tröttnat på Petter, Ken, Feven och de andra så är plattan ett perfekt sätt att fördjupa sig i scenen.

Vad gäller musiken så står de lite mer etablerade artisterna för de bästa bidragen. Alla spår där folk från Looptroop och MBMA är inblandade håller givetvis hög klass, men även Mics of Fury, Speech Defect och Autobots imponerar. Vissa låtar är usla, men någonstans kring "bra" eller "intressant" landar de flesta. Och även om inte alla spåren är fullträffar så hörs det med all önskvärd tydlighet vilken potential och bredd det finns i svensk hiphop. Tycker man det är för dyrt att skaffa alla de bra låtarna på separata tvolvor och kassetter (och har man inte samvete att ladda ner allt från nätet vilket inte är sjysst mot de oberoende artisterna), så beställer man skivan (till enkelpris) på www.streetzone.com.

Daniel Severinsson

PROJECT GRUDGE "Between You and Reality" Medea Records

Stål mot stål. Hård industrisynt med orgasmiska gitarrsessioner. Här brakar killarna från Malmö loss på sitt debutalbum. Syntar och samplers arbetar frenetiskt för att samarbeta med gitarrer och trummor. Distad sång som vrålar ut smärta och förståelse. Inspiration från Ministry och Front 242. De är inte först i Sverige att spela utflippad industri, Cat Rapes Dog och Poupée Fabrikk har försökt sig på med varierande framgång. Men det känns som de tar i för mycket. Hela tiden. Jag får ingen luft. Hur bröttigt band än spelar, finns det ändå en rytmkänsla mellan låtarna. Det saknas här. Det är ändå stundtals ett brutalt medryckande album. Jag hoppas de fortsätter att sandpappra kanterna med hjälp av sina datorer.

Martin Mansfeld

HALFORD "Live Insurrection" Metal-Is/Playground

Rob Halfords karriär spänner från 70-talet över heavy metal-åren med Judas Priest till soloförsöken med aggrometall i Fight och industriprojektet Two med Trent Reznor. På denna dubbel-live bjuds det på blandad kom-pott. Med viss övervikt på åren med Judas Priest dukas läckerheter som *Stained Class*, *Jawbreaker* och superklassikern *Breaking the Law* upp, annars är mycket plockat från första soloplattan. Kombinationen nytt och gammalt fungerar dock utmärkt, även om vissa låtar från Fight-perioden känns tradiga, speciellt *Life in Black*. Överraskande nog blommar en låt som *Slow Down* upp live och växer till en favorit, vilket även gäller duetten *The One I Love to Hate* med kollegan The Siren Dickinson.

Trots att rötterna hos Halford är heavy metal känns helhetssoundet uppdaterat, fräscht och i högsta grad levande. Ska man vara petig saknar jag dock låtar som *Painkiller*, *Victim of Changes* eller *Screaming for Vengeance*. Som en extra aptitretare har Robban även lagt in tre nya låtar där framförallt *Screaming in the Dark* håller bäst. Först återföreningen av Maiden och nu denna liveplatta. Nu blir det ett nitarmband åt min tvååriga dotter.

Thomas Olsson

RED HOUSE PAINTERS "Old Ramon" Sub Pop/MNW

Det har kanske skrivits förr, men det är värt att upprepa: Mark Kozelek är en fantastisk sångare. Han har en fantastisk röst. Hans betydelse för Red House Painters har väl aldrig ifrågasatts, men de likhetstecken som satts mellan Kozelek och bandet har oftast handlat om andra omständigheter. Att han skriver alla låtar. Att han är bandets ansikte utåt. De övriga medlemmarna håller sig ganska anonyma bakom sin frontfigur och sina instrument. Kan någon ens dra sig till minnes vad de heter?

Kozelek har en fantastisk röst och med nya *Old Ramon* bevisar han återigen hur viktig den är för Red House Painters. Men den bevisar också hur viktiga Red House Painters är för Kozelek. För även om de senaste årens två soloskivor i och för sig var alldeles utmärkta, har man ändå gått och väntat lite extra på den där skivan som skulle följa upp *Songs for a Blue Guitar*. *Old Ramon* spelades in, men gavs av någon outgrundlig anledning aldrig ut. Nu, tre år senare, släpps den äntligen. Och även om det är mer elgitarrer, tempot är snabbare och det lagts till några falsettstämmor på vissa låtar, så är det i grunden samma Red House Painters som lyssnaren möter. Det är samma band, samma långtande låtar och, inte minst, samma röst. Samma fantastiska röst.

Dan Andersson

Album

GOTHENBURG www.ggs.nu

guitar show

21-22 april 2001

**Eriksbergshallen,
Norra Älvstranden, Göteborg**

Vintage • Nytt • Begagnat

Ett 70- tal utställare från när och fjärran,
medverkar med sina unika strängsinstrument
och tillbehör.

Köp • Byt • Sälj

Stort Fender Expo!

Vinn en Strata på
din entrébiljett!

**Musikunderhållning
och Clinics.**

På scen lördag

**Robben Ford
(USA)**

Öppet: Lördag 21 april 10-17

Söndag 22 april 11-16

Entré: 80 kr. Barn under 12 år gratis
Restaurang och kafé

VARMT VALKOMNA!

Tag busslinje 19 riktning Eketräsgatan
Eller Älvenatten hållplats Eriksberg

Info: Westcoast Guitars 031-85 00 65, 0707-83 03 01
Hotell bokning: Quality Hotel 11, 031-779 11 11

FOR SUCCESSFUL LIVING

WEDNESDAY, DECEMBER 2, 2009

AFRICA'S BIGGEST-SELLING QUALITY DAILY

If you're used, you're not
beaten in your high-tech life,
then whose poor center filed
Widge bumps the Balm of
only 54 degrees Fahrenheit
and once which there is a lot
added for champagne - a
wing out, without the
popping of corks, "the
quaking sign of success."
If you're in the
business, it's definitely not
worry. The ultimate
kitchen design has become
fashionable not waiting for
new place to put your
point can count it.
There is even a kitchen
training program, and
(Mishkin's) *Interiors*
ology) *Interiors* and
what to look out

Multimillion AFRO aid to New England missing.
New England officials order luxury African limos.

There is something fishy going on here. Last year, the Asian Tropical Fisheries Commission, an international organization, released a report on the state of the fishery in the northern part of America. A high percentage of the fish caught in the three small American

kingdoms of Africa, Madagascar, and Comoros, and more than 100 million in a core African Group, including most of the original African great apes, a special interest (subdivisions) being taken by African populations broadest of all over Africa. They were the first 55 mil-

tion. But had he the will to first pay some interest on the loan? However, the World Bank High Commissioner's investigation shows that no money has been put toward improving the poor Ashanti schools. Instead, there are reports of government buying luxury goods and expensive shopping trips to Benin and Maputo. Because

...and a week after
the ... to the
... of ...
... from ...
... of ...
... the ...
... the ...
... the ...
... the ...

Number 119 in a series of Diesel "How to..." guides to successful living. For more information: call Diesel Sweden 08-6445588 www.diesel.com

Album

ORB "Cydonia"

Island/Universal

Det var länge sedan technoexperimentalisterna Orb gjorde någonting riktigt bra. Här fortsätter utflykterna i olika ljudlandskap men idéerna räcker dessvärre inte till för att göra ett bra album. På sin höjd vaskas det fram några skapliga grooves och sjuvsta stämningar men som helhet känns plattan ganska släpig och småsömnig. Och ofta alltför pompös. Bra är i alla fall den drömska electronican *Hamlet of Kings* och dub-breakbeat-techno-kollaget *Thursday's Keeper*.

Robert Lagerström

FLYTE REACTION

"Sensilla"

Woronzow/import

Det börjar bli med Woronzow som med sextio- och sjuttio-talsskivbolag som Elektra, man vet att allt som släpps håller hög kvalitet. Flyte Reaction är det engelska låtskrivargeniet Mick Crossley med band. Detta är fjärde plattan och den andra på Woronzow. Här finns en självsäkerhet i låtskrivande och framförande som man bara anat tidigare, det låter som de trivs och är trygga i studion.

Arrangemangen sitter klockrent och låtarna har det där engelskt anspråkslösa över sig. Det är ganska arrangerad musik men med skönt lösa strukturer. Pop blandas med psykedelia, med snabbare och mer monotona utflykter. Hendrix lurar i kulisserna, så gör även Monkees och Beach Boys men Flyte Reaction är ändå till största delen befriat från influenser. Crossleys gitarrspel har det där naturligt svängiga med en touch av teknisk finess, inte långt från Nick Saloman.

Det här är en av de skivor jag kommer att lyssna mest på i år och nästa och nästa... Så kravla dig iväg till närmaste importaffär och beställ, det är mödan värt.

Jonas Elgemark

SINNER DC

"Ursa Major"

Wagram

Jag vet redan efter en minut att det här kommer att bli en favorit i mitt skivställ. Lugna, delvis elektroniska, låtar som känns Portishead och Belle and Sebastian, men ändå inte. Det är som allergitestat balsam för själen och mjuka kuddar på ett kallt stengolv. Men det är inte bara glatt som solsken, emellanåt dras kuddarna hänsynslöst bort och då, då kan man vara svår. Det är underbart att bara lyssna, låta musiken ta över och upptäcka låtarnas egna små speciella sound som gör skivan till något som inte är av denna värld. Ett liv utan *Ursa Major* är ett, om inte svårt, så i alla fall mindre trevligt liv.

Tove Pålsson

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS

"No More Shall We Part"

Mute/Playground

Det är som att Nick Cave hela tiden kommer närmare sig själv. Han rör sig med allt mindre och färre gester. Gester som för all del varit effektiva, men förra plattan, *The Boatman's Call*, kändes som en mer oförställd Nick Cave. Och *No More Shall We Part* följer i dess spår, men går ännu längre. Detta är troligen Caves bästa skiva hittills.

Låtskrivandet känns mer avspänt än någonsin, som om han hittat sitt hantverksröst. Och han sjunger bättre, som om han hittat tyngdpunkten i sin själ och vågar förlita sig på den. Att det visserligen låter lite ansträngt (eller i alla fall ovant) när han sjunger i ett högre register, och att det i suveräna *And I Sat Sadly by Her Side* får

honom att låta som Bryan Ferry, är lätt att överse med. För vokalt levererar han sångerna med större precision än tidigare. Kanske för att texterna numer söker viskningar snarare än rop.

Det är också som att han står tätare intill sina Bad Seeds än på *The Boatman's Call*, som om de, här förstärkta av systrarna McGarrigle, hittat närmare honom igen. Allting går ihop till en mer förhårdad enhet. Särskilt när det övriga materialet vuxit ikapp de omedelbara favoriterna *Fifteen Feet of Pure White Snow*, *Hallelujah* och redan nämnda singellåten.

Nick Cave har blivit känslö-, uttrycks- och hantverksmässigt vuxen. Och detta menar jag i ordets allra mest positiva betydelse.

Peter Sjöblom

DIMMU BORGIR

"Puritanical Euphoric Misanthropy"

Nuclear Blast/MNW

Det har gått två år sedan norska black metal-bandet Dimmu Borgir släppte framgångsrika *Spiritual Black Dimensions*. Deras nya platta skiljer sig inte mycket från den. Det låter pompöst, svulstigt och aggressivt även denna gång. Möjligen ännu mer genomarbetat. Soundet är massivt och bryts ofta av med piano, syntar eller vackra körpartier. Det verkar som om Dimmu har hittat sitt koncept som de försöker renodla till fulländning.

I små portioner funkar plattan som den ska, man får en kick och det känns som att livet sprakar av energi. Men Dimmus styrka är samtidigt deras svaghet. Det storslagna som imponerar tenderar också att trötta ut lyssnaren. Det blir för mycket av allting och aggressiviteten transformeras istället till något monotont och energikrävande. Dimmu får akta sig så att de inte förlorar sig i en ljudmatta och tappar bort innehåll. Om de har insikt kan de säkert fortsätta att utvecklas, och då kan det bli riktigt spännande.

Johnny Jantunen

FEAR FACTORY

"Digimortal"

Roadrunner/Arcade

Fear Factory verkar vara fast i en nedåtgående spiral. Efter magiska debuten *Soul of a New Machine* har varje skiva varit lite sämre än den föregående. Fjärde "riktiga" fullängdaren *Digimortal* är tyvärr inget undantag. Positivt är att låtarna håller måttet även om en del riff känns igen från tidigare. Dessutom är det intressant att lyssna på försöket till rapmetal i *Back the Fuck Up* där B-Real från Cypress Hill gästar. Så kommer det förmodligen att låta när han, Raymond Herrera, Dino Cazares och Stephen Carpenter från Deftones släpper sin platta under namnet Kush.

Det stora felet med *Digimortal* är att Rhys Fulber (tidigare i Front Line Assembly) än en gång producerar. Uppenbarligen vill FF ha med hans värde-lösa keyboards och programmeringar, men måste det låta så här mesigt? Där det kunde blivit argt och intensivt har denne kläpare undantagslöst varit framme och slipat bort de vassa kanterna. Fast för alla som gillade *Obsolete* är även *Digimortal* ett givet köp.

Daniel Severinsson

TANYA STEPHENS

"Syntoxicated"

Warner

Tanya Stephens är Jamaicas näst största dancehallrottning efter Lady Saw. Hon har spelat in nya plattan *Syntoxicated* i Sverige där singeln *No More* går på radion och är plattans bästa spår. Andra bra spår är *In the Beginning* och *Lying Lips*. Tyvärr är plattan väldigt poppig. Det är inga tunga jamaicanska rytmer. Men Tanya Stephens har något att säga. Det finns inte många

kvinnor inom dancehallvärlden och hon sjunger om att hon som kvinna måste kämpa mycket mer än män. Annars handlar det mest om kärlek. Musiken påminner lite om Tracy Chapman. Detta är alltså ingen ragga.

Torbjörn Granrot

LOUD SILENCE

"Hope, Dreams & Grievances"

Loud Silence Productions

Att vara nyskapande är svårt nu för tiden. Då är det bättre att som Loud Silence gräva där man står. Melankolisk rock med influenser från åttiotalet imponerar på mig. Soundet är storslaget. Gitarrerna blir höga som skyskrapor. Trummorna breda som autostrador. Små detaljer som sticker ut ur det bitterljuva. Syntmattor vävda av spunnet socker. Vacker och bra sång.

Detta är Malmö-bandets andra platta.

Med sex låtar som blir bättre för varje lyssning. Vill du ha tag på skivan skickar du ett e-brev till loudsilence@moonman.com.

Per Lundberg G.B.

TWIN EARTH

"Black Stars in a Silver Sky"

Beard of Stars/Border

Kan bandnamnet komma från Monster Magnet tro? Hur som helst, bandet kan sin stonerock-läxa, får de bara till några bra låtar i framtiden kan det bli riktigt intressant. Att sångaren och gitarristen Oscar Björklund garanterat har alla Fu Manchu-, Kyuss- och Queens of the Stoneage-plattorna hemma är ingen vild gissning. Men därifrån till att spela själv är steget långt.

Många av Twin Earths låtar verkar halvfärdiga med tveksamma breaks och stapplande melodier, även om idéerna troglitvis finns. Oscars sånginsats är heller inte mycket att hurra för, ta in en riktig sångare. Istället borde han fördjupa sig i sitt flummigt coola gitarrspel och jobba hårdare på groovet. Får de bara rätsida på det får band som Lowrider och Dozer se upp.

Thomas Olsson

CHRIS CLARK

"Clarence Park"

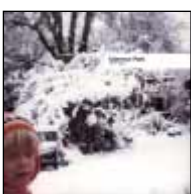
Warp/Border

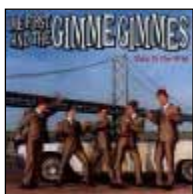
Omslaget på Chris Clarks platta gjorde mig misstänksam. Låtititlarna är skrivna med en handstil liknande den på Aphex Twins plattor. Läger vi sedan CD:n i spelaren upptäcker vi att albumet består av 14 spår på sammanlagt knappt 32 minuter, också det snarlikt flera av RDJ:s senare släpp. Men det är ju givetvis bara musiken på skivan som egentligen är intressant. Och jo, flera passager låter som Aphex Twin. Men det finns likheter med andra artister också, och en del partier som är helt egna. Dessutom har Chris Clark setts spela live på olika ställen, så jag får nog erkänna att han inte är Aphex Twin. Men likt är det. Spår som *Proper Lofi* och *Brick* låter som Afx tidiga produktion blandat med RDJ:s senare lekfullheter, medan flera kortare mellanspår kunde varit en *Selected Ambient Works II*-låt komprimerad till en minut.

Chris Clark lutar lite mer åt raka techno-beats än vi är vana att höra hos dagens Warp-artister, samtidigt som han inte undviker de DSP-trick som är så populära nu (DSP-plugins till ljudprogram är lika populära som extrema bildbehandlingsplugins till Photoshop var för några år sedan). Lägg därtill till några söta men uppenbara synt-melodier och lite distat oljud.

Men nu märker jag att jag analyserar sönder skivan. Faktum är att *Clarence Park* är en underhållande och medryckande dryg halvtimme musik. En halvtimme kan verka lite kort, men det räcker fullt väl eftersom det inte finns någon utfyllnad på skivan. Bara bra musik.

Henrik Strömberg

ME FIRST AND THE GIMME GIMMES "Blow in the Wind"

Fat Wreck Chords/Border

Vad är det som är så himla kul med covers? Att höra gamla låtar i ny tappning? Skitkul om det görs på det här viset av det kaliforniska superbandet med folk från Lagwagon, Foo Fighters och NoFX. Bandet gör odödliga låtar av Bob Dylan, Beatles, Beach Boys och Del Shannon. *All My Lovin'*, *Runaway* och *Will You Still Love Me Tomorrow*. Alla låtar går i glad-punkens tecken. Hade det inte varit för att dessa låtar är så otroligt starka och bra som original så hade det inte funkat. Tammy Wynettes *Stand by Your Man* blir här en mycket vacker punkdånga och Cat Stevens *Wild World* blir en tårdröpare i 120 bpm. Kanske kommer det på nästa platta bara sjuttiofå-låtar. Har alltid undrat hur Pink Floyd eller Bowie skulle låta i punktappning.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Buddha Bar III"

George V/MNW

Den tredje samlingsplattan från den franska innekubben Buddha Bar bjuder knappast på någonting nytt. Men det gör ingenting. Här får tongångar från platser som Tibet, Indien, Grekland och Turkiet förstärkning av svängigare rytmer och skönt slösvängande grooves. Känslan är softast avspänd och förutom ett par ruskigt smöriga spår håller de två skivorna hög klass. Bland artisterna hittas Talvin Singh, Badmarsh & Shri och Gotan Project och det hela är förstas sammanställt av diskjockeyn Ravin. Mannen som nu tar över det musikaliska rodet på klubben efter att ha samarbetat med jetset-DJ:n Claude Challe.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"alaska.de"

Kitty-Yo/Border

Detta soundtrack är minst lika bra som filmen *alaska.de* som visades på årets Göteborg Film Festival. Musikaliskt spänner plattan över orientaliskt sitarmys (Marshall, *Palak Paneer*), rättfram, sprallig och flytande hiphop (Chilly Gonzales två bidrag), skön electronica med groove (Peaches, *Lovetits*), glad ska (Duck Soup, *Mad Duck Bullit*), indierock (Maximilian Hecker, *Cold Wind Blowing*) och instrumental surfrock (Surrogat, *Karaoke*). Plattan avslutas sedan med känsliga *Watching the Daybreak* där Jovanka von Willsdorf sjunger över moser-meyerdörings filmiskt ödsliga landskap. De skapar stor popmusik.

En fantastisk resa, sannerligen. Kitty-Yo är ett ytterst spännande skivbolag, vilket de med all önskvärd tydlighet visar med *alaska.de*.

Gary Andersson

BOB HUND

"Stenåldern kan börja"

Silence

Inget är så spännande som att lyssna på en ny Bob Hund-platta. Förväntningarna är orimligt höga och trots att man redan låtit sig förtrollas av flera låtar live undrar man om de kommer att hålla på skiva. Hjärtat hoppas som popcorn poppas. Därför är det med stor glädje jag kan meddela att *Stenåldern kan börja* är det bästa Bob Hund gjort sedan *Omslag: Martin Kann*. Man har sökt sig tillbaka till rötterna från första EP:n med korta och enkelt uppbyggda låtar, ofta i ett högt tempo. Soundet är däremot delvis nytt. Johnnys och Connys gitarrer får stå tillbaka för Jonas synthslingor, och i rytmsektionen får trummis-Mats och basist-Mats samsas med pådrivande bongotrummor. Albumet är varierat, med dur och moll omvärtannat. I

Sista beställningen doftar det 80-tals-listpop, på *Och där står du* förvandlas de till Stooges för 2000-talet. Givetvis lämnas utrymme för lugna låtar som *Glöm allt du lärt dig* med gitarpplock à la *Nöden kräver handling*.

Trots en medelålder på över 30 år låter bandet både hungrigare och aggressivare än på länge, och Thomas Öberg har aldrig sjungit så här bra. Han låter ömsom frustrerad och desperat, ömsom engagerad och hoppfull. I *En som stretar emot* reflekterar han över åldrandet med rader som "om jag var yngre/om jag hade läppstift/tänk om jag är/för gammal för min uppgift?", och i kanske allra bästa låten *Papperstrumpeten* slås det fast att "du ej är fånge men fri". Strax därefter ger Thomas prov på sin förmåga att beskriva den moderna människans innersta väsen med några få ord: "oj vad vi kan hålla färgen/fast vi darrar in i mörger". Det är fantastiskt att han aldrig snubblar på sin balansgång mellan det snabla och det pretentiösa. Förmodligen är det inte tänkt som ett omdöme om egna plattan, men det är bara att hålla med Thomas när han i *Dansa efter min pipa* sjunger "Det här är inte nästan/detta är precis".

Daniel Severinsson

ANJA GARBAREK

"Smiling and Waving"

Virgin

Ett första intryck man får när man lyssnar till Anja Garbarek är hennes likhet med svenska jazz-folkartister som Rebecca Thörnkvist och Stina Nordenstam, så norska hon är. Men här finns ytterligare kvaliteter som lyfter Garbareks alster till höjder ovan dessas ofta sömniga lunk. *Smiling and Waving* är fylld med mystiska stämningar och drömlika sekvenser som förhöjs av den avskalade produktionen och de subtila nyanserna som avslöjar en nordisk härkomst; manifesterat ibland genom en basgång, en pianofras eller sångmelodin. För trots att många av sångerna upplevs som långsamma och händelselösa, växer de och avslöjar sina inneboende hemligheter steg för steg. Texterna förstärker det drömlika intrycket, ofta uppbyggda genom upprepade fraser och ord – prosaiska och starkt knutna till musiken, även om de skulle kunna fungera på egen hand.

Magnus Sjöberg

JAHEIM

"Ghetto Love"

Warner

21-åriga Jaheim Hoagland har alla själsliga attribut för att bli en stor soulsångare. Med en hård uppväxt på gatan stod han som 17-åring utan föräldrar. När Jaheim ville varva ner från gatans självförbrännande liv tryckte han örnen fulla med Luther V, Marvin G och Stevie W. Av en händelse hamnade en av hans demotejp i händerna på Kay Gee från Naughty By Nature som finns med som producent när Jaheim nu debuterar. *Ghetto Love* är redan en bomb i soulkretsar och Jaheim nämns i samma andetag som D'Angelo. Men *Ghetto Love* kommer inte upp i samma nivå som *Voodoo*. Ändå är den fylld av högpotent modern soul. Den medelmåttiga *Forever* avslutar ett sjuk med urstarka ballader. *Heaven in Your Eyes* och *Waitin' on You* kan få vilken gangsta som helst att köpa blommor till flickvännen. Extraspåret *Could it be* i remixad version är rumpskakarfunk gjort för att framkalla bålullningar på dansgolven. Jaheim har med *Ghetto Love* satt ribban högt om någon vill konkurrera om årets platta.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Bip-hop Generation v.2"

Bip-hop/www.nursery.a.se

Bip-hop Generation är en okonventionell serie samlingar. Varje artist får presentera sig med en eller flera nya låtar.

Samlingarna vill introducera lyssnarna till artisterna, snarare än att vara en bunt låtar som låter bra ihop. Även då alla artisterna gör elektronisk musik kan samlingarna bli rätt splittrade, v.2 mer så än v.1.

V.2 börjar med bra låtar från Bernard Fleischmann och Arovane, vackra och intressanta skapelser i den melodiosa skolan. Warmdesk och Köhn bidrar med mer krävande verk som lutar åt musique-concrete-hållet, vilket blir jobbigt att lyssna på. Verken av Wang inc. har också en grund i musique concrete, men hans *3 Note Melody* och *Sadness for the Numbers* (om NATO-bombningarna i Kosovo) är både vackra och tankeväckande. Laurent Pernice bidrar med tre väldigt olika spår, den drömligt suggestiva *Soft and Round*, den poänglösa *Kling-klang*, och *Le bon vieux temps* som låter som om en electro-akustisk konstmusiker skulle göra techno.

Henrik Strömberg

LUNA

"Live"

Beggars Banquet/Playground

Liveskivan har förverkat sin roll. Den fyller inte längre något syfte. Under 50-, 60- och 70-talet förväntades popmusiker turnera så gott som konstant och ändå leverera två skivor om året. Av förklarlig anledning blev inspelningarna väldigt hektiska och sällan hade bandet tid att repetera det nya materialet innan de gick in i studion. Resultatet låt ofta stelt och oinspirerat. Däremot beredde banden ofta på scen. Det var ju där de spenderade större delen av sin tid. En liveskiva kändes meningsfull.

Idag är emellertid situationen en annan. Tempot är lugnare och en skivinspelning är ofta väl förberedd. Under konserter försöker banden efterlikna vad de åstadkommit på skivan, inte minst för att det är vad konsertbesökarna helst av allt vill höra.

Luna är ett fantastiskt popband. Under de senaste tio åren har de givit ut fem briljanta fullängdsskivor, och *Live* samlar fjorton av bandets bästa låtar i alldeles utmärkte versioner. Men precis som alla band spelar Luna bara upp sina inspelningar snällt och duktigt.

Skivan är, som man brukar skriva i sådana här recensioner, en angelägenhet endast för fansen.

Den är fantastisk och jag älskar den.

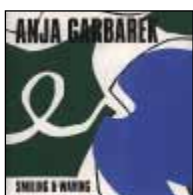
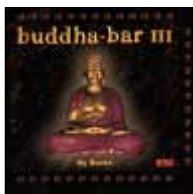
Dan Andersson

PENUMBRA

"Skandinavien"

Iris Light

Det finns band som man mest hör talas om när andra band snackar influenser. Obskyra electronica/ambient-pionjärerna :zoviet*france: räknar jag dit – det är knappt jag hört något av dem, men desto mer jag hört om dem. Så det var rätt spännande att få den nya CD:n av Penumbra, ena halvan av :zoviet*france:, i handen. *Skandinavien* är lite av ett koncept-album, där många av ljuden är tagna från resor Penumbra gjort till denna halvö. Det är semi-ambient musik av den gamla skolan, med många analog-syntiga ljud. Det är givetvis meningslöst att jämföra efterföljaren med originalet, men mycket av det Pete Namlook gav ut på FAX under tidigt 90-tal har samma fokus på repetitiva, nästan dub-lika analoga synt-ljud och svepande bakgrunder. Men *Skandinavien* känns mer genomarbetad och gedigen än det mesta av FAX hela katalog. Stundtals helt ambient, stundtals så repetitiv att det kan kallas techno, men hela tiden i en ljudbild som är

skrynklas ihop när allt plötsligt lugnar ner sig och en hammond kommer smygande in. Underbart! Det finns ingen bättre gitarrist än Nick Saloman just nu, så enkelt är det, och Paul Simmons kommer inte långt efter. Scorched Earth har en befriande lust att lossa på tyglarna och slita sig loss från genren, våga blanda in andra stilar. *I ain't Superstitious* har skön beatkänsla och *Long Black Gown* och *Blues for the Universe* är psykedeliska mästerverk. På en dryg timme besvärjer Scorched Earth demoner som Blue Cheer, SRC, Mount Rushmore. De gör det på ett så övertygande sätt att de trots musikstilen hamnar i en klass för sig.

Jonas Elgemark

THE DIVINE COMEDY "Regeneration"

EMI

Så här snygg och smart popmusik appellerar i första hand till hjärnan istället för hjärtat, vilket innebär att *Regeneration* som helhet blir lite väl kall. Men låtar som nakna *Note to Self*, *Dumb it Down* och *Eye of the Needle* berör ändå och jag gillar Neil Hannons sätt att bygga ljudlandskap runt små berättelser. Försiktigt, försiktigt letar och hittar han klang och harmonier som passar till den egna lite bombastiska rösten. Plattan håller dessutom för flera lyssningar. Vacker och storslagen pop för stjärnklara kvällar.

Gary Andersson

MELINDA WREDE "Femme Fatale"

Sony

När Melinda Wrede obehindrat sätter sig tillrätta i studiosofforna i TV är hon myst-jejen. Men när hon konfronteras med en mick blir den genast en förlängning av hennes vassa tunga. Det är också blandningen av mjukt och hårt som är *Femme Fatales* stora tillgång. När *Knäckt av en brud*, där Melinda excellerar som Sveriges hårdaste rappare utan ballar, ställs mot *Han* som är så uppriktigt och kärlekstörstande att det nästan gör ont blir kontrasterna stora.

Melindas texter är raka, berättande dagboksanteckningar som känns ärliga och angelägna. Men *Femme Fatale* är inte på något sätt ett fulländat album trots variationsrikedomen. En del spår känns alltför standard och har inte Eye'n Eye som gästar på *Ska det vara...* gjort sina kulspruterim förut? De spår som imponerar mest på mig är de utan direkt singelkaraktär, som titellåten *Femme Fatale* med ett skönt monotont old school-beat och *Den jag é* som är käftsmälls-hiphop av bästa märke. Nästa singel är dessutom given och lär bli den Collén & Webb-producerade *Bortom allt förnuft* som är så nära en svensk *I Need Love* det går att komma.

Björn Magnusson

DANKO JONES "I'm Alive and on Fire" Bad Taste Records

Jag kan se det framför mig, en gammal man i myggjagare som håller ett krampaktigt tag om sin utslitna gitarr och åker fram och tillbaka över scenen i sin nyinköpta permobil. Det här blir i och för sig om sisådär 50 år men ändå, Danko Jones är framtidens rock-farfar. Äkta rock'n'roll med mer stake än du och jag tillsammans.

Det finns en sådan energi att det bara sprutar ur högtalarna. Han skriker, gapar och får oss att bli frenetiska rockmonster på heltid. Det är ingen idé att försöka streta emot, till slut blir också du beroende. Också du kommer att ligga som en mask i din sovsäck fem dagar innan konsertbiljetterna släpps. Face it, Danko Jones är och förblir hårdaste rockern denna värld har klämt fram.

Tove Pålsson

OSSLER "Desorienterad"

EMI

Pelle Ossler tar en solofärd i den svenska musikfloden. Jag vet inte om det är för att han när en musikalisk ädra som inte får utlopp i Wilmer X eller inte, men det som kan höras på albumet innehåller en annan, och större, nerv än Wilmer visat upp de senaste femton åren. Framför allt så är Ossler fräschare och stoltare. Redan öppningsspåret *Jag är med* visar en spelglädje som sedan håller i albumet ut. Här finns elektrifierad avslappnad rock, som i sina bästa stunder sammansmälter det bästa hos Wilmer X och Bob Hund (även om parallellerna kanske i mångt och mycket beror på den skånska dialekten). Här finns också skira visor, som den kärleksfullt barncenterade *Monsterman* och den höstligt längtande *Ta mig*. Albumets enda skavank är av mindre sort och finns i covern *Jag ger dig min morgon*, som känns lite väl tafatt och konturlös. Annars är detta svensk alert, tillbakalutad vardagsrock av mycket gott märke, framförd på det naturligt självsäkra och viljestarka sätt rockmusik ska framföras på.

Magnus Sjöberg

SOILWORK "A Predator's Portrait" Nuclear Blast/MNW

Efter ett tiotal genomlyssningar kan jag bara konstatera, det här är strålände! Utgå från uppspeedad heavy metal, putsa The Gothenburg sound, lägg till mer trash och en stark sångare i Björn Strid plus ett imponerande sinne för melodier. Resultat – Soilwork.

Tredje gången giltigt brukar man säga, och med två halvdana plattor bakom sig är det nu dags för jackpot. Bandets melodiska dödsmetall ångar av blodtörst. Tempot är högt och gitarrerna vilda samt bångstyriga. Att de trampar in Flames och The Haunted i hällarna samt kikar fram bakom Dark Tranquillity känns närapå omöjligt att undvika. Men trots det lyckas Soilwork ändå finna utrymme i sin musik. Björns varierade sångsätt anpassas efter låtstrukturen, individuella gitarrprestationer tillåts och bandets utpräglade sinne för catchiga refränger är slående. Att bandets samtliga plattor är inspelade i Studio Fredman i Göteborg är knappast någon överraskning, Mr Nordström vet vad det handlar om. Håll utkik efter bandet i sommar. Kommer chansen, missa dem inte!

Thomas Olsson

MOGWAI "Rock Action" Southpaw/Playground

Mogwai är väl tillsammans med Tortoise ett av de riktigt tunga namnen inom den alternativa instrumentalrocken. Eller postrock, eller vad fan man nu vill kalla det. I Mogwais fall har det aldrig varit fråga om särskilt nydanande grejer. Snarare har de ganska hämmat experimenterat med Slintarvet och mera lättat på trycket än tvärt om. Mysrock helt enkelt. Nåväl, man ska inte låta sig luras av titeln på skottarnas senaste alster. Mycket action är det inte. Nej, mera smakfullt, smart och snyggt. Enkla melodier, enkelt instrumenterat men något mer episkt än förra *Come on Die Young*. Inbland tenderar det till och med att närma sig Goodspeed You Black Emperor i svulstighet men bara för ett kort, kort ögonblick. Det nya är egentligen bara att det faktiskt förekommer lite sång. Någon halvviskar i alla fall en vers eller två med ansats till melodi. Fulkomligt onödigt. Mogwai gör sig fortfarande bäst som instrumentaland med fötterna nerkörda i melankoli.

Fredrik Eriksson

TALVIN SINGH "Ha"

Island/Universal

Han har verkligen kommit långt. Från ljud-experiment och Asian Underground på den egna Londonklubben Anokha till Mercurypris för den hyfsade solodebuten *OK*. När musikern, producenten och diskjockeyn Talvin Singh nu släpper ifrån sig platta nummer två faller alla bitar på plats. Han stannar upp och gör ett album som är sammanhållet, rakt och koncentrerat. Förenar klassiska indiska instrument och röster med breakbeats och andra moderna rytmer. Och han gör det både övertygande och finessrikt vilket utmynnar i en skiva som lyser och blixtrar av suggestiv elegans. Med andra ord har den indiske engelsmannen verkligen fått till det.

Robert Lagerström

BREACH "Godbox"

Chrome Saint Magnus

Det är underligt. Det är imponerande. Det är framför allt bra. Breach fortsätter i samma skoningslösa stil på skiva efter skiva. Denna femspårsplatta är ett kärnkraftverk. Från instrumentala inledningen *Kill the Sun* till avslutande *Arranged Heart* går Luleås bästa band på knock. Inspelat i replokalen får Breach fram exakt det sound man är ute efter. Hårdare, naknare och ärligare. När Thomas sjunger öppnas både dörren till himlen och den som leder rakt ner i helvetet. Det är äkta. Varje ord blir på blodigt allvar. Inte många band i denna genre klarar av det, möjligtvis Neurosis eller Unsane. Musik ska göra ont. Musik ska beröra. Breach gör bägge.

Per Lundberg G.B.

MANIC STREET PREACHERS "Know Your Enemy"

Epic/Sony

Resultatet efter bandets resa till Kuba: ett album med rakare, mer rättfram rockmusik, och framförallt ett textmaterial som delvis kretsar kring deras nyvunna (?) politiska erfarenheter. Castro skildras beundrande, i låten om Baby Elian konstateras att "Blockades won't win you more votes" med adress till USA. Har walesarna gjort ett proggalbum? Det är jag mer kluven till. En del material är predikande med sin litet högtidliga ton. Men proggens aggressivitet viker undan för en romantisk känsla. Trots att gruppen velat återvända till den vassa punk som gjorde den kontroversiell i början av 90-talet. Många av de nya låtarna är punkfräna, men ändå mjuka i konturerna. Bandet har förkärlek för skönspelade, välklingande gitarrslingor. Det är mycket rymd i produktionen. Det understryker den sköna stämsången och gitarrklangen. Därför är det en skön motvikt att några låtar innehåller dissonanta klangar. Det är ett album där musiken är lika spretig som fylld av energi. Ibland påminner den om amerikansk västkust från sent 60-tal, särskilt när orgeln sprider ut sitt drömmande sound. Det ekar lika mycket av psykedeliska som punkestetik. Singellåten *So Why So Sad* är en modern parafras på surfmusik som Phil Spector kunde ha producerat. Snyggt och det fastnar genast. Men jag är minst road av den sidan hos Manic Street Preachers. Det är litet kul, men också som att gömma sig i musiken. Men de kanske skojar med oss? Andra stilar som *Miss Europa Disco Dancer* är effektivare, för texten skär så det gnisslar mot den dansanta musiken.

Detta är inte någon vanlig proggskiva. Det är en skiva där det personliga är förankrat i politiken. Manics skildrar sig vid skiljevägen. Här möts tvekan och en helvetes energi.

Thomas Millroth

AFU-RA "Body of the Life Force" Koch/Edel

Body of the Life Force har legat och mognat ett bra tag men till slut fått europeisk distribution. Afu-Ra är Jeru the Damajas före detta sidekick och likt sin gamle läromästare rappar han på sin solodebut om mer relevanta ämnen än pengar, sex och knark, vilket är trevligt. Efter att ha hört *Defeat* och *Whirlwind Thru Cities* förra sommaren började jag få riktigt höga förväntningar inför albumet. När jag sedan såg att världens bästa gästrappare M.O.P. var med och att DJ Premier producerat halva plattan trodde jag säkert att saken var biff. Därför är det med besvikelse jag konstaterar att plattan bara kan få godkänt. Hög lågstaniiv är väl bra, men det här är med några få undantag alldeles för jämntjockt. Och ännu värre, när gjorde egentligen hjälten Premo en riktigt bra låt senast?

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Chiney Gal and Blazing" VP/MNW

Jamaica formligen spottar ur sig singlar. Produceras en bra rytm så slås artisterna om att få göra röstpålägg. Chiney Gal och Blazing är sådana rytmer. Xclamation! och King of Kings är produktionsbolagen bakom dem, nu samlade på den första skivan i Riddim Driven-serien. De är extremt välproducerade och så bra att alla borde köpa skivan! Med finns även den omtalade låten *Give it to Dem* med Sizzla. Det var den som fick kriget mellan honom och Bounty Killer att åter blossa upp.

Sizzla har gjort sig känd som riktigt-ous-raggans frontman och är omåttligt populär utanför Jamaica. Men för att bli (mer) framgångsrik även hemma har han nu spelat in denna låt som är en ren (snuskig) slackness-låt. Inkonsekvent och kommersiellt tycker Bounty. Kanske borde Sizzla hålla sig till sin sak, men en bra låt är det i alla fall.

På den här skivan finns inga dåliga låtar och den souliga *Where I Wanna Be* med Major Christie har dock något extra. Minus för att vissa låtar censurerats och för den fåniga omslagsbilden.

Josefin Claesson

ROACHPOWDER "Atomic Church" TMC/MNW

Ja, vad ska man säga, är du såld på Monster Magnet psykedeliska spacerock från tidigt

90-tal är det klart humoristiskt att plocka ut från vilka låtar Roachpowder hämtat sina idéer. Francisco Rencoret tangerar bitvis Dave Wyndorfs röst och ljudbilden, från framförallt *Spine of God*, är på gränsen till karbonkopierad, vilket även gäller gitarrljudet. Tyvärr saknar Roachpowder låtkänslan och Daves sinne för geniala melodier för att göra något eget av det. Dessutom ställer jag mig klart frågande till Roachpowders egen idériekedom eller snarare brist på den! Även om bandets debut från 1997 bjöd på ostrukturerad nedstämd hårdrocksblues fanns där något som kittlade, men att helt tappa bort sig själva trodde jag inte de skulle göra.

Thomas Olsson

SPORTO KANTES "Act. 1" Catalogue/MNW

Frankrike är inte bara house. Efter två EP-skivor slår Nicolas Kantorowicz och Benjamin Sportes till med fullängdsdebuten – ett väljudande och egensinnigt album som är fyllt av abstrakt downtemposoul. Tankarna går till Hefner (nix, inte poptrion) som på *Residue* använde en liknande

luftig ljudbild, var en hejare på rytmsprogrammering och arbetade på ett fantasifullt sätt. Fransmännen blandar dock vildare, är mer genreöverskridande, och lägger till element från hiphop, reggae, blues och rock. Samtidigt besitter de en större portion fingertoppskänsla och lyckas göra en överraskande bra platta.

Robert Lagerström

BOB DYLAN "Live 1961-2000" Sony

Sony har med undantag för den så kallade Royal Albert Hall-konserten aldrig lyckats särskilt bra med att hantera tidigare utgivet Dylan-material och gör det inte nu heller.

Först och främst blandas det outgivna och sällsynta med låtar från de vanliga liveplattorna. Mer seriösa Dylan-fans har ytterligare ett antal av låtarna på samlingssplattor och singlar. Att sedan klämma ihop visserligen bra musik men med skiftande ljudkvalitet från en så omfattande tidsrymd är direkt korkat om man vill ge en konsistent lyssnarupplevelse och ett trovärdigt intryck. Vill man bekämpa illegala utgåvor så är det fel att gå tillbaka till 70-talsbootlegens slumpmässiga hackmatsetetik. Och eftersom flera av dagens Dylan-bootlegs är sammanställda både med eftertanke och urskiljning, spelar *Live 1961-2000* bootleggarna rakt i händerna.

Kanske skulle de låta exempelvis Dylans levnadsskildrare Clinton Heylin (som alltid varit starkt kritisk till Sonys oseriösa hållning) sköta urvalet. Eller varför inte släppa någon av de eld-och-svavelstormande konserterna från den religiösa perioden i sin helhet? Eller en knäckande mixerbordsinspelning från Rolling Thunder-turnén 1975. Eller om man nu är så pilsk på kompilat, samla alla udda, officiella låtar överskådligt på ett och samma ställe. Det är det vi vill ha. Inte flera hjärndöda hopkok som detta.

Peter Sjöblom

ORLANDO "CACHAÍTO" LÓPEZ "Cachaíto" World Circuit/MNW

Orlando "Cachaíto" López, den trogne basen i Buena Vista Social Club, släpper sitt första soloalbum. Med en lång musiktradition och flera kända basister i släkten, räknas han i dag som en av Kubas främsta. Detta avspeglas i påkostad promotion och val av medmusiker. Det är därför bra att Cachaíto gör något nytt som skiljer sig avsevärt från Buena Vistas härligt vemodiga men ibland ganska tråkigt rutinmässiga rytmer. Det här blir aldrig tråkigt då han hittar andra inspirationer och experimenterar med hjälp av etablerade solister fram nya spännande tongångar. Tillsammans skapas en funkig friforms jazz med panflöjtssolon, scratch, elgitarr och hammondorgel. Blandningen blir skön men ganska osammanhängande när musikerna spelar var och en för sig och mindre som grupp. Det blir till största delen instrumentala fragment som bygger på bas, kongas och bongotrummor som Cachaíto därefter låter utvecklas i vitt skilda uttryck, med allt från Manuel Galváns elgitarrsolon till DJ DeeNastys franska mixar.

Karin Stenmar

NEIL HAGERTY "Neil Michael Hagerty" Domino/MNW

Neil Hagertys soloalbum är något av det märkligaste jag hört på länge. Och förmodligen är det precis den reaktionen han vill ha. Att blanda klassiska 60-tals och 70-tals rock/pop-melodier med långa, hysteriska musikaliska partier. Att ha elektroniska trummor som påminner om dataspelesoundtrack och titlar med namn som *Chicken, You Can Roost on the Moon...*

Det gör man för att provocera. Om han lyckas? Lite grann faktiskt. Som konstnärlig skiva (jämför med konstfilm) är det ganska intressant, men som musik känns det mest enerverande att höra de snygga melodierna bli förstörda av dataspelelektronik och jazz på gränsen till nervsammanbrott.

Moa Eriksson

THE MAGGOTS "Get Hooked!" Low Impact

Helskönt gruppnamn från det helsköna bolaget Low Impact från den inte lika helsköna staden Örebro (förlåt! men jag har bott där i två år!). Allt från omslaget till texter och låttitlar som *Born Without a Brain* och *Cannibal Woman* utstrålar punk och rock'n'roll-attityd. Utstuderat om ni vill, men jag älskar det från början till slut. Män med cowboyskjortor och myggjagare som får rockmusiken att explodera och bli spännande och farlig är aldrig fel. De har säkert sina skivsamlingar på hedersplats i lägenheten och Nuggetsboxen får säkert gärna synas lite extra. Alla tolv låtar är sånt som vuxit ur en besatthet till rock'n'roll. Sida två är lite vassare, jo de har även delat in CD:n i två sidor (bara en sån sak) och det är här hela bandet lyfter sig ännu ett snäpp och vrider upp fuzzen lite till. En klar favorit även om stallkamrater-na Strollers fortfarande är några snäpp vassare.

Jonas Elgemark

TUPAC SHAKUR "The Lost Tapes" Remixed Records

"Until the End of Time"
Amaru Entertainment/Universal
Tidigt material från gruppen Strictly Dope där Tupac var en av medlemmarna har "hittats" i en källare och släpps nu för att fansen "ska få ta del av det". Soundet är burrigt, gammalskoleligt och nybörjarmässigt men de flesta låtar känns ändå riktigt spännande. Tuffa *Minnie the Moocher*, klassiska *Panther Power* och *Never Be Beat* är grymma – hela plattan är som en tidsmaskin. Så alla svenska rappare: lyssna på *The Lost Tapes* och inse hur enkelt det kan vara att göra tuff hiphop.

Dubbel-CD:n *Until the End of Time* innehåller låtar som Tupac spelade in under sista levnadsåret, 1996, i samma veva som Makaveli-plattan kom. Tupacs morsa och tuffa Death Row-bossen Suge Knight kommer senare i år att släppa ännu en dubbel-CD från samma period. Tupac står som vanligt starkt mitt i en väl koordinerad produktion. Många spår är kontemplativa, vilket gör *Until the End of Time* till en tung upplevelse. Fantastiskt hur mycket kvalitetsmaterial mannen hunnit spela in.

Gary Andersson

MOBILE HOMES "The World Will Listen" Subspace Communications

När jag såg Mobile Homes för många år sen på det klassiska indiepophaket, Pet Sounds Bar i Stockholm, så tänkte jag "Oj, dessa killar vill låta som Depeche Mode". Under årens lopp har känslan inte avtagit, först spelade mjukissyntarna ren och rak syntpop. Och likt giganterna har de senare också fört in mer gitarrer och lite bröt i musiken.

På senaste plattan har de visat att de kan mixa synt och gitarr riktigt bra. Tyvärr blir det lite menlöst. Sångarens sorgsna röst tar tag, men bleknar bort med syntarna och de lite rockiga tongångarna. Det känns lite kient. Förvisso är några av låtarna som *Nostalgia* och *Losing my Mind* väl genomtänkta och tårdröpande. Fast varför de inte riktigt slagit igenom får man lite av bekräftelse här. Det är lång väg till mastodontisk arenasynt eller tysk kling-

klang. Jag tror de behöver våga mer, höja rösten eller synas mer, jag vet inte. Mobile Homes har potential, låter som en klyscha kanske, men det har de.

Jag väntar på en låt som jag kan strutta runt på dansgolvet eller bara nynna på väg till bussen. Jag bara undrar, associerar man inte namnet på det senaste albumet till en optimistisk version av The Smiths, *The World Won't Listen*. Läser man texterna, så är de fyllda med Morrisseyesque kontemplation och självavdring, vilket lyfter skivan. Fast det där studset som jag saknar skulle inte sitta fel.

Martin Mansfeld

THE BEATNUITS "Take it or Squeeze it"

Loud/Sony

Beatnuts är uppe i en handfull plattor sedan 1993 och har pissat in ett eget territorium med en minst sagt säregen stil. *Take it or Squeeze it* är helt logiskt fyllt av skruvad hiphop med latin-känsla. Pyscho Les and Jujus smutsiga tungor slungar ut barnförbjudna ramsor till omtumlande svängiga beats. *Take it or Squeeze it* kan vara vårens party-platta.

Björn Magnusson

GORAN KAJFES

"Home"

Kaza/EMI

Kajfes spelar trumpet med en ekonomisk elegans som för tankarna till Miles Davis. Faktum är att *Home* låter som något som Miles skulle kunna ha gjort om han fortfarande hade levt – här finns både renheten och samtidskänslan. Men det strikta och stilmedvetna ger heller sällan utrymme åt några känslösvall. De exakta beatsen och raffinemanget får musiken att kännas geometrisk.

Förtjänsterna ligger i att Kajfes låter sin jazz vara just aktuell, samtida, här och nu. Det är, oavsett om man uppskattar estetiken eller inte, en styrka.

Peter Sjöblom

MANUAL

"Until Tomorrow"

Morr Music

Dansen Jonas Jenssen, alias Manual, har en bakgrund inom post-rock, vilket funkade väldigt bra när han nu gör elektronisk musik. De varma och vänliga melodierna från hans elgitarr kontrasterar ypperligt mot den genomtänkta och sparsamma rytmsprogrammeringen. En låt kan börja med bara några enkla elektroniska knäppanden och fyllas ut och på med härliga harmonier tills den svävar bland de högsta molnen. Andra låtar är mer lågmälda. Och i mästerverket *Inn* är det istället gitarmelodin som spelar en repetitiv roll, medan det drivande trum-spåret för låten framåt. Var för sig skulle de olika elementen låta antingen alltför torftiga eller alltför sentimentala, men tillsammans utgör de en perfekt kombination.

Henrik Strömberg

ULVER

"Music to an Interior Film"

Jester/Border

"This is music for the stations before and after sleep. Headphones and darkness recommended." Så står det på omslaget till norska Ulvers nya platta som är långt från den trollskogspekoral jag befarade när jag såg bilder från bandets tidiga karriär (norska fjordar, berg och dystra män i svarta kläder). Att Ulver en gång i tiden var ett renodlat black metalband är omöjligt att gissa när man hör *Music to an Interior Film*. Även om det vilar en kyrkogårdsromantisk stämning över den. Detta är konstmusik med influenser från jazz, techno, industri och musikal. Det är experimentellt, atmosfäriskt och stundtals vackert, men ofta hotfullt som soundtracket till en febrig mardröm. Att Ulver läser William

Blake och Artur Rimbaud hörs. Jag önskar bara att Ulver låtit skivan vara instrumentalt. Den sporadiska sången spräcker magin i musiken och gör den övertydlig. Men ändå, jag ser fram emot att åka bil på en skogsväg mitt i natten till tonerna av *We are the Dead*.

Karin Lindkvist

LOST HORIZON

"Awakening the World"

Music For Nation/MNW

Ur askan av göteborgska heavy metal-bandet Highlander har, förutom Hammerfall, även nu Lost Horizon uppstått. Gitarristen och krigaren Wojtek Lischki är som sina kollegor övertygad – heavy metal ska segra!

Att 80-talet är heligt känns överflödigt att nämna, men även om bandet har god intuition balanserar de farligt nära kanten för det patetiska. Vid inspelningen användes sex olika ställen, nästan en studio till varje instrument.

Daniel Heiman är en bra sångare som visar styrka och mångsidighet men som behöver bättre låtar för att blomma ut. Det dubbeltrampas, öses på i galopptempo, twin-gitarras, falsett-sjungs på bästa heavy metal-manér, men var är låtarna? Egentligen finns allt redan, allt utom kraften och de bärande melodierna. Låtarna vacklar mest omkring utan självförtroende och mål, hur högt tempot än är uppskruvat.

Thomas Olsson

PALLIN

"A One Bedroom Apartment"

Uru

Pallin är Andreas Söderström och Christian Hörgren. Tillsammans gör de trygg och lugn instrumentalmusik som vilar på en välklingande akustisk gitarr och försiktiga stråckdrag från en cello. Det är skört och vackert men samtidigt också händelsefattigt och väl trevligt. Duon plockar dock extrapoäng på ambition och egensinne.

Robert Lagerström

STEREOPHONICS

"Just Enough Education to Perform"

V2

I sommar ska Stereophonics öppna för U2. Det är stort. Då hoppas jag att de bestämt sig för vilket ben de ska stå på. Dessa walesiska popgossars nya skiva gör mig inte riktigt klok. Ena stunden låter de amerikansk rotrock à la Black Crowes för att i nästa låta engelsk gitarrpop av god kvalitet. Personligen tycker jag att bandet bör hålla sig till den sistnämnda genren. Där är Stereophonics ett bra band, med bra låtar och skön sång av Kelly Jones. I den förstnämnda genren luktar det pretentiöst. Ungefär som om de känner sig tvingade att komma på något nytt och fräscht. Med en bra röst och ett sinne för att skriva låtar kommer man långt. Det kan Stereophonics. De vet hur man skriver en bra låt. Ta bara sista spåret *Rooftop*, en sex minuter lång pärla med skimrande gitarrspel och bra refräng. Släng cowboyhattarna och bour-bonflaskan och ta fram en pint och fotbollssnack på puben i stället.

Per Lundberg G.B.

NICOLAI DUNGER

"Soul Rush"

Virgin

Bland det som ofta utmärker en stor artist finns förändringen. Det handlar kanske inte så mycket om mod som en inre drift som inte kan tvingas undan av vulgärbehavioristiska försäljningsplaner. Det är idag, som många vet, ovanligt att artister får tid att vårda sin kreativa vision. De flesta av det sinnelaget är hänvisade till en underjord av småbolag och privatutgivningar.

Med Nicolai Dunger är det annorlunda, han får synligen och lyckligtvis spira och

blomma artistiskt utan att estetiken stryps av penningpungen. Tidigare i år släppte han den underbart vildvuxna vinylplattan *Blind Blemished Blues*. *Soul Rush* är mer koncis, uttrycket mer tuktat, men lika slående. Det är det jag menar. Han får utrymme att vara den han är, och därmed tar han det för att han måste. Att lyssna till det som är gjort för att det måste göras är att höra det meningsfulla.

Går man ner på en mer jordnära nivå, så är *Soul Rush* en samling ypperliga låtar som vårsprickligt sträcker sig mot himlen. Utan att gå i någon av många countryfällor har skivan en lantlig stämning. Lungorna är fulla av vårluft. Blicken erfaren men busig. Håret rufsigt. Med ett lyckligt, nästan upphöjt livsbejakande leende i mungipan. Man kan med en grov men talande förenkling säga att där *Blind Blemished Blues* var själen, är *Soul Rush* kroppen. Det ena kan inte fungera utan det andra. *Soul Rush* behövs. Nicolai Dunger behövs. Jag är tacksam att han tillåts göra det.

Peter Sjöblom

STEVE FISK

"999 Levels of Undo"

Sub Pop/MNW

Kan ett kollage av rytmer, ljud och röster vara värt att lyssna på? Självlvklart! Det blir till och med riktigt underhållande när Steve Fisk får leka, klippa och klistra. I vanliga fall är amerikanen mest känd som producent och har jobbat med Nirvana, Soundgarden och Screaming Trees men har länge experimenterat på egen hand. Här gör han opretentiös musik med hjälp av baklängesljud, skruvade rytmer och technosyntar, fuzzade gitarrer, pianotoner och beatpoeten Richard Denners stämma. Tankarna går inte helt osökt till kollegan Hal Willners *Whoops, I'm An Indian* som nästan är ännu bättre.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Jakten på under orden"

Gallery Music

Eldsjälen Broadcaster D har sammanställt denna dubbel-CD fullmatad med svensk underground-hiphop. För den som tröttnat på Petter, Ken, Even och de andra så är plattan ett perfekt sätt att fördjupa sig i scenen.

Vad gäller musiken så står de lite mer etablerade artisterna för de bästa bidragen. Alla spår där folk från Looptroop och MBMA är inblandade håller givetvis hög klass, men även Mics of Fury, Speech Defect och Autobots imponerar. Vissa låtar är usla, men någonstans kring "bra" eller "intressant" landar de flesta. Och även om inte alla spåren är fullträffar så hörs det med all önskvärd tydlighet vilken potential och bredd det finns i svensk hiphop. Tycker man det är för dyrt att skaffa alla de bra låtarna på separata tolvor och kassetter (och har man inte samvete att ladda ner allt från nätet vilket inte är sjysst mot de oberoende artisterna), så beställer man skivan (till enkelpris) på www.streetzone.com.

Daniel Severinsson

PROJECT GRUDGE

"Between You and Reality"

Medea Records

Stål mot stål. Hård industrisynt med orgasmiska gitarrsessioner. Här brakar killarna från Malmö loss på sitt debutalbum. Syntar och samplers arbetar frenetiskt för att samarbeta med gitarrer och trummor. Distad sång som vrålar ut smärta och förstäelse. Inspiration från Ministry och Front 242. De är inte först i Sverige att spela utflippad industri, Cat Rapes Dog och Poupée Fabrikk har försökt sig på med varierande framgång. Men det känns som de tar i för mycket. Hela tiden. Jag får ingen luft. Hur brötigt band än spelar, finns

det ändå en rytmkänsla mellan låtarna. Det saknas här.

Det är ändå stundtals ett brutalt medryckande album. Jag hoppas de fortsätter att sandpappra kanterna med hjälp av sina datorer.

Martin Mansfeld

HALFORD "Live Insurrection" Metal-Is/Playground

Rob Halfords karriär spänner från 70-talet över heavy metal-åren med Judas Priest till soloförsöken med aggrometall i Fight och industriprojektet Two med Trent Reznor. På denna dubbel-live bjuds det på blandad kompot. Med viss övervikt på åren med Judas Priest dukas läckerheter som *Stained Class*, *Jawbreaker* och superklassikern *Breaking the Law* upp, annars är mycket plockat från första solo-plattan. Kombinationen nytt och gammalt fungerar dock utmärkt, även om vissa låtar från Fight-perioden känns tradiga, speciellt *Life in Black*. Övriga överraskande nog blommar en låt som *Slow Down* upp live och växer till en favorit, vilket även gäller duetten *The One I Love to Hate* med kollegan The Siren Dickinson.

Trots att rötterna hos Halford är heavy metal känns helhetssoundet uppdaterat, fräscht och i högsta grad levande. Ska man vara petig saknar jag dock låtar som *Painkiller*, *Victim of Changes* eller *Screaming for Vengeance*. Som en extra aptitretare har Robban även lagt in tre nya låtar där framförallt *Screaming in the Dark* håller bäst. Först återföreningen av Maiden och nu denna liveplatta. Nu blir det ett nitarmband åt min tvååriga dotter.

Thomas Olsson

RED HOUSE PAINTERS "Old Ramon"

Sub Pop/MNW

Det har kanske skrivits förr, men det är värt att upprepa: Mark Kozelek är en fantastisk sångare. Han har en fantastisk röst. Hans betydelse för Red House Painters har väl aldrig ifrågasatts, men de likhetstecken som satts mellan Kozelek och bandet har oftast handlat om andra omständigheter. Att han skriver alla låtar. Att han är bandets ansikte utåt. De övriga medlemmarna håller sig ganska anonyma bakom sin frontfigur och sina instrument. Kan någon ens dra sig till minnes vad de heter?

Kozelek har en fantastisk röst och med nya *Old Ramon* bevisar han återigen hur viktig den är för Red House Painters. Men den bevisar också hur viktiga Red House Painters är för Kozelek. För även om de senaste årens två soloskivor i och för sig var alldeles utmärkta, har man ändå gått och väntat lite extra på den där skivan som skulle följa upp *Songs for a Blue Guitar*. *Old Ramon* spelades in, men gavs av någon outgrundlig anledning aldrig ut. Nu, tre år senare, släpps den äntligen. Och även om det är mer elgitarrer, tempot är snabbare och det lagts till några falsettstämmor på vissa låtar, så är det i grunden samma Red House Painters som lyssnaren möter. Det är samma band, samma längtande låtar och, inte minst, samma röst. Samma fantastiska röst.

Dan Andersson

Vinyl

Jäklar, vad kul det är med helt oväntade skivor. Man blir ju förvånad när gamle hjälten Tim Simenon plötsligt dyker upp på ett rätt så obskyrt tyskt skivbolag, i samarbete med den definitivt obskyra duon Lali Puna. Under det självklara namnet **Bomb the Bass** - Lali Puna släpper de singeln *Clear Cut* (Morr Music). Simenons känsla för feta basgångar och Lali Punas elektroniska puttringar ackompanjerar perfekt Valerie Trebeljahrs prat/sång. Riktigt ordentligt bra blir det när sedan **Herrmann & Kleine** fått sätta tänderna i låten.

Carius - Bactus stavar också med bindestreck. Deras vita tiotummare *Innehåller bokmärke* kommer ut på stockholmska Gud Recordings. I likhet med amerikanska Matmos som gjort musik på ljud från plastikoperationer baserar Carius - Bactus sin EP på ljud relaterade till tänder och tandvård. Vilket överraskande nog resulterat i två trevliga electro-spår och två sugestivt ambienta bagateller. Skönt laid-back, på 33 rpm blir skivan bäst.

Henrik Strömberg

Sådär, här kommer äntligen nytt material från Alec, Hanin, Carl och Nic i tyska **Atari Teenage Riot**. De släpper nya hårda *Rage E.P.* (Digital Hardcore/MNW) där de låtit Rage Against the Machine-gitarristen Tom Morello medverka. Versionen tillsammans med MC D-Stroy är mer skruvad men ändå inte i närheten av *Too Dead for Me* som är en klassisk ATR-blåstring. Galet bra! Trummorna smattrar, industririfen maler och Hanin skriker rakt genom ben och märm. Lysande på snorhög volym!

Gary Andersson

Härligt att grabba tag i ett gäng svenska vinylsingelsläpp! **Crypt Kicker Five** menar att det är i källaren man ska rocka. Och varför inte, när det svänger så otroligt som på Boogaloosas första skivsläpp. Bådar gott för framtida eskapader i voodoo-rock grundad med folköl. Pubrock är å andra sidan något som kan vara olidligt jobbigt men **Peter Maniette Group** (Low Impact) har på EP:n *Robber* fattat att det är längden det hänger på. Fyra korta ölstänkarysare är absolut rätt. Inte mer.

Fredrik Eriksson

Göteborgsghetoparna **Mics of Fury** levererar på *Backtrack EP* (Blenda) en skön allsångsrefräng där Rahsheed gästar. Bäst är *Teamworks* där MOF delar micken med Gubb. Nasalt och ettrigt med en mantraliknande pianoslinga.

Björn Magnusson

Fler album

SKITZ "Countryman" Ronin/MNW

Brittiska hiphop-producenten Skitz har satt ihop denna samling med kända och okända MC:s. Inte alldeles oväntat är det mörkt, reggae-influerat och svårt att förstå vad rapparna säger. Några låtar är bra, som *The Killing* med Rodney P & Supanatchlus och *Cordless Mics at 20 Paces* med PhiLife Cypher, men som helhet är plattan inte så kul. Efter ett tag tröttnar man på Skitz något enformiga beats, och börjar önska att han släppt fram några andra producenter också.

Daniel Severinsson

CHARLIE'S MAGAZINE "Sweet Alibi"

EMI

Debuterande svenskt mjukrockband. Charlie's Magazine har redan rönt vissa framgångar med singeln *Sweet Alibi*, och resten av albumet indikerar fortsatta framgångar. Fullt av lättsam, lättviktig, amerikanskt inspirerad välproducerad rock. En av *Sweet Alibi*s största förtjänster är att det inte låter "svenskt". I denna genre håller albumet hög klass, just därför att Charlie's Magazine inte tar av på några musikaliska avtagsvägar, utan håller sig till den trygga mittfåran. Tyvärr blir det lite väl ofarligt emellanåt, lite för förutsägbart för att kunna beröra ordentligt. Men som musik på radion i bakgrunden i ens vardag fungerar det perfekt.

Magnus Sjöberg

JOHN HAMMOND "Wicked Grin" Pointblank/Virgin

På papperet låter det som en riktigt intressant idé. Att låta bluesmannen John Hammond sjunga Tom Waits, i produktion av Waits själv. Ibland låter det faktiskt rätt bra: versionen av *Shore Leave* är helt OK, men för det mesta blir jag bara irriterad över hur mjukt det låter. Även om många av Waits egna vapendragare spelar på albumet, är det till sist Hammonds röst som är källan till det slästrukna. För hur mycket blues Hammond än är, så är Tom Waits raspighet så mycket mer tråk och rötter, speciellt i Waits egna kompositioner. Lyssna till Hammonds version av *Clap Hands* och häpna! Införskaffa hellre ytterligare ett exemplar av en äkta Tom Waits-platta än detta.

Magnus Sjöberg

CIRKUS MIRAMAR "Fisk och skaldjur i svenska vatten" Heroine Records

Man hör inte mycket från Cirkus Miramar längre, och därför är det kul med detta livstecken, även om det är något av en Greatest Hits-samling. Inget ont i det, naturligtvis. Jag tycker det är av vikt att dessa låtar finns tillgängliga, eftersom Cirkus Miramar är en av portalfigurererna inom högklassig teatralisk pop på svenska. Med texter som är underhållande samtidigt som de känns genomarbetade. Ett rejält urval, tjugo låtar, gör albumet till en god provkarta över bandets spännvidd, samtidigt som det är här svagheten finns. Även om det är bra känns det lite pretentiöst att klämma in så många på en Greatest Hits-samling. Det blir ändå lite för ojämnt. Ett par av låtarna känns också lite inaktuella, speciellt kanske *Popstars Anytime*, som dock fortfarande är en väldigt bra låt.

Magnus Sjöberg

THAT PETROL EMOTION "Babble" Polydor/Universal

Under senare hälften av 1980-talet var That Petrol Emotion i mitt tycke ett av de brittiska öarnas mest intressanta band.

Dels därför att de musikaliskt stod för en mer organisk rockmusik än många av sina likar, och dels därför att de gärna talade om vad de tyckte om tillståndet i samhället, och om den då än mer låsta politiska konflikten mellan Irland och Storbritannien. Det senare skedde dock sällan i sångerna utan förekom i större utsträckning på albumfodral och i intervjuer. Sångerna, även om de naturligtvis ärvde den glöd och energi som drev upphovsmännen, lever sitt eget liv, man behöver inte ha politisk grund för att lyssna till That Petrol Emotion. Jag ser *Babble* som det bästa album de gjorde, fyllt av både kontemplation och ilska energi, med låtar som *Big Decision*, *Belly Bugs* och *Creeping to the Cross*. För att minna om att That Petrol Emotion både var och är värda mer uppmärksamhet än de fick under sin tid. För även om musiken inte är lika egen nu som den var för femton år sedan, hade de fyllt sitt syfte även idag.

Magnus Sjöberg

SOULSTICE

"Illusion"

Om/MNW

Det går inte att lyssna på *Illusion* utan att tänka på Sade. Och det är tråkigt. För låtarna är ju sköna, precis som Sades. Men i längden blir *Illusion* fort intetsägande. Som ett tuggummi med kort smak. Och jag hade hoppats på ett paket Juicy Fruit.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Motion"

Six Degrees/MNW

Klubbvänlig musik med ett varmt och pulserande hjärta i ommixade versioner från nio artister såsom Bebel Gilberto, Sylk 130 och DJ Cam. Mest behagliga är de instrumentala spåren med Ozihan & Kamiens och Banco de Gias monotona *Obsidian*. Annars är det mesta tämligen ointressant.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Latin Travels"

Six Degrees/MNW

Skivans tio ommixade versioner av klubbiga latinlåtar imponerar inte nämnvärt. Det mesta känns tråkigt och segt. Mer hetta och svettig puls krävs för att få ett dansgolv att gunga. Eller ens ett sovrum.

Gary Andersson

TRICK DADDY

"Thugs Are Us"

Slip-N-Slide/Warner

Jay-Z har ju visat att barnramsor i refränger kan funka, och detta har Trick Daddy tagit fasta på redan i plattans första spår *I'm a Thug*. Resten av *Thugs Are Us* är en blandning av engångsgrooves och trista gangsterposer. Gåsp.

Gary Andersson

CRAZY TOWN

"The Gift of Game"

Columbia/Sony

Uppvuxna i Los Angeles på hiphop och tung rock har de tatuerade grabbarna i debuterande Crazy Town lyckats fylla ett tomrum som Red Hot Chili Peppers aldrig velat närma sig. Ändå är de förvånansvärt städa på spår som *Black Cloud* och singeln *Butterfly*. Annars känns Limp Bizkit som en korrekt jämförelse, inte speciellt upphetsande således.

Gary Andersson

MAT ÅT FAR

"Jämn plågor"

Border

De kallar sig Format, DJ Mat och Dödfödd. Tillsammans bildar de Uppsalatrion Mat Åt Far som är en hälsosam motreaktion till den svenska mainstream-hiphopen. MÅF blandar abstrakta rim med mer direkt magsura salvor. Påminner om Mobbade barn med automatvapens sätt att köra sina ordlistor i en mixer. *Jämn plå-*

gor är ihoppuddad med en skön collage-känsla men albumet som helhet känns lite tunt. Bäst är *Klockan är 666* som är ett apokalyptiskt porträtt av dagens samhälle. Även *I min egen värld* som är svängig och knasig får tummen upp. MÅF är ingen sensation men ett bra alternativ när den svenska hiphop-scenens avarter får allt större plats.

Björn Magnusson

FUTURE PILOT AKA

"Tiny Waves, Mighty Sea"

Geographic/MNW

Skottar kan det här med pop. Teenage Fanclub, Belle and Sebastian, Eugenius, The Vaselines, The Delgados och, inte minst, The Pastels. Listan kan göras lång. Men gemensamt för samtliga skotska storheter är att de medverkar på *Tiny Waves, Mighty Sea*, den nya fullängdsskivan från Future Pilot AKA.

Mannen bakom namnet, Sushil K. Dade, är en skotsk indie bosatt i Glasgow. Från Glasgow och Skottland har Dade hämtat sin känsla för det uppenbara – en värdefull begävnig när man sysslar med popmusik. Därefter har han lånat lite från sin indiska härkomst. Klassisk brittisk popestetik kombineras med monotona mantraliknande melodier, för ovanlighetens skull utan att flirta med psykedelia.

Tyvärr blir resultatet ganska ointressant. Begåvat, visserligen, men ointressant. Dade hamnar oftare än inte i skuggan av sina gästartister. Fast å andra sidan lyckas inte ens Belle and Sebastians Stuart Murdoch lyfta det sömniga mantrat *Om namah Shivaya* till något utöver just ett sömnigt mantra.

Dan Andersson

TENNIS

"Europe on Horseback"

Bip-hop/www.nursery.a.se

Att blanda dub med techno blir allt mer populärt. Efter Basic Channel-gängets brusiga och repetitiva basgångar och Poles minimala, knastriga rytmer poppar det upp allt fler och fler skivor med tydliga dubinflenser. Tennis är engelsmännen Benge och Si(Cut).db, och de väljer en betydligt mindre minimalistisk väg än de ovan nämnda artisterna. De använder sig gärna av rytmer med en grynig, sandig kvalitet och de har en förkärlek för gnisslande och knarrande ljud. Jag tycker Tennis har lyckats bra med dub-elementet på skivan, men de andra ljuden kan ibland bli irriterande och de ges för mycket plats, varvid den laidback-känsla som är behållningen med dub-skivor i mångt och mycket går förlorad.

Henrik Strömberg

LARS FREDRIKSEN AND THE

BASTARDS

Hellcat/

Lars Fredriksen från Rancid i ett sidoprojekt som är punk av den jättegammala skolan. Jag gillade verkligen Rancids *...And out come the Wolves* från 1995 och ska man jämföra – och det är ju undvikligt – så låter Lars Fredriksen och hans bastarder varken ska eller Clash utan bara gammal gubb-pub.

Karin Lindkvist

NEVERWOOD

"Trapped Inside"

Memento Materia

Det är inte bara gäng från Bristol som gör triphop. Neverwood är en finländsk trio som försökt sig på den softa slowbeat-genren. Och gör det faktiskt riktigt hyggligt. Med mjuka elektroniska utsvävningar blandar de in lite jazz och pop. Sångerskan Saara Hellström penetrerar mitt hjärta med sin gripande röst. Lite Stina Nordenstam å la Portishead. När saxofonen kommer igång under låten *My Empty Hand* blir jag alldeles knäsvag, helt rätt.

Små saker betyder mycket. Visslande i bakgrunden, dämpad körsång och cymbal som går i ett. En stämningsfylld skiva med överraskningar, som i låten *Ghost City* där Boomfunk MC:s rappare Raymond Ebanks dyker upp. Det gäller dock att vara på humör för att lyssna på *Trapped Inside*. Det är vemodigt och drömskt. Mer mys än party.

Martin Mansfeld

PEPLAB

"It's Not the Drug"

Last Dodo Music

Är det bra att hålla på att mixa olika gener eller kan man inte bara hålla sig till en? Här visar dock några gossar att det går att göra tv-spelsmusik utan att få det att låta nördigt. Det experimenteras radikalt på mixerbordet, allt mellan dämpad elektronisk funk, aggressiv house och brittisk indiepop i en ständig röra. Små japanska geishor som trippar över rispaper eller varför inte mungingeinspirerat jokande som övergår i syrsors parningslekar, lite så låter det.

Peplab består av Ferry Ridderhof, Peter Garnefski, Hans Weekhout och Edward Boellaard, som var och för sig har en imponerande meritlista, listettor bland annat i Japan och Storbritannien. Peplab är deras gemensamma satsning och *It's Not the Drug* är debutalbumet. Var och en av låtarna stiger in i en annan dimension. Det är inte direkt överdrivet nyskapande, men jag kände mig ändå nyduschat efteråt. Chemical Brothers och Beastie Boys är några som det finns vibbar från. Fast ibland undrar jag vart dansmusiken skulle ta ivägen utan dessa eviga djungeltrummor. Annars fester jag gärna loss till denna platta, det är bara blunda och shejka loss.

Martin Mansfeld

DJ TIËSTO

"In Search of Sunrise 2"

Black Hole Recordings

Trance har blivit alltmer vanligt. Från att endast höra det på små ökända ravefester så har musiken mer och mer kommersialiserats och nått ut till vartenda diskotek och klassfest. Här har DJ Tiësto flätat samman fjorton trancelåtar från lika många grupper/artister till en enda lång sammanhängande låt och mixat om här och var. Lite variation mellan låtarna är det och det gör faktiskt stor skillnad. Ibland kliver det fram små godbitar i sång, vilket lugnar ner det hektiska tempot. Det skönt att lyssna på. Mer skönt att bara slappna av och dansa till. Då det hela kan bli rätt entonigt i längden. Men det går upp och ner, en berg-och-dalbana av rytmer och ljud.

Martin Mansfeld

ABRAMIS BRAMA

"När tystnaden lagt sig..."

Record Heaven

Andra utbrottet från Abramis Brama känns inte riktigt lika omskakande som det första. Det är fortfarande bra, men *Dansa tokjävle/vals* hade nog mer potentia låtar och lite rundare gung. Den här gången är det också lite mer Cream och Hendrix i mixen av Black Sabbath och November. Och personligen skulle jag gärna se dem våga mer i folket än bara *Anemone Nemorosa*.

Peter Sjöblom

DAVID THOMAS AND TWO PALE BOYS

"Surf's Up!"

Glitterhouse/Amigo

Det är lätt att tycka om den runde mannen med den originella rösten. Hans musik, både i och utanför Pere Ubu, är som en stor boll av mjuk värme. Han är numera också en udda katt bland många klonade hermelineer på skivbolaget Glitterhouse. För även om hans musik visserligen har histo-

riska konnotationer (till exempel är titellåten Beach Boys gamla klassiker från 1971), är den alldeles för personlig för att gå i stereotypa fällor. Men *Surf's Up!* vill sig ändå inte riktigt. Jag försöker komma på vad jag tycker saknas, när låten *River* talar om det. I den blommar musiken upp, och först då får den en naturlig David Thomas-gravitation. I övrigt är skivan rar och vänlig – vilket naturligtvis inte är illa det.

Peter Sjöblom

PER 'TEXAS' JOHANSSON/JENS LODÉN

"Holon"

Kaza/EMI

När Reunions Jens Lodén (med ett förflutet i Agurk Players) remixar saxofonisten Per 'Texas' Johansson blir det inte särskilt lyckat. 'Texas' själv reduceras till ett småputtrigt tillägg till Lodéns sterila beats. Lodén dränerar låtarna på både fyndighet och sväng. Enda gången det fungerar är i *Holonia!*, där beståndsdelarna harmoniserar och faktiskt bildar någonting nytt och enhetligt.

Peter Sjöblom

ANI DiFRANCO

"Revelling/Reckoning"

Righteous Babe/Playground

Det börjar verkligen höras att Ani DiFranco är för produktiv för sitt eget bästa. Hennes musik känns inte lika brinnande eller brännande längre. Detta är en dubbel där den ena plattan är mest akustisk och solo och den andra är mest med band. Solohalvan, *Reckoning*, är inte oväntat mer intim, men sömnig. *Revelling* lever heller aldrig upp ordentligt, och när Ani DiFranco ger sig på att rappa känns det mer som kosmetika för att avleda uppmärksamheten från bristerna, än som ett övertygande nytänkande.

Peter Sjöblom

SHAGGY

"Hot Shot"

MCA/Universal

Ni har hört den jamaicanske pop-toastaren Shaggy på radion med hiten *It Wasn't Me*, där hans polare sjunger att han är otrogen och Shaggy uppmanar honom att blåneka. Betydligt bättre är Lady Saws och Marcias replik *Son of a Bitch*.

Hot Shot är mjukare än hans tidigare album. Det är mer soul, pop och r'n'b än vad det är ragga. Som vanligt levererar Shaggy komiska, förförande historier om kärlek och sex. Plattan är jämnt producerad och han plockar friskt rytmer från andra artister, precis som andra musiker på Jamaica. Här finns refränger från bland annat Jackson Five. Det är alldeles för mycket för mycket pop för min smak men det funkas på listorna.

Torbjörn Granrot

WAGON CHRIST

"Musipal"

Ninja Tune /Playground

Wagon Christ gör ambient breakbeat blandat med trip-hop, drum'n'bass och jungle. Det är suggestiv, instrumentell och dansvänlig musik. *Musipal* påminner om Massive Attack men musiken är instrumental. De flesta spåren är bra och Wagon Christ gör musik med humor. De samplar både Fawlt Towers och vilda djur. Allt är givetvis elektroniskt och med syntar tar de med lyssnaren på en drömsk himmelfärd. Vissa spår är softa, andra fyllda med 100 procent energi. Ibland kan rundgången bli väl vass i hörlurarna. Detta är musik som ska spelas i stereo. Med mycket bas.

Torbjörn Granrot

PHUTURE 303

"Survival's Our Mission"

Music Man/Goldhead

Ni vet de där gamla rockbanden som funnits i årtal och som bytt medlemmar så

många gånger att knappt någon av originalmedlemmarna är med längre? Fenomenet har nu spritt sig till techno-band. Phuture gjorde 1987 den första acid-låten, *Acid Trax*, och nu, fjorton år och diverse bandmedlemmar senare, kommer de med ett nytt album. Ett album som lustigt nog börjar med en annan technoklassiker, en cover på Lil Louis härligt gudfruktiga *Blackout*. Snyggt gjort, men som det heter, originalet är bättre. Efter den vokala öppningen övergår albumet till hård instrumentell techno, i samma stil som Jeff Mills, Robert Hood, The Advent och liknade. Kanske inte riktigt så hårt, men åt det hållet. *Survival's Our Mission* är ett helt okej technoalbum som jag inte alls skulle ha någonting emot att höra en DJ använda på ett dansgolv. Men vänta er inga klassiker av samma kaliber som *Acid Trax*.

Henrik Strömberg

KING BRITT presents SYLK 130

"Re-members Only"

Six Degrees/MNW

Endast medlemmar som kommer ihåg. Kommer ihåg vad? 80-talet, givetvis. King Britt, Josh Winks högra hand, har fyllt en hel skiva med 80-tals nostalgi. Låtarna är helt nya, men ljudbilden är två decennier gammal. För att få fram den rätta känslan (eller vad det nu är) så har han hyrt in en bunt avdankade 80-talsartister. Alison Moyet, Martin Fry, Kathy Sledge, Pos och Trugoy från De La Soul samt Jazzy Jeff. Det är inget fel på produktionen, det låter verkligen 80-tal. Det är hela konceptet som är fel. 80-talet är över, borta, slut, dött och så ska det vara. Att bara blicka tillbaka leder ingen vart. Det var *inte* bättre förr, och har aldrig varit det.

Henrik Strömberg

BENT

"Programmed to Love"

Sport/EMI

Trip-hop/easy listening med mycket mjuka kanter. Låter det inte nyskapande och spännande? Nej, just det.

Henrik Strömberg

HEIDI BERRY

"Pomegranate"

4AD/Playground

Heidi Berry har rötterna i den traditionella folkmusiken och countryn. Hon använder sig av pianon, fioler och en sån där stark, klar röst som påminner om gamla tiders boskapsvaktande dalkullor. Det låter som Paula Cole, Beth Orton och några hundra till som jag förträngt. Fast en jämförelse med dem är visserligen något orättvis eftersom Heidi trots allt var en av de första att anamma soundet.

I början av skivan tänker jag att "det här är ju riktigt bra" men redan efter halva har jag tröttnat. Allting låter ju likadant. Det som ska vara känsligt framstår för mig bara som teatralt och pretentiöst och den musikaliska ljudbilden som är tänkt att vara smärtsamt vacker blir bara smärtsamt överdådig.

Jag tvivlar inte en sekund på att Heidi Berry verkligen brinner för det hon gör. Men tyvärr förmår hon inte mig att tända till. Det känns helt enkelt inte särskilt aktuellt.

Moa Eriksson

FRAGMA

"Toca"

Orbit/Edel

Musik gjord för gymmet. Musik gjord att arbeta till. Musik speciellt framtagen för att spelas klockan 02.46 fredag kväll på stadshotellets disco. Det här är rytmer och toner som ska få en att röra på höfterna oavsett om det är på arbetsgolvet eller hemma i Mio-sängen. Helt könlöst, kallt och befriat från allt vad tanke heter har Fragma ändå lyckats få en hit i *Tocas Miracle* så det bevisar ju att det finns de

som raggar på stadshotellets disco på fredagskvällarna och lyckas med att få till det.

Per Lundberg G.B.

ASSOCIATION AREA

"Loathsome Deco"

Luna Sound Recordings

Det låter som ett Dillinger Escape Plan utan hardcoreinflenser, eller som ett Messhuggah extra light. Absolut inte dåligt. Bara svårt att ta sig in i. För det är en snårig skog som lyssnaren måste ta sig igenom. Orkar man det så är detta en alldeles underbar skiva. Här finns egentligen allt du behöver: jazz, punk, rock och hårdrock. Texter som luktar golvbrunn och madrasserade väggar. Allt i en salig röra. Men stundom ömsint ihop-plockat av dessa sköna kanadickar.

Per Lundberg G.B.

GUTTERMOUTH

"Covered with Ants"

Epitaph/MNW

Jag ställer frågan: Hur många sådana här band finns det egentligen? Halvtaskiga punkband som gör halvbra låtar, sjunger om hur missanpassade de är och framför dem på ett halvtaskigt sätt. Svaret borde bli: För många.

Per Lundberg G.B.

BLANCEFLOR

"Låtsaslycklig"

Nonstop/Border

Det är svårt att skriva på svenska. Så är det bara. Helst om man spelar rock eller pop. Texterna blir mer granskade. Förra gången Blanceflor släppte platta var det något ljushuvud som jämförde dem med Ebba Grön. Det gör inte jag. Om man nu måste namedropa så får det bli Magnus Lindberg eller Peter Le Marc. Man skulle lite elakt kunna kalla Blanceflor för ett Grymlings å la 2001. Här finns medlemmar från Wilmer X, KSMB, Diamond Dogs och Eldkvarn. Medverkar gör också rikspunkaren Johan Johansson som producerar tillsammans med Thomas Skogsberg, som enligt mig borde få producera allt svenskt. Det är inte dåligt men det är någonting som jag inte riktigt kan sätta fingret på. Texterna? Att det tenderar att bli väl pretentiöst i vissa stunder. Musiken? Standardrock utan direkta finesser. Inte dåligt. Bara lite småtråkigt.

Per Lundberg G.B.

ICE AGE

"Liberation"

Magna Carta/MNW

Genren som vägrar dö. Symfonisk rock. Amerikanska Ice Age låter Rush, Marillion och Yes. Kompetenta musiker. Tråkigt långa låtar. Behållningen på denna odysse genom syntsolon och onaniövingar längs gitarrhalsen är de jazzinfluerade inslag som alltför sällan dyker upp.

Per Lundberg G.B.

BIGDUMBFACE

"Duke Lion Fights the Terror!!"

Interscope/Universal

För tre år sedan kan det ha låtit så här. – Hej. Jag heter Wes Borland. Det är så att jag vill göra en platta som är inspirerad av Green Jelly och Tarzan, apornas konung. Vad säger du som skivbolagsrepresentant? – Där är dörren grabben! Ett år senare. I telefon. – Tja. Wes här. När kan jag ge ut min solo-platta? – Genast Mr Borland, genast. En fråga bara Mr Borland. Hur går det med Limp Bizkit om du ska släppa den skivan? – Skit i det du horgubbe!

Per Lundberg G.B.

ROB TOGNOINI

"Monkeygrinder"

Mascot/MNW

Jeff Healy är blind och spelar gura sittandes med den liggande i knät. Rob Tognoni

har en kromoson för mycket och står upp och spelar samma instrument. Det till och med låter likt Jeff. Jeff är cool och Rob en klorinblekt kopia. Man ska bekämpa saker och ting i tid innan det rotar sig. I Robs fall behöver vi inte vara oroliga.

Per Lundberg G.B.

STEEL PROPHET "Book of the Dead" Nuclear Blast/MNW

Jag är stolt över att Hammerfall är från Göteborg och Sverige. De är ett band som tagit metal till att bli något annat än parodiskt jidder. 20 års-jubilerande Steel Prophet har inte det. När Hammerfall gör sin grej med glimten i ögat står Steel Prophet med stängda ögon och öron. Cementerade kvar i åttioalets osmakligheter. Steel Prophets metal är iskall utan vare sig humor eller värme. Fy skäms.

Per Lundberg G.B.

FRENZAL RHOMB "Shut Your Mouth" Fat Wreck Chords/Border

Varför ska de alltid en visas med sina käcka stämmor hela tiden? Det är trevligt då och då men när den upptar 90 % av låtarnas speltid börjar det kännas lite smått ansträngande. Frenzal Rhomb låter precis som resten av alla småpunkiga powerpop-band där ute. Inget vidare speciellt alltså. Det här är något som hänger på lite i bakgrunden men inte mycket mer. De är tigha och så, visst, men det blir lite för tigt, lite för mycket välkammad skolpojksstil. Förutom låt nummer två, då man pustar ut och hoppas att första låten inte var helt seriös. Redig punk och ingen kyrkokör, en underbar låt men den tar slut alldeles för fort och man är tillbaka bland det gamla vanliga och stampar. Man hör så väl att de här killarna kan spela så varför inte utveckla det lite och göra det lite mer intressant? För mig känns det ungefär lika spännande som en grå betongvägg. Ja, inte andra låten då, den är värd tre minuters intresse innan man somnar om.

Tove Pålsson

DIVERSE ARTISTER "Various:01 Dancemusic:Modern Life" V2

Här kommer ännu ett samlingsalbum med housebaserad dansmusik. Men trots namn som Etienne de Crecy, Ian Pooley och Alex Gopher är det inte mycket som sticker ut. I stället går nästan allt på tomgång och saknar viktiga beståndsdelar som energi, glöd och egensinne. Protekt gör dock bra ifrån sig liksom svenska Laid feat. Emma, med *Love Affair* från förra året.

Robert Lagerström

DZIHAN & KAMIEN "Refreaked" Couch/Border

En i raden av svängiga samlingsplattor med ommixningar fyllda av electro, jazziga grooves och funkiga technoinfluenser. Bäst fungerar Hefners molnlätta *Slowhand Hussein* och Fauna Fleshs pumpande *Just You & I*. Men i övrigt ingenting att skriva hem om.

Robert Lagerström

DA LATA "Songs from the Tin" Palm/MNW

Det är inte alla blandningar som blir lyckade. Att lägga brasilianska sängharmonier på en slagverksbakgrund och addera stråkar, körer och gitarrer låter kanske kul på papperet. I verkligheten fungerar det sämre. Sålunda blir albumet mest en intressant världsmusiksörja trots sångerskan Liliana Chachians klara röst.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "La Mezzanine de l'Alcazar" Pschent/MNW

På Paris ineställe La Mezzanine de l'Alcazar läggs det stor vikt vid musiken. Här spelas allt ifrån easy listening och soul till frijazz, hiphop och house. Något som man nu försöker spegla på skiva. Albumet är upplagt som en helkväll och första plattan *Dinner Time* går ut lugnt med svalt loungeångångar medan *Seduction Time* drar starkt mot deep house. Kvaliteten varierar och musiken spretar åt väl många håll. Några artister är Tosca, DJ Vadim och Thievery Corporation.

Robert Lagerström

AEROSMITH "Just Push Play" Columbia/Sony

Jag har aldrig fattat storheten med Aerosmith. Okej några av deras tidiga bluesrock-låtar var väl okej, men sen... Comebacken *Done with Mirrors* hade väl sina höjdpunkter, även om det mest kändes som mesig sleazeroch utan glöd. När nu The Toxic Twins släpper sin trettonde studio-platta, är det första gången de presenterar sig själva som producenter genom att tillsammans med Mark Hudson och Marti Fredriksen ingå i The Boneyard Boys. Soundet är välpolerat och producerat ut i fingerspetsarna med blås och svulstiga arrangemang som för tankarna till 80-talsplattor som *Permanent Vacation* och *Pump*, hugaligen!

Annars är det mesta sig likt, här finns superhiten *Jaded* och inställsam poprock i samma stil som landsplågan *Crying*. Även powerballaden *Fly Away from Here* får säkert många ömtåliga hjärtan att gå i kras – se upp Bon Jovi! Resterande låtar mynnar som vanligt ut i ointressant amerikansk mainstreamrock, plus några tafatta och misslyckade försök att närma sig techno (?). Att sen gitarristen Joe Perry inte är någon större sångare visar han med besked i experimentet *Drop Dead Gorgeous*, även om vi visste det innan. En gång under slutet av 80-talet spelade The Cult förband till dessa dinosaurier, jag gick efter förbandet, något jag inte ångrar.

Thomas Olsson

MY RUIN "To Britain with Love... and Bruises" Snapper Music/Playground

Kontroversiell, högljudd, besvärlig och egensinnig är bara några av de omdömen sångerskan Tairrie B fått genom sitt artistiska liv med rapmetalbandet Manhole och de metalliska Tura Satana. Efter två plat-ter med hennes senaste skapelse My Ruin, är det nu dags för denna studiolive inspelad i England. Kompad av tung metalrock vrålar, skriker och frustar hon fram sina texter samtidigt som hon döljer sig bakom en fasad av religiös mystik. Tairrie är snygg, cool och karismatisk men låt inte skenet bedra, får hon chansen hugger hon efter din halspulsåder!

Överlag är plattan okej, kul också att även några Tura Satana-låtar finns med även om jag saknar riktiga urladdningar som *Miss Anne Thorpe* och *Letter to the Editor* från My Ruins sista platta. Tyvärr känns låtmaterialet för lika i längden men på ett blandband är det perfekt.

Thomas Olsson

IRON SAVIOR "Dark Assault" Noise/MNW

Vad har Helloween, Gamma Ray och Iron Savior gemensamt, förutom att de är tyska och spelar speed/power metal? Kai Hansen. För fjärde gången landar hans rymdskepp, med proviant av pompös metal, i min stereo. När band av idag glömmar bort att göra melodier och lägger kraften på att vara så frustrerade som möjligt,

överdriver Iron Savior istället åt andra hållet. Melodierna står som spön i backen, dubbelkaggarna jobbar oavbrutet och hårdrocksklicheerna radas upp. Arrangemangen är pompösa och både körerna och falsettsången ligger på den berömda hårstrået. Piet Sielek (till vardags producent: Gamma Ray, Blind Guardian) kan inte sjunga, låtmaterialet saknar tillstympelse till variation, tempot är status quo och ännu ett kapitel av den patetiska rymdhistorien om skeppet Iron Savior spelas upp. Frågan är bara, varför ödsla tid på skit när det finns band som Gamma Ray, Freedom Call, Rhapsody och Hammerfall?

Thomas Olsson

LUCYFIRE "This Dollar Saved My Life at Whitehouse"

År detta Johan Edlunds nya lekstuga? Nej själv hävdar han att det är ett utmärkt sätt att få utlopp för den svartrock han har inom sig och betraktar det som ett sidoprojekt, även om han kommer att turnera med plattan i sommar. Huvudbandet Tiamat är inte lagt på hyllan. Musikaliskt tänker jag på band som SunDown, stillstående Sisters Of Mercy-kopior och kanske en dos av finarna i HIM när jag hör Lucyfire. Dramatiskt, svartmålat och energifattigt lunkar låtarna fram i disco-goth tempo, hoppas det är mer energi live. Johan som numera bor i Hamburg tror stenhårt på den tyska marknaden, vilket kanske inte är helt omöjligt. Definitivt kommer några låtar platsa på ett av dessa otaliga tyska gothsamlingar som ständigt spottas fram bestående av band som aldrig skulle släpps ut ur sin replokal. Lucyfires cover på ZZ Tops *Sharp Dressed Man* kan jag bara gaspa till.. Och! Att slå Johan på fingrarna inom det gotiska är svårt men lite mer driv och bättre låtar hade inte skadat.

Thomas Olsson

AT VANCE "Dragonchaser" Shark/MNW

Dags att ta på ridbyxorna igen, nu är det tysk speedmetal afton igen med neoklassistiska inslag. Pompöst, mäktigt och energifyllt serverar här At Vance sin tredje platta och sparar inte på krutet. Som vanligt när det gäller gitarristen och låtskrivaren Olaf Lenk är det frågan om gitarrtrixande på hög nivå, typ Y. Malmsteen. Den obligatoriska covern på en klassisk mästare tillfaller denna gång Beethoven och känns väl sådär lagom kul, om man nu inte är såld på Olafs fingerfärdighet. Även den återkommande ABBA-cover återfinns, *The Winners Take It All*, får sig en heavy metal putsning, även om originalet är bättre. Överlag verkar det som om At Vance brände allt krut på sin första platta eftersom både tvåan och trean känns urvattnade och idélösa. Olika melodier flyger genom luften men saknar förmågan att sätta sig.

Thomas Olsson

ANNIHILATOR "Carnival Diablos" Steamhammer/Playground

Att hålla sig till det man kan bästa är ingen dum idé, vilket härmed bekräftas av amerikanerna i Annihilator. Med många år i branschen och åttonde studioplattan ute vill dessa trashveteraner vissa hur en slipsen skall dras. Plattan innehåller några rejäla toppar i bästa 80-tals stil som inledande *Denied* och i viss del också efterföljande *The Perfect Crime* som för tankarna mot tidiga Megadeth, *Shallow Grave* där bandets frontman Jeff Waters hyllar sina hjältar i AC/DC eller i Metallica doftande *Battered. Battery*, eller? Tyvärr lyckas inte plattan hålla garden uppe rakt igenom utan saktar markant mot slutet och har en

trist midtempo-sträcka i mitten. Men att till exempel köra in adrenalinkicken *Battered* på ett blandband är att rekommendera.

Thomas Olsson

THRESHOLD "Hypotetical"

InsideOut/Playground

Melodiös progressiv metal i gränslandet till AOR-rock, låter det intressant? Inte särskilt. Förutom om man inte är såld på band som Enchant, Pain Of Salvation och Psychotic Waltz. Men säga vad man vill om många band inom denna genré, oftast får de tag på bra sångare, vilket även Threshold lyckats med, att sen göra musik som både engagerar och står ut från mängden är en helt annan sak.

Thomas Olsson

MANNY CHARLTON BAND "Stonkin"

Record Heaven/MNW

Hmm, gitarristen från 70-tals bandet Nazareth, här luktar det säkert gubbrock lång väg, var min första tanke. Trots allt har ändå Manny en skön röst som fungerar bra tillsammans med hans lättillgängliga småbluesiga sydstadsrock. Den blir lite tråkig i längden och lockar inte direkt till engagemang även om den är behaglig. Och förutom uppkäftiga *Killed My Ass* och inledande *Pushin' Daises* känns resterande material tämligen ointressant.

Thomas Olsson

GIGANTOR

"Back to the Rockets"

Steamhammer/Playground

Glad powerpunk är aldrig fel, att det var tyskar som skulle stå för den trodde jag inte. Gruppen är ny för mig och började under det tidiga 90-talet och släpper nu tydligen sin femte platta. Som en blandning av Psychotic Youth och Green Day fullkomligt sprutar de ur sig låtar, nästan 20 stycken. Tempot är röjigt och punkvänligt, även om låtarna mer eller mindre går i varandra känns det oviktigt, det är groovet och känslan som gör det. Live är detta troligtvis grymt kul att se, på platta fungerar det en stund.

Thomas Olsson

FOGHAT

"Road Cases"

Steamhammer/Playground

Foghat tillhör ett av de band jag aldrig brytt mig om, ospännande amerikaner som spelar mesig boggirock från 70-talet kan inte vara intressant, eller?

Live är alltid live, publiken tjuter och alla är glada, men koncentrerar vi oss på musiken händer följande: trummisen stöter knappt i sina trummor utan kompar mest, gitarristerna solar för livet och låtarna tuffar iväg med boggirocks-tåget på ett vänligt och harmlöst sätt. Jag säger inte att boggirock är fel, men förvandlas det till simpel, stå-på-bordet-skåla-med-alla-och-sjunga-med-i-texterna, rock är det dags att gå. Denna liveinspelning är enbart för fansen, det är yeah-yeah-yeah (publiken svarar) osv, vilket är kul för dom som var där inte för oss andra. Bäst klarar sig *Sweet Home Chicago* som faktiskt svänger riktigt bra utan att bli för gubbiga, till skillnad mot *Rock Your House* som verkligen inte är kul. Platta nummer två inleder med bal-laden *It's To Late* som åtminstone inte gör mig glad, inte heller den gamla hiten *Stone Blue* känns fräsch utan har gubbat till sig ordentligt. Resterande låtar bekräftar ännu mer mina föutfattade meningar, - ingen risk att Foghat kommer fylla mina skivhyllor i framtiden-.

Thomas Olsson

NISSE HELLBERG

"Xtrem"

Hi Fidelity/EMI

I januari läste jag att Wilmer X-Nisse skulle göra en Fat Possum-inspirerad bluesplatta. Han hade lyssnat i sig på Mississippi-labelns tunga artister såsom R.L. Burnside och T-Model Ford. *Xtrem* är resultatet. Visst fattar jag att en vit blues-skåning inte kan komma i närheten av originalen, det är svårt att inte dra tankarna åt söderns bomullsfält. Nisse står med fötterna i den skånska myllan med blicken över sundet tittandes åt väster. Han stryker omkring vid de juke joints som varje lördag fylls till bredden med helgediga bomullsarbetare, traktorförare och byggnadsarbetare. Nisse blir inte insläppt. Han lyssnar genom väggspingarna. Känner lukten av svett, bourbon och cigarr. Ser slagsmålen på gatan. På låtar som *Punk Blues*, *Ödlan inom dig* och *Dödens dal* blir det nästan på riktigt om man blundar hårt och koncentrerar sig på det enkla trumkompet och det malande gitarriffet. Ett gott försök av en god blueskille. Passar på att tipsa om några andra Fat Possumartister: Robert Belfour, Hasil Adkins och Cedell Davis.

Per Lundberg G.B.

RUN-DMC

"Crown Royal"

Arista/BMG

Det handlar fortfarande om guldkedjor, gitarriff, hattar, mikrofoner, svarta kläder, 1200:or och ett par Adidas för farbröderna DJ Run, DMC och Jam Master Jay, hip-hopens Ramones. Men *Crown Royal* låter faktiskt ganska skaplig. Enda klavertrampet är extraspåret, en fjantig version av *Walk This Way*.

Gäster finns på i princip alla spår, störst intryck gör rockhoran Kid Rock i Beastie Boysiga *The School of Old*, Nas i gemytliga *Queen Day* och Method Man i *Simmons Incorporated*.

Gary Andersson

BEN HARPER & THE INNOCENT CRIMINALS

"Live from Mars"

Virgin

Ben Harper är en egensinnig och energisk gitarrist. På turné har han med sig sitt band Innocent Criminals och de får till ett skickligt sväng. Plattan är live och låtarna är plockade från olika spelställen. Reggae, funk, blues, soul och rock'n'roll mixas. Låtarna rusar åt flera olika håll samtidigt men det är perfekt framfört och med stort hjärta. Jag kan dock inte riktigt ta det till mitt hjärta. Publiken vrålar och han fyller stora arenor. Han är folkkär och kanske är det problemet. Inte för honom så klart, men det är ganska lättlyssnat och lite för ofarligt. Sedan förstår jag inte vitsen med att göra en Verve-cover.

Jonas Elgemark

CADILLAC

"Cure"

MNW

Nå, jag hade inte heller hört talas om Cadillac från Norge tidigare. Efter att ha lyssnat på denna platta så undrar jag stilla vad som egentligen håller på att hända i vårt grannland. Det sprudlar av bra grejer och Cadillac är en av dem. En hårdsvängande trio från Bergen som inte drar sig för att vare sig blanda in King Crimson eller Cream i sin vilda rock. Genialt eller standardrock? I vilket fall inte likgiltigt. Lägga namnet på minnet.

Jonas Elgemark

ALASDAIR ROBERTS

"The Crook of My Arm"

Secretly Canadian/Border

Äterväxten inom den brittiska folkmusiken har varit liten, och det är mest amerikaner som velat förvalta arvet och andan. Vilket inte är nytt; redan långt innan skivor fanns

seglade de traditionella sångerna fram och tillbaka över Atlanten.

Amerikanen Alasdair Roberts lämnar tillfälligtvis sitt Appendix Out för sånger han hittat på skivor med Robin Dransfield, Shirley Collins, Anne Briggs, Nic Jones och andra brittiska eminenser. Här finns bra låtar med bitterljuv dysterhet, och urvalet är originellt. Men Roberts Palace/Songs:Ohia-manér begränsar uttrycket. Det blir för enahanda. Synd, då de brittiska traditionerna erbjuder både mångfald och nyanser.

Peter Sjöblom

OGHR

"Welt"

Spitfire/Playground

Ni som kan ert åttiotial vet att det kanadensiska bandet Skinny Puppys sångare heter Nivek Ogilvie. Här kommer ett soloalbum från denne herre. Kalla det cyberpunk, industri eller electronica. I grund och botten handlar det om rock med syntar och vissa dansanta rytmer. Personligen går jag inte igång på detta. Istället är *Welt* en skiva för Skinny Puppys fansen.

Per Lundberg G.B.

DEBBIE DAVIES

"Love The Game"

Shanachie/Border

Man kan väl för fan inte spela gubbig blues om man är kvinna! Det ska inte vara fysiskt genomförbart att låta som en trött B.B. King. Debbie Davies visar att jag har helt fel. Hon spelar den sorts blues som får mig att rysa av olust. Elektrisk och tråkig standardblues utan nån som helst nerv. Debbie må vara skitstor i USA men här i Svedala hoppas jag att hon aldrig kommer att slå.

Per Lundberg G.B.

MODERN ENGLISH

"Life in the Gladhouse, 1980-1984"

4AD/Playground

Ett tag när jag och en god vän körde studentradio hade vi ett inslag som vi kallade "veckans new wave". Trots att vi hade inslaget varje vecka i kanske två års tid så spelade vi aldrig Modern Englishs *Melt into You*. Det var, och är, en stor skam.

Modern English har precis som många av sina kollegor rönt mer uppmärksamhet på andra sidan Atlanten. Varför just amerikaner ska vara så förtjusta i brittisk new wave är en gåta. Just singeln *Melt into You* har tydligen en herrans massa amerikanska radiospelningar i ryggen och det kan man ju förstå. Fantastiskt bra låt det där. Resten av denna singel/best of-samling är tämligen blek i jämförelse. Mycket av den cred bandet fått handlar om att de var ett tidigt 4AD-band med tidstypiska omslag. Då kan man ju försöka hitta singelen begagnad istället. Om man nu inte skulle vara ett gammalt fan som eldat upp sin skivsamling eller har en pervers fallenhet för bortglömda new waverorheter.

Fredrik Eriksson

LESSER

"Greyhound"

Matador/MNW

Tja, lite ny elektronika har man ju aldrig dött av. Lesser figurerar under pseudonym i bland annat Kid 606, Matmos och Disc. Med tanke på att samtliga dessa regelbundet släpper ifrån sig nya grejer rör det sig om en hyperaktiv kille den där Lesser. Kvantitet är inte desamma som kvalitet och av *Greyhounds* 16 spår skulle man lätt plocka ut fyra, fem stycken, släppt på en EP och resten av tiden åkt kana på FM-bandet. På så sätt har man uppnått ungefär samma resultat. Smålustiga låttitlar förresten, typ *Intuit like an Innuit*. Stundom lika smålustigt rattat. Elektriskt är mumsigt. Men det räcker med en 12:a i halvåret.

Fredrik Eriksson

RAMMSTEIN**"Mutter"****Motor Music/Universal**

Huga! Att lyssna på musiken i hörlurar samtidigt som man läser texterna är inget för känsliga personer. Stöveltramp, marschtakt och mäktiga körer får mig att tänka på tredje riket och kontroversiella Laibach. Balansen mellan hotfulla stämningar, den statiska musiken och sångaren Till Lindemanns tvetydiga texter har, på åtta år, gjort Rammstein till ett av de mest kontroversiella banden i hela Europa. Tyskarna gillar inte dem, vilket är klart förståeligt. Musikaliskt hittades konceptet redan på första plattan, det har mer eller mindre förfinats på de två andra. Hackande riffiga metallgitarrer, mäktigt, bombastiskt och industriell crossover-techno. För Rammstein hör allt ihop. Bygger man upp en hotfull och otäck ljudbild, kryddar den med statisk och känslolokal musik spelar det ingen roll att Mr Lindemann sjunger om solen, känslan av obehag kommer ändå krypande. Om debuten fann riffen och soundet kom uppföljaren med melodierna och kraften. Nya plattan tar ännu ett steg, arrangemangen och fantasin. För även om de diktatoriska massmötena finns där lyser det i slutet av tunneln. Det märks främst på refrängerna, men även via arrangemangen – mäktiga stråkar, akustisk gitarrplinkande, ljusa kvinnoröster och till och med ett vilt gitarrsolo i bästa heavy metal-stuk. Lägg därtill den känslolagda texten till *Mutter*. Tyvärr verkar bandet ha tappat i låtmelodier och sinne för catchiga refränger sedan *Sehnsucht*. Rammstein ska man helst inte lyssna på utan se. Musikaliskt känns det som bandet står stil. Efter tre platlor med producenten Jacob Hellner kommer de inte längre. Händer inget på nästa blir antingen bandet som Ramones, kultförklarade men fast vid sitt koncept, eller bortglömda.

Thomas Olsson

THE FORSAKEN**"Manifest of Hate"****Century Media/MNW**

På pappert ser denna konstellation med folk från både Evergrey/Embraced och Ominus/Massgrav stenhård ut och kan väl knappast vara dåliga. Nej dåliga är de inte, här handlar det om mycket kvalitativ dödsrens i fotspåren av At The Gates och Dissection men något fattas. Musikerna är skickliga, sångaren utmärkt och drivet är påtagligt men låtarna stannar inte kvar. Men lugn, detta band har så pass mycket pondus och erfarenhet i sig att jag stenhårt tror på nästa platta, skriver de bara bättre låtar kommer ingen kunna stoppas deras väg mot toppen. Bandet är från Helsingborg och visar tillsammans med kollegorna i Soilwork och Terror 2000 att Gothenburg Sound i högsta grad fortfarande lever, även utanför Göteborg.

Thomas Olsson

SUSPERIA**"Predominance"****Nuclear Blast/MNW**

Bara för att dessa medlemmar varit med i band som Old Man's Child, Dimmu Borgir, Satyricon, Borknagar och fruktansvärda Sensa Anima behöver inte betyda att nya konstellationen Susperia är bra. Med avstamp i blackmetalen har Susperia tagit sin musik ett steg längre och lagt in en hel del trashavsnitt i god Haunted-stil, vilket inte är fel. Trots allt känns plattan, bara okej. Kanske beror det på soundet som fixats till i Abyss studio av Peter Tägtgren, även om gitarrljudet är grymt, eller att både låtmaterialet och idéerna haltar. Hur som helst, dags att ta fram blandbandet igen där nog *Illusions Of Evil* eller *Hellchild* känns tuffast och bäst.

Thomas Olsson

REVOLUTION RIOT**"Out of the Gutter into the Light"****Deaf & Dumb/MNW**

Tja, med utgångspunkt från sleazerocken och punken känns detta glamrocksgång tyvärr alldeles för amatörmässiga för att beröra. För att Revolution Riot skall slå är det mycket som behöver ändras; snälla Glitz ägna dig åt att spela gitarr, inte sjunga! För det andra, jag har sällan hört ett sådant attacklöst, mesigt och ponduslöst trummspelande, riktigt uselt! När sen kvalitén på låtarna håller gräsrottnivå är det dags att stänga av. Om Revolution Riot skall försöka komma upp i samma klass som Warrior Soul, Hardcore Superstar eller Backyard Babies har bandet lång väg att vandra.

Thomas Olsson

ANATA**"Dreams of Death and Dismay"****Season Of Mist/MNW**

Old school deathmetal i samma skola som Dissection, Morbid Angel och Vomitory med obligatorisk growlsång. På andra fullängdaren från dessa svenskar piskas det som aldrig förr, influenser från At The Gates melodiska gitarrspel kan urskiljas samtidigt som de meckiga taktbytena avlöser varandra. Det jag framförallt slås av är hur välarrangerat allt är, allt sitter in i minsta detalj plus att de både lyckas behålla energin och tempot i låtarna. För närvarande är polackerna i Vader och hemmapojkarna i Vomitory ute på turné synd att ingen tänkte på Anata, de hade platsat utmärkt.

Thomas Olsson

SEPULTURA**"Nation"****Roadrunner/Arcade**

Nu kommer jag säkert att göra mig ovän med många fans, men jag tycker att Sepulturas byte av sångare från Max Cavalera till Derrick Green har fört dem från buskisträsket till riktigt höga höjder. Först med Green vid micken går de att ta på allvar. Förra plattan *Against* från 1998 var mycket riktigt också ett ljusårslyft i jämförelse med exempelvis *Roots*. När nu andra plattan efter skiftet kommer har bandet fokuserat på att vara just ett band istället för att, som de själva säger, lappa ihop återstoden av att framgångsrikt koncept med en ersättare till Max.

Det man direkt hör är att tribalrytmerna till viss del fått stryka på foten till förmån för ett hårdare och mer enhetligt sound. Det här är första plattan som är inspelad i hemlandet Brasilien sedan genombrottet 1989, och vid spakarna har vi Steve Evetts (Hatebreed) och Steve Thompson (Hed PE). Låtarna är riktigt mustiga och bygger tillsammans upp en homogen skiva, trots att Sepultura har lånat in så skiftande gästartister som Jamey Jasta från Hatebreed, dublegenden Dr Israel, Apocalyptica (som faktiskt låter riktigt svängiga här), och Jello Biafra. Med *Nation* bevisar Sepultura att de efter 15 år är bättre än någonsin och dessutom fortsätter att locka nya lyssnare med olika musikaliska preferenser. Icke desto mindre är plattan mer än något annat resultatet av deras unika blandning av hardcore och death metal. För att citera en god väns kusin, "Sepultura är grejer!"

Pigge Larsson

ECLLECTIC BOB**"Chocolate Garden"****Primal Music**

Två praktfulla undulater pryder omslaget till denna suggestiva platta från samma folk som gav oss Krom för ett par år sedan. Mycket av d'n'b-referenserna och ambiensen hos Krom sitter kvar, men här finns också orientaliska inslag som påminner om Denniz Pop (jo, han gjorde en del fina grejer), vinddraget av Leila K (fantas-

tiska kvinna!) och en svag doft av engelsk hiphop och ragga. Sofia Allard är huvudsångerska, men hon har hjälp av storheter som Camela Leierth, Daddy Boastin och Scoob Rock. En salig blandning, och jädrar vad bra det är! Jag minns att jag närmast sågade Krom med fotknölna som en kopia av Lamb och Baxter, men när jag ser vart de siktade är jag beredd att ta tillbaka alltihop. Eclectic Bob är helt enkelt svinbra.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER**"Playground Vol. 2"****Ecco-Chamber**

A Journey Into Deep & Soulful Future Fusion är undertiteln till denna nujazzsamling, kompillerad, krypterad och signerad av Les Gammass. Egentligen fyller den här typen av skivor ingen som helst funktion längre, de existerar i hundratal och alla har mycket likartat innehåll. Men ur det perspektivet är faktiskt just denna samling något av en glad överraskning. Och det är Les Gammass fingertoppskänsla som är helt avgörande. Det kommer att vara Les Gammass som står när resten av genren oundvikligen faller. Förutom ett par egna spår har de här samlat alster av PCS, Hefner (inte popbandet!), Descendants, Swell Session och Hundarna från söder till en behagligt kittlande och svalkande försommarbris som stretar lagom mycket åt funk, latino och fusionsjazz. Pass på, vitvinsgroggen står på sidobordet!

Pigge Larsson

ASH**"Free All Angels"****Infectious/Edel**

Själv fattade jag aldrig storheten med Ash. Och till en början inger inte detta sladdbarn till skiva några nya förhoppningar. Det handlar om distad enkel pop utan någon större baktanke som säkert charmar några, men som vi har hört alldeles för många gånger tidigare. Överlag är *Free All Angels* en svag platta, dock växer den till sig mot slutet. Det är när Ash slappnar av och inte försöker krysta fram poplåtar de är som bäst; lysande *There's a Star* och avslutande punkrökaren *World Domination* skulle lika gärna kunna vara Supergrass.

Pigge Larsson

COUCH**"Profane"****Kitty-Yo/Border**

Ett påfallande svagt släpp från Kitty-Yo, till slut. Det händer den bästa. Efter en lång rad lysande skivor där Raz Ohara och Tarwater hör till favoriterna verkar bolaget nu i instrumentaltbandet Couch hittat undantaget som bekräftar regeln. Det är inte direkt dåligt, men den här typen av pianobaserad lo-fi-pop görs så mycket bättre av så många andra. Trummor och bas är direkt nedärvda från Fridge, men harmoniken och dynamiken är lite för ointressant för att detta ska kunna betecknas med något annat än bakfylllejam.

Pigge Larsson

POPIUM**"Popium"****MNW**

Om Oslo har blivit en rock'n'rollstad så är Bergen definitivt Norges popnäste. Popium har valt ett popnamn och allt som de står för stavas just pop. Men det är inte den skramliga amerikainfluerade utan snarare en powerpopvariant. De gör det bra utan tveksamheter och hitsen flödar. Sen att sångaren heter Frank och låter som Noel Gallagher hamnar inte på mitt pluskonto. Blir inte det här Norges största exportprodukt efter Bobbysocks och olja så har inte poplärarna fattat någonting.

Jonas Elgemark

ROLF WICKSTRÖM

"Allting förändras"

MNW

Rolf Wickström ljuger, allt förändras inte alls. Inte Rolf Wickström. Visserligen är den här plattan akustisk, förutom orgel och elgitarrer på några låtar. Han försöker kanske men gamle blues-Roffe känns igen. Fyra låtar från den svenska sångtraditionen är med, bland annat Snoddas *Flottarkärlek*, här omdöpt till *Haderian hadera*(!?). Annars är det eget material och denna lite mer avskalade Wickström är att föredra framför den elektriska.

Jonas Elgemark

THE AVALANCHES

"Since I Left You"

Modular/Playground

Han skrattade när jag spelade Dot Allison's Mo' Pop för honom och sa att jag var fast i det tidiga nittiotalet och automatiskt gillade allt som lät som en tidig Saint Etienne-singel. Jag brydde mig inte om att erkänna det då, men visst, han hade naturligtvis rätt. Jag går på allt som påminner lite om Avenue eller You're in a Bad Way. Och jag älskar titelspåret på den här skivan – både för att det är en så briljant poplåt och för att den lika gärna kunde varit utgiven på Heavenly våren 1993.

Australiska The Avalanches debut är en av de mest fascinerande skivor jag hört på länge. Det låter som om de samplat ungefär varannan låt i sina skivsamlingar och gjort en skiva som inte känns som en samling låtar, utan mer som någon sorts svit av samplingar och små musikstycken som i snabb takt avlöser varandra. Och även om titelspåret är ganska överlägset bäst så är det här en genomgående riktigt bra skiva. Ett förtjusande litet soundtrack till en bekymmersfri vårdag i Melbourne som spenderades med några vänner och en väldigt bra skivsamling.

Thomas Nilson

HÅKAN LIDBO

"Tech Couture"

Poker Flat

En till Håkan Lidbo-platta? Det var ju bara förra månaden jag recenserade den helgjutna *After the End*. Men det var på danska April Records, *Tech Couture* är släppt på Poker Flat och känns som en typisk Stockholms-produkt, ända ner till det eleganta men sleaze-porriga omslaget. Där *After the End* var ett album med elektronisk lyssningsmusik är *Tech Couture* mer en samling med techno/house-spår mer lämpade för dansgolvet. Ibland hörs här ett eller annat lite mer skruvat ljud, men mestadels är det ganska rak bruks-techno av god kvalitet.

Henrik Strömberg

ILLUMINATUS

"No World Order"

Tsunami/MNW

Illuminatus gör trance av den gamla skolan, innan goa kom och förstörde allt. Ganska stor bredd på produktionen har de också, med några lugna, långsamt byggande låtar, en bunt riktig rave-trance, och en del närmast poppig trance. Och så lite breakbeats och acid för att lätta upp det hela. *No World Order* är knappast världens mest innovativa skiva, men en glad och trevlig bagatell.

Henrik Strömberg

ALPHA

"The Impossible Thrill"

Melankolic/Virgin

Alpha simmar i smör. Eftersom de inte har några riktiga låtar lägger de på lager efter lager av smöriga stråkar, keyboards, etc.

Till och med gitarrerna är smöriga.

Vokalisterna babblar mest på, huvudsaken är att de sjunger något, skit samma vad.

Den manliga sångaren låter som han väldigt gärna skulle vilja heta David Sylvian,

men det gör han tyvärr inte. *The Impossible Thrill*, jovisst. Det är totalt omöjligt att bli upphetsad över det här.

Henrik Strömberg